

3

48

88

0

0

0

0

0

0

0

0

0

0

0

0

0

0

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Αριθ. 361
2,392

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Π.Ε.Κ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Αριθ. 3/548

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΟΥ



| |
|--------------------------------|
| ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ |
| ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ |
| Γεν. αριθ. 146 |
| Κατηγορία 2' |
| Ειδ. αριθ. 46 |

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ

1911

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ὁ «Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῶν» εἶναι κάπως συνδεδεμένος μὲ τὸν «Οἰδίποδα Τύραννον». Ἀφοῦ δηλαδὴ ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ ὀιδίπους, γέρον πλέον, φθάνει εἰς τὰς Ἀθήνας, ὀδηγούμενος ἀπὸ τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀντιγόνην διότι αἱ θυγατέρες ἠγάπων τὸν πατέρα των περισσότερον ἀπὸ τοὺς υἱούς του. Φθάνει δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, καθὼς λέγει ὁ ἴδιος, κατόπιν χρησμοῦ τοῦ Πυθικοῦ μαντείου, ὅτι θ' ἀπέθνησκε πλησίον τῶν σεμνῶν λεγομένων θεῶν.

Κατ' ἀρχὰς λοιπὸν γέροντες ἐγχώριοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους συνίσταται ὁ Χορὸς, μαθόντες τὴν ἀφίξιν του συναθροίζονται καὶ διαλέγονται πρὸς αὐτόν. Κατόπιν ἔρχεται ἡ Ἰσμήνη καὶ τοῦ ἀναγγέλλει τὴν ξριδα τῶν υἱῶν του καὶ τὴν μέλλουσαν ἀφίξιν πρὸς αὐτὸν τοῦ Κρέοντος, ὁ ὁποῖος καί, ἐλθὼν διὰ τὰ τὸν φέρη πάλιν εἰς τὰς Θήβας, ἀναχωρεῖ ἀπρακτος.

Ὁ Οἰδίπους, ἀφοῦ κατέστησε γνωστὸν εἰς τὸν Θησέα τὸν χρησμὸν, ἀποθνήσκει πλησίον τοῦ ναοῦ τῶν σεμνῶν θεῶν.

Τὸ δράμα τοῦτο εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον ἀξιοθαύμαστα· τὸ ἔγραψε δὲ ὁ Σοφοκλῆς, γέρον πλέον, χαριζόμενος ὄχι μόνον εἰς τὴν πατρίδα του, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἰδιαιτερόν του δῆμον, διότι κατήγετο ἀπὸ τὴν Κολωνίδα φυλὴν. Διὰ τοῦ δράματος τούτου ἠθέλησεν ὁ Σοφοκλῆς τὰ ἐξυμνήσῃ τὸν δῆμόν του καὶ τὰ χαροποιήσῃ τοὺς Ἀθηναίους δι' ὅσων λέγει ὁ Οἰδίπους, ὅτι ἡ πόλις των θὰ εἶναι ἀπόρθητος καὶ ὅτι θὰ νικήσουν τοὺς Θηβαίους, προμαντεύων ὅτι θὰ πολεμήσουν ποτὲ μὲ αὐτοὺς καὶ ὅτι κατὰ τοὺς χρησμοὺς θὰ τοὺς νικήσουν ἐξ αἰτίας τοῦ τάφου του.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται εἰς τὴν Ἀττικὴν κατὰ τὸν Ἴππειον Κολωνόν, πλησίον τοῦ ναοῦ τῶν σεμνῶν θεῶν. Ὁ Χορὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄνδρας Ἀθηναίους, προλογίζει δὲ ὁ Οἰδίπους.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΥ ΠΑΡΙΑΣΙΟΥ

Ἀριθ. σ.σ. 27

Κατῆ: Βον Θηλυκῆ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ
ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΞΕΝΟΣ
ΧΟΡΟΣ ΑΤΤΙΚΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ
ΙΣΜΗΝΗ
ΘΗΣΕΥΣ
ΚΡΕΩΝ
ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ
ΑΓΓΕΛΟΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

᾽Ω Ἀντιγόνη μου, παιδί γέρου τυφλοῦ, σέ τόπους
ποιούς ἔχουμ' ἔλθει ἢ σέ ποιανῶν ἀνθρώπων πολιτεία;
Ποῖς τώρα τὸν Οἰδίποδα, ποῦ τριγυρνάει στὰ ξένα,
θα τὸν δεχτῆ πονετικά μὲ τόσο λίγα δῶρα,
ποῦ κι' ἂν γυρεύη λιγοστά, μὰ παίρνει κι' ἀπ' τὸ λίγο
ἀκόμη πῶς λιγώτερο, κι' αὐτὸ ἀρκετὸ γιὰ μένα;
Γιατὶ τὰ τόσα βάσανα καὶ τὰ πολλὰ μου χρόνια
καὶ τρίτη ἢ καρδιωσύνη μου μ' ἐμάθαν νὰ ὑπομένω.
Ὅμως, παιδί μου, πουθενά καν' ἀποκοῦμπι ἂν βλέπης
πάνω στὸ δρόμον ἢ σιμὰ σὲ δάσος, ποῦ ταμένο
εἶναι στοὺς θεούς, σταμάτα με καὶ βάλε με νὰ κάτσω
γιὰ νὰ ρωτήσουμε σὲ ποιὸ φτάσαμε τάχα μέρος.
Γιατὶ σὰν ξένοι ἐρχόμαστε νὰ μάθουμε ἀπ' τοὺς ντόπιους
καὶ τὰ ὅσα θε' ἀκούσουμε νὰ κάνουμε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Πατέρα,
δυστυχησμένε Οἰδίποδα, τὰ κάστρα, ποῦ φυλᾶνε
τὴν πολιτεία, βρίσκονται μακριὰ μας, καθὼς βλέπω.

κι' ὁ τόπος τοῦτος ἅγιος μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι,
γιατί γεμᾶτο τὸν θωρῶ μὲ δάφνη, ἑλιές κι' ἀμπέλια·
καὶ μέσ' ἀπαλοφτέρουγα γλυκολαλοῦν ἀηδόνια.

Ἐδῶ, στήν ἀπελέκητη τὴν πέτρα τούτη κάτσε·
γιατί κι' ὁ δρόμος ποῦκαμες εἶναι πολὺς γιὰ γέρο.

ΟΙΑΙΠΟΥΣ

Λοιπὸν νὰ κάτσω βάλε με καὶ τὸν τυφλὸν ἔχ' ἔγνοια.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Τὸ ξέρω πιά· νὰ μοῦ τὸ πῆς αὐτὸ δὲν εἶν' ἀνάγκη.

ΟΙΑΙΠΟΥΣ

Μπορεῖς, ἀλήθεια, νὰ μοῦ πῆς σὲ ποῖο φτάσαμε μέρος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ναί· τὴν Ἀθήνα ξέρω τὴν· τὸν τόπον ὅμως ὄχι.

ΟΙΑΙΠΟΥΣ

Γιατί μᾶς τῶλεγεν αὐτὸ καθένας στρατοκόπος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ποῖος εἶναι ὁ τόπος κάπου ἐδῶ νὰ πάω μήπως καὶ μάθω;

ΟΙΑΙΠΟΥΣ

Ναί, ναί, παιδί μου, κι' ἂν μπορῆ κανεὶς ἐδῶ νὰ κάτση.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Μὰ κατοικέται· ὅμως θαρρῶ πῶς πιά δὲν εἶναι ἀνάγκη
νὰ πάω, γιατί ἕναν ἄνθρωπο σιμά μας βλέπω.

ΟΙΑΙΠΟΥΣ

Ἀλήθεια,
ἐρχάμενο ἴσα κατὰ μᾶς, τρέχοντας πρὸς τὰ δῶθε;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Μὰ νάτος εἶναι καὶ παρών· κι' ὅ,τι θαρρεῖς πῶς εἶναι
πρεπούμενο γιὰ νὰ τοῦ λές, λέγε, γιατί κοντὰ εἶναι.

ΟΙΑΙΠΟΥΣ

ᾠ ξένη, ἀκούγοντας αὐτὴ, ποῦ γιὰ τοὺς δυὸ μας βλέπει,

ὅτι μὲ τὸ καλὸ ἔρχεσαι σύ, ποῦ τὸν τόπο ξέρεις,
νὰ πῆς τὰ ὅσα δὲν ξέρουμε.....

ΕΒΝΟΣ

Πρὶν νὰ ρωτᾷς περσότερα, φεύγα ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος,
γιατί σὲ τόπο βρίσκεσαι, ποῦ εἶναι ἁμαρτία νὰ μπαίνης.

ΟΙΑΙΠΟΥΣ

Ποῖος εἶναι ὁ τόπος; ποιοῦ θεοῦ λογιέται κατοικία;

ΕΒΝΟΣ

Ἀνέγγιχτος κι' ἀπάτητος. Γιατί τὸν κατοικοῦνε
οἱ τρομερὲς θεές, τῆς Γῆς οἱ κόρες καὶ τοῦ Σκότου.

ΟΙΑΙΠΟΥΣ

Ποιῶν τὸ σεβάσμιο τ' ὄνομα γροικώντας θὰ μπορούσα
νὰ τοὺς προσπέσω;

ΕΒΝΟΣ

Ἐδῶ ὁ λαὸς κράζει τες Εὐμενίδες,
ποῦ ὅλα τὰ βλέπουνε· κι' ἄλλοῦ μ' ἄλλο ὄνομα τίς κράζουν.

ΟΙΑΙΠΟΥΣ

Ὅμως τὸν παρακαλεστή πονετικά ἄς δεχτοῦνε,
γιατί πιά ἐγὼ ἀπ' τὸ κάθισμα τοῦ τόπου αὐτοῦ δὲ θάβγω.

ΕΒΝΟΣ

Τί θες νὰ πῆς;

ΟΙΑΙΠΟΥΣ

Πῶς εἶναι αὐτὸ τῆς μοίρας μου σημάδι.

ΕΒΝΟΣ

Μὰ νὰ σὲ διώξω μήτ' ἐγὼ τ' ἀποκοτῶ, ἂν δὲ θέλῃ
ἡ πολιτεία καὶ προτοῦ μοῦ ποῦνε τί νὰ κάμω.

ΟΙΑΙΠΟΥΣ

Σ' ὀρκίζω, ξένη, στοὺς θεούς, μὴ μὲ καταφρονέσης,
τέτοιο ζητιᾶνο, νὰ μοῦ πῆς τὰ ὅσα παρακαλῶ σε.

ΕΒΝΟΣ

Λέγε· ἀπὸ ἐμὲ τοῦλάχιστο δὲ θάβρης καταφρόνια.

ΟΙΑΠΟΥΣ

Ποῖος εἶναι ὁ τόπος τὸ λοιπὸν αὐτός, ὅπου ἔχοιμ' ἔμπει;

ΞΕΝΟΣ

Γροικῶντας ὅσα ξέρω ἐγὼ κ' ἐστὶ θὰ μάθης· ὄλος ὁ τόπος τοῦτος ἅγιος εἶναι· καὶ τὸν συχνάζει ὁ Ποσειδῶν ὁ σεβαστὸς κ' ἀκόμη κ' ὁ Τιτάνας ὁ φωτοκράτορας θεὸς ὁ Προμηθέας· τὸ μέρος, ποῦ ἐστὶ πατεῖς, τῆς γῆς αὐτῆς τὸ λέν χαλκὸ κατώφλι καὶ τῆς Ἀθήνας στήριγμα· κ' οἱ τόποι οἱ κοντινοὶ του καυχιοῦνται ὅτι ἔχουν ἀρχηγὸ τὸν ἀλογάρη τοῦτο τὸν Κολωνὸ καὶ φέρνουνε τ' ὄνομα τὸ δικό του· κ' ὄλοι τὸ ἴδιο του ὄνομα τῶχουν γιὰ παρανόμι. Τέτοια εἶναι αὐτά, ποῦ τὰ τιμοῦν, ὦ ξένε, ὄχι μὲ λόγια ἀλλὰ πολὺ περσότερο μὲ τὸ προσκύνημά τους.

ΟΙΑΠΟΥΣ

Λοιπὸν κάθουνται κ' ἄνθρωποι σ' αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς τόπους;

ΞΕΝΟΣ

Καὶ βέβαια συνονόματοι μὲ τὸ θεὸν ἐτοῦτον.

ΟΙΑΠΟΥΣ

Ἐξουσιάζει τοὺς κανεῖς ἢ κυβερνάει τὸ πλῆθος;

ΞΕΝΟΣ

Καὶ τοῦτοι ὀρίζονται ἀπὸ τὸ βασιλιά τῆς χώρας.

ΟΙΑΠΟΥΣ

Ποῖος εἶναι αὐτός, ποῦ σὲ βουλή καὶ πόλεμο εἶναι πρῶτος;

ΞΕΝΟΣ

Θησέας λέγεται, παιδὶ τοῦ παλαιοῦ τοῦ Αἰγέα.

ΟΙΑΠΟΥΣ

Τάχα θὰ πάη κανένας σας σ' αὐτὸν μαντατοφόρος;

ΞΕΝΟΣ

Καὶ τί νὰ κάμη ἢ τί νὰ πῆ μαντάτορας ἂν πάη;

ΟΙΑΠΟΥΣ

Πῶς, ἂν βοηθήσῃ λιγοστὰ, μεγάλη θὰ κερδίσῃ.

ΞΕΝΟΣ

Καὶ ποιά ἡ βοήθεια ἀπ' ἄνθρωπο, ποῦ δὲ μπορεῖ νὰ βλέπῃ;

ΟΙΑΠΟΥΣ

Ἀληθινὰ θεὸ νὰ τὰ εἰπῶ ὄλα ὅσα θεὸ νὰ λέω.

ΞΕΝΟΣ

Τώρα γνωρίζεις, φίλε μου, πῶς δὲ θεὸ ν' ἀμαρτήσῃς; Ἀφοῦ εἶσαι γενναϊόκαρδος καὶ μέσ' στῆ δυστυχία,¹ καθὼς τὸ βλέπω, πρόσμενε αὐτοῦ, ποῦ πρωτοφάνης, ὡς ποῦ νὰ πάω νὰ τὰ εἰπῶ σ' αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς ντόπιους, ὄχι στῆ χώρα· γιατί αὐτοὶ γιὰ ἐσὲ θ' ἀποφασίσουν, ἂν πρέπει ἐστὶ νὰ μένης ἢ δρόμο ν' ἀρχίσῃς πάλι.

ΟΙΑΠΟΥΣ

Ἀληθινὰ, παιδάκι μου, μᾶ, ἔφυγεν ὁ ξένος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ἐφυγε· κ' ἔτσι δύνεσαι, πατέρα, μ' ἡσυχία νὰ προσεύχου, γιατί ἐγὼ μονάχα εἶμαι τιμὰ σου.

ΟΙΑΠΟΥΣ

Ἀγριομαμάτες δέσποινες, ἀφοῦ στῆ χώρα τούτῃ κάθισα παρακαλεστῆς στὸ κάθισμά σας πρῶτα, μὴ φανῆτε σκληρόκαρδες σ' ἐμένα καὶ στὸ Φοῖβο, ποῦ σίντας μοῦ προμάντευε τις συφορὰς ἐκεῖνες προεῖπέ μοῦ αὐτὸν τὸν τελειωμόν, ἀφοῦ καιρὸς περάσῃ, ὅταν ἐρθῶ στὸν ὑστερνὸ τὸν τόπον, ὅπου θάβρω τὴν κατοικία τῶν σεμνῶν θεῶν καὶ φιλοξένια, ἐκεῖ καὶ τῆ βαριόμοιρη ζωὴ μοι θὰ τελειώσω, διάφορο, ἂν κάτσω, φέρνοντας σ' αὐτοὺς ποῦ μὲ δεχτοῦνε, καὶ χαλασμὸ στοὺς μ' ἔστειλαν, σ' αὐτοὺς ποῦ μ' ἀποδιώξαν. Καὶ μοῦ μνηοῦσεν ὅτι αὐτῶν σημάδια θεὸ νὰρθοῦνε

κάποιος σεισμός, κάποια βροντή, κάποια τοῦ Δία λάμψη.
 Κ' ἐνοιῶσα τώρα, πῶς αὐτὸς ὁ δρόμος νὰ μὲ φέρῃ
 στὸ δάσος τοῦτο βέβαια σημάδι εἶναι δικό σας
 ἀληθινό· γιατί ποτὲ δὲ θὰ συναπαντιόμουν
 στὸ διάβα μου πρῶτα μ' ἐσᾶς, φρόνιμος μ' Ἐρινύες,²
 καὶ δὲ θὲ νὰ καθόμουνά πάνω σ' αὐτὴ τὴν πέτρα
 τὴ σεβαστὴ κι' ἀδούλευτη. Μὰ τώρα πιά, θεές μου,
 σύμφωνα μὲ τοῦ Ἀπόλλωνα τίς προφητεῖες δόσπε
 σ' ἐμένα κάποιο θάνατο καὶ τελειωμὸ τῆς ζήτησης,
 ἐξόν, ἂν μὲ νομίζετε πῶς λίγο τυραγνισοῦμαι,
 ἐνῶ πάντα τὰ βάσανα τὰ πιὸ τρανὰ ὑποφέρνω.
 Ἐμπρός, ὦ γλυκοπόθητα παιδιὰ τοῦ ἀρχαίου Σκότου,
 ἔμπρός, ὦ συνονόματη τῆς δυνατῆς Παλλάδας
 Ἀθήνα, πιὸ ἀξετίμητη ἀπὸ τίς χῶρες ὄλες,
 τὸν ἴσκιό αὐτὸν τοῦ Οἰδίποδα τὸν ἄθλιο λυπηθῆτε,
 γιατί δὲν εἶναι βέβαια τοῦτο τ' ἀρχαῖο κορμί μου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Σῶπα, γιατί ἐδῶ ἔρχονται κάποιοι πολυχρονίτες
 γέροι, γιὰ νὰ ἐξετάσουνε κρυφὰ τὸ κάθισμά σου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ νά, σωπαίνω· μὰ κ' ἐσύ βγάλε με ἀπὸ τὸ δρόμο
 καὶ μέσ' στὸ δάσος κρύψε με, ὡς ποῦ ν' ἀκούσω τούτους
 ποιά λόγια θὲ νὰ ποῦν· γιατί καθέννας, ἅμα ξέρῃ
 τὰ πράματα, μὲ προσοχὴ τίς πράξεις του ὀργανίζει.

ΧΟΡΟΣ

Στροφή α'.

Κύττα· ποῖος ἦταν τάχα;
 ποῦ στέκεται; ποῦ νᾶναι
 σὰν ἔφυγε ἀπὸ δῶθε

ὁ ἀπόκοτος αὐθάδης;
 Εἴταξε· ζήτηγέ τον,
 σ' ὄλα τὰ μέρη ψάχνε·
 κάποιος πλανητεμένος,
 πλανητεμένος εἶναι
 ὁ γέρος, ὄχι ντόπιος.
 Ἀλλιῶς αὐτὸς ποτέ του
 δὲν ἤθελε σιμῶσει
 στ' ἀπάτητο τὸ δάσος
 τῶν φοβερῶν παρθένων,
 ποῦ δὲν ἀποκοτοῦμε
 νὰ ποῦμε τ' ὄνομά τους
 καὶ ποῦ τίς προσπεροῦμε
 χωρὶς νὰ τίς κυτᾶμε,
 χωρὶς νὰ ποῦμε λέξη,
 καὶ σὰν βουβοὶ τὰ χεῖλη
 κινώντας, μὲ τὸ νοῦ μας
 τίς βαθυπροσκυνᾶμε.
 Μὰ τώρα λέν, ὅτι ἤλθε
 κάποιος, ποῦ δὲν τίς τρέμει,
 ποῦ ἐγώ, κι' ἂν ὄλο φέρνω
 τὸ δάσος γύρα, ἀκόμη
 δὲ δύνουμαι νὰ μάθω
 ποῦ τάχατε νὰ μοῦ εἶναι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, ποῦ ζητᾶτε·³
 γιατί μὲ τὴ φωνὴ σᾶς βλέπω
 ἐσᾶς, ποῦ μοῦ μιλάτε.

ΧΟΡΟΣ

Πώ, πώ!
Φοβερός και στή θωριά,
φοβερός και στή φωνή.⁴

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Παρακαλῶ σας, γι' άνομο μὲ νομίστε.

ΧΟΡΟΣ

Δία προστάτη, ό γέροντας ποιός τάχα νᾶναι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Κάποιος, ποῦ δὲν τάξιζει
νά τόν καλοτυχίστε,
βλεπάτορες τοῦ τόπου
αὐτοῦ. Καί τ' άποδείχνω
γιατί δὲ θά σερνόμουν
έδῶ μὲ ξένα μάτια
καί δὲ θά στηριζόμουν
μεγάλος σὲ μικρή.

ΧΟΡΟΣ

Ἄντιστροφή α'.

Ἦ! μάτια χαλασμένα!⁵
τάχα εἶσαι κακομοίρης
ἀπὸ γεννησιμιό σου;
πολύχρονος, ἀλήθεια,
μοῦ φαίνεται πῶς εἶσαι.
Μά ὅσο ἀπὸ μένανε εἶναι,
στις τόσες συφορές σου
δὲ θά προσθέσης τώρα
καί τούτες τίς κατάρεις.
Γιατί τραβᾷς ἐμπρός.

Ἦμως γιά νά μὴ πέσης
μέσ' στή βαθειά λαγκάδα,
ἴπου φωνή καμμία
νά γροικηθῆ δὲν πρέπει,
ἴπου και τὸ κροντήρι
ἀπὸ νερὸ γεμᾶτο
σμίγει μὲ τὸ ποτάμι
τῶν ἱερῶν πιστῶνε,⁶
καλά ἀπ' αὐτὰ φυλάξου,
δυστυχισμένε ξένε,
μετατοπίσου, ἔξω ἔβγα.
Διάστημα μεγάλο
ἔσέ κ' ἐμᾶς χωρίζει.
Ἄκοῦς, βασανισμένε
τριγυριστή; κι' ἂν ἴσως
νά μοῦ ἀπαντήσης θέλης
γιά ὅσα σοῦ λέω, λέγε,
ἀφοῦ ἀπ' τ' ἀπάτητα ἔβγης,
ἐκεῖθε ὅπουθε ὁ νόμος
σ' ὄλους νά λέν ὀρίζει.
Μά πρὶν μιλιᾷ μὴ βγάλῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Κόρη μου, σάν τί ν' ἀποφασίσω;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Πατέρα, πρέπει προσοχή νά δίνουμε στοὺς ντόπιους
ὑποχωρώντας στὰ σωστά κ' ὑπάκουοι νά φανοῦμε.⁷

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πιάσε τὸ χέρι μου λοιπόν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Καὶ νὰ ποῦ σὲ κρατάω.

ΟΙΑΠΟΥΣ

ὦ ξένοι, ἄς μὴν ἀδικηθῶ μὲ τὸ νὰ σᾶς πιστέψω
κι' ἀπὸ ἐδῶ πέρα βγαίνοντας.

ΧΟΡΟΣ

Στροφὴ β'.

Ποτὲ ἄθελά σου, γέρο,
ἀπὸ τὰ καταφύγια σου κανεὶς δὲ θὰ σὲ βγάλῃ.

ΟΙΑΠΟΥΣ

Νὰ προχωρήσω ;

ΧΟΡΟΣ

Προχώρα.

ΟΙΑΠΟΥΣ

Ἄκόμη ;

ΧΟΡΟΣ

Τράβα τον, κόρη,
πὶδ πέρα ἀκόμη,
γιατὶ ἐσὺ βλέπεις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Λοιπὸν ἀκλούθα,
πατέρ' ἀκλούθα
μὲ τυφλοῦ πόδι
ἔπου σὲ φέρνω.

ΟΙΑΠΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

— — — —
— — — —
— — — —

ΟΙΑΠΟΥΣ

ΧΟΡΟΣ

Ἵπόμενε στὰ ξένα,
βασανισμένε ξένε,
μῖσος νὰ δείχνης σ' ὅ,τι
ἐχτρεύεται κ' ἡ χώρα,
καὶ σέβας νᾶχης σ' ὅ,τι
τῆς εἶναι ἀγαπημένο.

ΟΙΑΠΟΥΣ

Λοιπὸν ὀδήγα με, παιδί μου,
ἐκεῖ, ὅπου εὔλαβα πατώντας, 8
θὲ νὰ μπορέσουμε νὰ ποῦμε
καὶ νὰ γροικήσουμε συνάμα,
κι' ἔχι ἄς μὴ λέμε στὴν ἀνάγκη.

ΧΟΡΟΣ

Ἄντιστροφὴ β'.

Αὐτοῦ στάσου· μὴ βγάνης ἄλλο
τὸ πόδι σου ἔξω ἀπὸ τὸ μέρος,
ποῦ εἶναι μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν πέτρα.

ΟΙΑΠΟΥΣ

Ἔτσι ;

ΧΟΡΟΣ

Ἄρκετά, καθὼς ἀκοῦς.

ΟΙΑΠΟΥΣ

Νὰ κάτσω ;

ΧΟΡΟΣ

Ἄφοῦ στὰ πλάγια
τῆς πέτρας λίγο γύρης.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Αὐτὸ πατέρα, εἶναι δουλειὰ δική μου·
δίπλωσ' τὸ πόδι σου ἤσυχα⁹ ἀπὰ στᾶλλο....

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὁμιμένα, ὦμιμένα, ἀλλοίμονό μου!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ἀφοῦ τὸ γέρικο κορμί σου πάνω
στὸ φιλικὸ τὸ χέρι μου ἀκουμπήσης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὁμιμένα, ὦμιμένα, μαύρη συφορά μου!

ΧΟΡΟΣ

Βασανισμένε! τώρα,
ποῦ βρήκες ἤσυχία,
γιὰ πές τί ἄνθρωπος εἶσαι;
Ποῖς εἶσαι ὁ κακομοίρης,
ποῦ σ' ὀδηγᾶνε; τάχα
μπορῶ ἀπὸ ἐσὲ νὰ μάθω
ἀπὸ πατρίδα ποια εἶσαι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐπφδός.

Ἦ ξένοι! ἀποδιωγμένους
μὰ μὴ...

ΧΟΡΟΣ

Γέροντα, τί εἶναι
αὐτό, ποῦ ἀπαγορεύεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μὴ, μὴ, μὴ μὲ ρωτήσης
ποῖς εἶμαι, μὴ ζητήσης

περσότερα νὰ μάθης.

ΧΟΡΟΣ

Γιατί;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μαύρη ἢ γενιά μου.

ΧΟΡΟΣ

Λέγε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Παιδί μου, ὦμιμένα,
σὰν τί νὰ φανερώσω;

ΧΟΡΟΣ

Ἦ ξένε, ἀπὸ πατέρα
ποιά εἶναι ἡ γενιά σου λέγε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μαῦρος ἐγώ! τί πρέπει,
παιδάκι μου, νὰ κάμω;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Λέγε, ἀφοῦ πιά σιμώνεις
σὲ κίνδυνο μεγάλο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Θὰ εἰπῶ· γιατί δὲ βλέπω
τὸ πῶς θὰ τ' ἀποφύγω.

ΧΟΡΟΣ

Ἄργεις πολὺ, μὰ βιάσου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐέρετε κάποιον ποῦναι
τοῦ Λαῖτου παιδί;

ΧΟΡΟΣ

Πῶ, πῶ!

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ τὴ γενιά

τῶν Λαβδακίδωνε ;

ΧΟΡΟΣ

Θεεΐ !

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τὸν κακομοίρη Οιδίπου ;

ΧΟΡΟΣ

Λοιπὸν ἐσὺ εἶσ' ἐκεῖνος ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μὴν τρέμετε καθόλου
γιὰ τὰ ὄσα λέω.

ΧΟΡΟΣ

Πῶ ! πῶ !

κακόμοιρε, πῶ, πῶ !

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τί θὰ μᾶς λάχῃ τάχα,
κόρη μου ;

ΧΟΡΟΣ

Ἄπο τὴ χώρα

ἔξω μακριὰ φευγάτε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ κείνα ποῦχες τάξει
πῶς θὲ νὰ τὰ πληρώσης ;

ΧΟΡΟΣ

Κανεὶς ἀπὸ τὴ μοῖρά του τὴν παιδείφη δὲν παίρνει,
ἂν στὶς παλιές του συφορές τὴν τιμωρία φέρνῃ·
μὰ ὅταν τὸ πρῶτο γέλασμα συγκρίνεται μὲ τᾶλλο,
δὲ φέρνει τὴ χαρὰ ἀμοιβὴ παρὰ καημὸ μεγάλο.

Κ' ἐσὺ ἀπὸ τὰ καθίσματα τοῦτα καὶ πάλι φεύγα,
σὺν ξορισμένοις πάλι
ἀπὸ τὴ χώρα μου ἔβγα,

μήπως στὴ πολιτεία μου φέρῃς ζημιὰ μεγάλη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

᾽Ω ξένοι μου ψυχόπονοι, ἀφοῦ δὲν ὑποφέρετε

τὸ γέρο μου πατέρα,

γιατὶ τίς πράξεις ποῦ ἔκαμε χωρὶς τὴ θέλησή του

ἀπ' ἀκουστὰ τίς ξέρετε,

ὅμως ἐμέ, παρακαλῶ, τὴ δόλια θυγατέρα

νὰ λυπηθῆτε ξένοι.

Μόνο γιὰ τὸν πατέρα μου στὰ πόδια σας πεσμένη
προσκλαίγουμε, θωρῶντάς σας μὲ μάτια ὄχι βλαμμένα.

Σὺν νᾶμυνα κ' ἐγὼ δική σας γέννα
παρακαλῶ, ξένοι, ἀπὸ ἐσᾶς λύπησθ' ὁ δόλιος νᾶβρη·
ἀπὸ τ' ἐσᾶς κρεμόμαστε σὺν ἀπὸ θεὸν οἱ μαῦροι.

Ἔλα, τὴν ἀναπάντεχην ὑποσχεθῆτε χάρη,
θερμοπαρακαλῶ σας

σ' ὅ,τι ἀγαπᾶτε πῶς πολὺ, παιδί σας ἢ ζευγάρι·
ἢ πράματα ἢ θεό σας.

Γιατὶ κ' ἐσεῖς προσεχτικὰ κοιτώντας δὲν μπορείτε
κανέναν ἄνθρωπο νὰ ἰδῆτε,
ποῦ νὰ μπορῆ μακριὰ νὰ διώχνη
τὴ συφορά του, ἀνίσως θεὸς πάνω σ' αὐτὴν τὸν σπρώχνη.

ΧΟΡΟΣ

Μάθε παιδί τοῦ Οιδίποδα, πῶς γιὰ τίς συφορές σας
τὸ ἴδιο λυπόμαστε κ' ἐσὲ κι' αὐτόν· μὰ δὲ μπορούμε,
γιατὶ πολὺ φοβούμεστε τὰ ὄσα οἱ θεοὶ προστάζουν,
ἀπ' ὅσα τώρα σοῦπαμε περσότερα νὰ ποῦμε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Λοιπὸν ἀπ' τὸ καλὸ ὄνομα ἢ τὴ μεγάλη δόξα,
ὅταν τοῦ κάκου χύνεται, τί διάφορο ἀπομένει,

ἀνίσως θεοφοβούμενη λὲν τὴν Ἀθήνα ὄτ' εἶναι
 κι' ὅτι μονάχ' αὐτὴ μπορεῖ τὸν κακομοίρη ξένο
 νὰ σφῶζῃ καὶ μονάχ' αὐτὴ νὰ τόνε διαφεντεύῃ;
 Μὰ αὐτὰ γιὰ μένα ποῦ εἶναι τα; ἐσεῖς ποῦ μὲ σηκῶστε
 ἀπ' τὰ καθίσματά μου αὐτὰ μὲ διώχνετε κατόπι,
 γιατί κατατρομάξατε μονάχ' ἀπ' τὸνομά μου·
 βέβαια μόνο τὸ σῶμά μου μήτε καὶ τὰ ἔργατά μου
 τὸ φόβο δὲ σᾶς ἔφερεν· ἀφοῦ μὲ τὰ ἔργατά μου
 ἐγὼ ἔπαθα περσότερο κι' ἄλλος δὲν βλάβη· ἢ πρέπει
 νὰ σοῦ ἱστορῶ τὸ ριζικὸ τῆς μάνας καὶ τοῦ κύρη ¹⁰
 ποῦ εἶναι ἀφορμὴ τοῦ φόβου σου; αὐτὸ καλὰ τὸ ξέρω.
 Κι' ὅμως πῶς εἶμαι ἐγὼ κακός, ποῦ κι' ὅταν ἀδικιόμουν
 διαφεντεύομουν τόσο ποῦ, ἀνίσως ἐνεργοῦσα
 φρόνιμα, δὲ θὰ γίνομουν κακὸς ὅπως καὶ τώρα;
 Μὰ τώρα δίχως τίποτα νὰ ξέρω ἦλθα, ὅπου ἦλθα,
 ἐνῶ κακόπαθα ἀπ' αὐτοὺς ποῦ ξέραν πῶς χανόμουν.
 Γι' αὐτὰ στοὺς θεοὺς ὀρκίζω σας, παρακαλῶ σας, ξένοι,
 ὅπως μὲ βγάλτε ἀπ' τὸ κακὸ ἔτσι καὶ νὰ μὲ σῶστε ¹¹,
 καὶ μὴ, ἀφοῦ σέβετε τοὺς θεοὺς, τοὺς ἀψηφᾶτε διόλου,
 μὰ νὰ θαρρῆτε πῶς αὐτοὶ θρήσκους κι' ἄθρησκους βλέπουν
 καὶ πῶς ὡς τώρα δὲ ἄθεος δὲν ἔχει τους γλυτώσει.
 Μὲ τῆ βοήθεια τῶν θεῶν ἐσὺ μὴ μουτζουρώσεις,
 σ' ἔργ' ἀδίκαια δουλεύοντας, τῆ δοξασμένη Ἀθήνα,
 μὰ, ὅπως τὸν παρακαλεστή στὴν προστασία σου πῆρες,
 βοήθη με καὶ σῶτέ με· καὶ μὴ τὸ πρόσωπό μου
 τὸ τόσον ἄγριο βλέποντας, μὴ μὲ καταφρονέσης,
 γιατί ἦρθα θεοφοβούμενος καὶ μὲ τοὺς θεοὺς προστάτες
 κι' ὄφελος φέρνοντας σ' αὐτοὺς ποῦ κατοικοῦν τὴ χώρα.
 Κι' ὅταν ἐδῶ φτάσῃ ὁ ἄρχοντας, ποῦ βασιλιάς σας εἶναι,

τότε, γροικῶντας με καλὰ, θὰ μάθῃ ὅλα τὰ πάντα.
 Μὰ ἐσὺ στ' ἀνάμεσα κακὸς μὴ γίνεσαι καθόλου.

ΧΟΡΟΣ

Νὰ σεβαστοῦμε, γέροντα, τοὺς στοχασμοὺς σου ἀνάγκη
 μεγάλη εἶναι, γιατί τάχεις πωμένα
 μὲ βαρυὰ λόγια. Καὶ γι' αὐτὰ ὁ βασιλιάς τῆς χώρας
 ν' ἀποφασίσῃ εἶν' ἀρκετὸ γιὰ μένα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ ποῦ εἶναι τώρα ὁ βασιλιάς τῆς χώρας τούτης, ξένοι;

ΧΟΡΟΣ

Μένει στὴν πολιτεία του, ποῦ ἀπ' τὸν πατέρα του ἔχει,
 μὰ πάει μαντάτορας σ' αὐτὸν ἐδῶ νὰ τόνε φέρῃ
 ἐκεῖνος, ποῦ μὲ φώναξε κ' ἐμέναν' ἐδῶ πέρα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἀλήθεια, τὸ πιστεύετε πῶς θάχῃ καμμιάν ἐγνοια
 ἢ σεβασμὸ γιὰ τὸν τυφλόν, ὥστε νάρθῃ σιμά μας;

ΧΟΡΟΣ

Τὸ δίχως ἄλλο, τὴ στιγμὴ ποῦ τ' ὄνομά σου ἀκούσῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ ποιὸς αὐτός, ποῦ θεὸ νὰ πῆ σ' ἐκεῖνον τ' ὄνομά μου;

ΧΟΡΟΣ

Μακρὺς ὁ δρόμος· μὰ οἱ ὀμιλίες τῶν στρατοκόπων τῶχουν
 συνήθειο νὰ διαδίνονται, ποῦ ἀκούγοντάς τες κείνος,
 μὴν ἀπελπίζεσαι, θάρθῃ· τί τὸ ὄνομά σου γέρο,
 ἔφτασεν ὡς στ' αὐτιά ὀλονῶν, ποῦ κι' ἂν βαριέται ἀπὸ ὕπνο, ¹²
 ἐδῶ θεὸ νάρθῃ γλήγορος, ἀκούγοντας γιὰ σένα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄς ἔρθῃ καλορρίζικος γιὰ μὲ καὶ γιὰ τὴ χώρα,
 γιατί ποιὸς μεγαλόκαρδος δὲ θέλει τὸ καλὸ του; ¹³

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Θεέ, τί νά πῶ ; πατέρα μου, σὸ νοῦ μου τί νά βάλω ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τί εἶν' Ἀντιγόνη μου ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Θωρῶ, καβάλλα ἀπὰς σὲ μοῦλα

κάποια γυναῖκα νᾶρχεται σιμά μας· σὸ κεφάλι

σκιάδι φορεῖ Θεσσαλικὸ νά τῆς κρατάη τὸν ἥλιο.

Σὰν τί νά πῶ ;

Τάχατες εἶναι ; τάχατες δὲν εἶναι ; ἢ κάνω λάθος ;

Καὶ λέω καὶ ξελέω το καὶ τί νά πῶ δὲν ξέρω.

ᾠ τὴν καημένη !

δὲν εἶναι ἄλλη· χαρούμενη βέβαια μὲ τὰ μάτια

μὲ χαιρετάει σιμώνοντας, καὶ τοῦτο φανερώνει

πῶς εἶναι δίχως ἄλλο αὐτὴ ἡ ἀδελφὴ μου Ἴσμηνη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τί εἶπες, παιδί μου ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Πῶς θωρῶ τὴν κόρη σου κ' ἔμενα

ἀδερφή μου· κι' ἀπ' τῆ φωνῆν ἀμέσως θά τὸ νοιώσης.

ΙΣΜΗΝΗ

ᾠ δύο μου ὀνόματα γλυκά, πατέρα κι' ἀδερφή μου,

μὲ κόπο ἀφοῦ σᾶς εὔρηκα, μόλις τώρα καὶ πάλι

ἀπ' τὰ πολλά μου δάκρυα σᾶς βλέπω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἦλθες, παιδί μου ;

ΙΣΜΗΝΗ

Πατέρα μου κακόμοιρε, ποῦ δὲ μπορεῖς νά βλέπης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Παιδί μου φανερώθηκες ;

ΙΣΜΗΝΗ

ᾠχι μὲ δίχως κόπο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἀγκάλιασέ με, κόρη μου.

ΙΣΜΗΝΗ

Νά, καὶ τοὺς δύο σᾶς πιάνω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ᾠ σπλάχνο μου ἰδιοαίματο.

ΙΣΜΗΝΗ

ᾠ κακοτυχοζῶντας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐγὼ καὶ τούτη δά ;

ΙΣΜΗΝΗ

Κ' ἐγὼ ἡ κακομοῖρα τρίτη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιὰ λόγο ποῖδ ἦλθες, κόρη μου ;

ΙΣΜΗΝΗ

Νά σὲ νοιαστῶ, πατέρα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μόνο ἀπ' ἀγάπη ;

ΙΣΜΗΝΗ

Καὶ νά πῶ κάτι σ' ἐσένα ἡ ἴδια,

μ' ἓνα μονάχα δούλό μας, ποῦ μπιστεμένον εἶχα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ οἱ δύο λεβέντες ἀδερφοὶ ποῦ εἶναι νά κοπιάζουν ;

ΙΣΜΗΝΗ

Εἶν' ἐκεῖ ποῦναι· τρομερὰ τὰ τωρινὰ σ' ἐκείνους.

ΟΙΑΠΟΥΣ

ὦ κείνοι, πῶς παρώμοιασαν σ' ἄλλα μὲ τὰ συνθήθεια
 τῆς Αἴγυπτος, στὸ φυσικὸ καὶ στῆς ζωῆς τὸν τρόπο·
 γιατί κ' ἐκεῖ τάρσενικά μέσα στὸ σπίτι μένουν
 τὸν ἀργαλειὸ δουλεύοντας, ἐνῶ οἱ γυναῖκες πάντα
 ἔξω γυρεύουν τὴ τροφή. Καὶ ἀπὸ ἐσᾶς, παιδιὰ μου,
 ἐκείνοι, ποῦ ἦτανε σωστὸ νὰ τὰ ὑποφέρουν τοῦτα,
 μέσα στὸ σπίτι μένουνε κλεισμένοι σὰν κορίτσια.
 Κι' ἀντίς ἐκείνους σεῖς οἱ δυὸ τὰ τόσα βάσανά μου
 γιὰ χάρη μου ὑποφέρετε τοῦ κακομοίρη. Ἡ μία
 ἀπ' τὸν καιρὸ, ποῦ γίνηκε κοπέλλα καὶ στὸ σῶμα
 δυνάμωσε, πάντα μαζί μ' ἐμένα τριγυρνῶντας
 ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἡ βαριόμοιρη, τὸ γέροντα ὀδηγáει,
 πολλὰς φορὲς πλανούμενη μέσα στὰ δάση τ' ἄγρια
 ξυπόλυτη καὶ νηστικιά· καὶ μέσ' στὸ καλοκαῖρι
 ἢ μέσ' στ' ἀγριοχείμωνο, κοπιάζοντας ἢ δόλια,
 τὴ σπιτικιάν ἀνάπαψη δὲ συλλογιέται διόλου,
 ἂν ἔχη ὁ κύρης τῆς ψωμί. Κ' ἐσύ, παιδάκι μου, ἤλθες
 καὶ προτοῦ, στὸν πατέρα σου κρυφὰ ἀπὸ τοὺς Θεβαίους
 τίς προφητεῖες φέρνοντας, ὅσες γι' αὐτὸ τὸ σῶμα
 εἰπώθηκαν, καὶ φύλακας πιστὸς μου ἐστάθης, ὅταν
 ἀπ' τὴν πατρίδα μ' ἐδιωχναν. Καὶ τώρα πάλι, Ἴσμηνη,
 ποῖο λόγο στὸν πατέρα σου φέρνοντας ἤλθες; ποιά εἶναι
 ἡ ἀφορμὴ ποῦ σ' ἔκαμε τὸ σπίτι σου ν' ἀφήσης;
 Γιατί δὲν ἤλθες βέβαια δίχως καμμιὰν αἰτία,
 καλὰ τὸ ξέρω ἐγώ, ἂν κακὸ κανένα δὲ μοῦ φέρνης.

ΙΣΜΗΝΗ

Ἐγὼ τὰ πάθη ποῦ ἔπαθα, πατέρα μου, ζητῶντας
 νὰ βρῶ τὸ μέρος ποῦ ἔμενες, στὴν ἄκρη θὰ τ' ἀφήσω.

γιατί δὲ θέλω δυὸ φορὲς νὰ δοκιμάζω πόνους,
 τὴ μιὰν ὅταν παράδερνα, τὴν ἄλλη ἂν τὰ λέω πάλι.
 Μὰ τὰ κακὰ, ποῦ βρήκανε τοὺς ἄτυχους τοὺς γιουὺς σου,
 αὐτὰ τώρα ἤλθα νὰ σοῦ πῶ. Λοιπὸν ἀνάμεσό τους
 συνερисиὰ εἶχαν στὴν ἀρχὴ στὸν Κρέοντα ν' ἀφήσουν
 τὸ θρόνο καὶ νὰ μὴ γενοῦν ζημιὰ στὴν πολιτεία,
 γιατί τῆς οἰκογένειας μέσα στὸ νοῦ τους εἶχαν
 τὸν παλαιὸν ἀφανισμόν, ἐκείνον ποῦχε πέσει
 στὸ δύστυχο τὸ σπίτι σου· τώρα ὁμως ἀπὸ κάποιον
 θεὸ κι' ἀπὸ τὴν ἀμυαλιά τὴ βλαβερὴ τους μπῆκε
 μέσα στοὺς τρισκακόμοιρους κακὴ φιλονεικία
 νὰ βάλουν χέρι στὴν ἀρχή, στὴ βασιλεία τῆς χώρας.
 Κι' ὁ ἓνας ὁ πιὸ νεώτερος καὶ πιὸ μικρὸς στὰ χρόνια
 ἀπὸ τὸ μεγαλείτερο, τὸν Πολυνείκη, ἀρπάζει,
 τὸ θρόνο καὶ τὸν ἐδιώξε κι' ἀπ' τὴν πατρίδα ἀκόμη.
 Κι' αὐτὸς καθὼς στὴ χώρα μας πολὺς γίνεται λόγος,
 στ' Ἄργος σὰν πῆγ' ἐξόριστος, γιὰ βοηθοὺς του παίρνει
 συγγενολοῖ παράδοξο καὶ πολεμάρχους φίλους,
 στὸ νοῦ του ἔχοντας γλήγορα ἢ τὸ Ἄργος νὰ πατήση
 τὴ Θήβα καὶ νὰ τιμηθῆ ἢ νὰ τῆς δώσῃ δόξα ¹⁴.
 Δὲν εἶν' αὐτὰ, πατέρα μου, λόγια τοῦ ἀγέρα μόνο,
 παρὰ ἔργατα τρομαχτικά· μὰ ποῦ τὰ βάσανά σου
 θὰ τὰ τελειώσουν οἱ θεοὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ νοιώσω.

ΟΙΑΠΟΥΣ

Τὸ λές, γιατί τώρα ἔλπισες, πῶς οἱ θεοὶ γιὰ μένα
 καμμιά φροντίδα θάχουνε, ποῦ πιά νὰ ξεγλυτώσω;

ΙΣΜΗΝΗ

Ἐλπίζω ἐγὼ στὶς τωρινές, πατέρα, προφητεῖες.

ΟΙΑΠΟΥΣ

Ποιὲς εἶν' αὐτές; παιδάκι μου, τί εἶναι προφητεμένο;

ΙΣΜΗΝΗ

Ἄπ' τοὺς Θηβαίους μιὰ φορὰ γιὰ τὸν εὐτυχισμό τους
θὰ ζητηθῆς, κι' ἂν ζωντανὸς ἦ πεθαμένος εἶσαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποιὸς ἀπὸ τέτοιον ἄνθρωπο μπορεῖ νὰ ὠφεληθῆ;

ΙΣΜΗΝΗ

Λένε, ὅτι ἡ δύναμη ἐκείνων κρέμεται ἀπὸ τὰ σένα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τάχα, ὅταν δὲν ὑπάρχω πιά, τότε εἶμαι τέτοιος ἄντρας;

ΙΣΜΗΝΗ

Γιατὶ οἱ θεοὶ σηκώνουν σε τώρα, ἐνῶ πρὶν σ' ἐχάσαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μάταιο εἶναι νὰ σηκώνουνε γέρο, ποῦ νιὸς γκρεμίστη·

ΙΣΜΗΝΗ

Μάθε ὅμως πῶς ὁ Κρέοντας σὲ λίγη ὄχι πολλή ὥρα
θ' ἄρθη γι' αὐτά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Νὰ κάμη τί, κόρη μου; ξήγα τό μου.

ΙΣΜΗΝΗ

Νὰ σὲ καθίσουνε σιμὰ στὴ Θήβα καὶ νὰ σ' ἔχουν
δικό τους, μὰ νὰ μὴν πατῆς τὰ σύνορα τῆς χώρας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ ποιὸ τὸ διάφορο, ἂν ἐγὼ μένω ἔξω ἀπὸ τὴ χώρα;

ΙΣΜΗΝΗ

Δίχως τιμὲς ὁ τάφος σου ζημιὰ γιὰ κείνους θ' ἄναι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μονάχα μὲ τὴν κρίση του καὶ δίχως προφητείες
μπορεῖ κανεὶς νὰ νοιώσῃ το.

ΙΣΜΗΝΗ

Λοιπὸν γιὰ τοῦτο θέλουν

νὰ σὲ καθίσουνε σιμὰ στὴ χώρα τους, καὶ μήτε
ὅπου τὸν ἑαυτὸ σου ἐσὺ θὰ ὀρίζῃς νὰ σ' ἀφήσουν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Λοιπὸν καὶ μὲ Θηβαίικο θὰ μὲ σκεπάσουν χῶμα;

ΙΣΜΗΝΗ

Μὰ ὁ φόνος τοῦ πατέρα σου, πατέρα, τὸ ἐμποδίζει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Λοιπὸν στὴν ἐξουσία τους ποτὲ δὲ θὰ μὲ λάβουν.

ΙΣΜΗΝΗ

Λοιπὸν αὐτὸ θ' ἄναι ζημιὰ μεγάλη στοὺς Θηβαίους.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποιὸ περιστατικὸ ἂν γενῆ, θὰ πάθουνε, παιδί μου;

ΙΣΜΗΝΗ

Ἄπ' τὸ δικό σου τὸ θυμὸ, στὸν τάφον σου ὅταν ἔλθουν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄπὸ ποιὸν αὐτά, ποῦ λές, τάχεις, παιδί μου, ἀκούσει;

ΙΣΜΗΝΗ

Ἄπ' τοὺς ἀποκρισάριους τοῦ Δελφικοῦ μαντείου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Κι' αὐτὰ τάχει γιὰ μένανε προφητεμένα ὁ Φοῖβος;

ΙΣΜΗΝΗ

Ἔτσι τὰ λὲν ὅσοι ἤλθανε στὴν πολιτεία τῆς Θήβας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Κι' ἀπὸ τοὺς γιουὺς μου τάχατε κανεὶς τ' ἀκούσε τοῦτα;

ΙΣΜΗΝΗ

Κ' οἱ δυὸ τ' ἀκούσανε κ' οἱ δυὸ πολὺ καλὰ τὰ ξέρουν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἔτσι λοιπὸν, κι' ἂν τ' ἀκούσαν οἱ τιποτένιοι τοῦτα,
τὴ βασιλεία προτίμησαν καλλίτερ' ἀπὸ μένα;

ΙΣΜΗΝΗ

Λυπόμυνα ποῦ τάκουγα, ὅμως σοῦ τ' ἀναγγέλω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὅμως οἱ θεοὶ ἄς μὴν πάψουνε ποτὲ τὸ μάλωμά τους,
ποῦ ἦταν γραφτό τους, κι' ἄμποτε μόνο σὲ μένα νᾶναι
ὁ τελειωμὸς τῆς γρήνιας τους αὐτῆς, ποῦ τῶρ' ἀρχίζουν
κι' ὁ ἕνας ἀπᾶς στὸν ἄλλονε σηκώνει τὸ κοντάρι·

κι' ἔτσι οὔτε αὐτὸς ὁποῦ κρατεῖ τὸ σκῆπτρο καὶ τὸ θρόνο
νὰ μείνη, οὔτε κ' ἐκεῖνος, ποῦ διώχτηκε ἀπὸ τὴ χώρα,
νὰ πάη ποτὲ πίσω σ' αὐτὴν· ἀφοῦ κ' ἐμένανε, ὅταν
ἀπ' τὴν πατρίδα ἔτσι ἄτιμα διωχνόμουν, δὲ βοηθήσαν
μήτε καὶ μὲ διαφέντεψαν, παρὰ μὲ θέλησή τους
διώχτηκα μὲ διαλάβημα κ' ἔφυγα γιὰ τὰ ξένα.

Μπορεῖς νὰ πῆς πῶς δίκαια, μιὰ καὶ τὸ πεθυμοῦσα,
ἡ πολιτεία μοῦκαμε τότες αὐτὴ τὴ χάρη.

Ὅχι, δὲν εἶναι ἀλήθεια, ἀφοῦ τὴν ἴδια ἐκείνη ἡμέρα,
τότε ποῦ χόχλαζε ὁ θυμὸς κ' ἦταν τρανὴ χαρὰ μου
τὸ νᾶβρω θάνατο καὶ τὸ νὰ μὲ πετροβολήσουν
κανεῖς δὲ φάνηκε βοηθὸς σ' αὐτὴ τὴν πιθυμιά μου.

Μὰ ὕστερ' ἀπὸ καιρό, ὅταν πιά ὄλος μου ὁ πόνος ἦταν
μαλακωμένος κ' ἐνοιωθα πῶς ὁ θυμὸς μου τόσο
φούσκωσε, ποῦ βασανιστῆς ἔγινε πιὸ μεγάλος
ἀπ' ὅσο πρὶν ἀμάρτησα, τότε πιά ἀπὸ τὴ μία
ἡ πολιτεία μ' ἔδιωχνε μὲ βίαν ἀπ' τὴν πατρίδα
ὕστερ' ἀπὸ πολὺν καιρό, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ἐκεῖνοι,
οἱ γυιοί, ποῦ τὸν πατέρα τους μποροῦσαν νὰ βοηθήσουν,
δὲν τὸ θελήσανε παρὰ γιὰ μιὰ τους λέξη μόνο,
ποῦ δὲν τὴν εἶπαν, πάντοτες ἐγὼ σὰν ψωμοζήτητος
κι' ἀπ' τὴν πατρίδα ἐξόριστος στὰ ξένα τριγυροῦσα.

Ὅμως ἀπὸ τούτες ἐδῶ, ἂν κ' εἶναι καὶ κορίτσια
ἀδύνατα, ὅσο τὸ μποροῦν ἀπὸ τὸ φυσικό τους,
ἔχω θροφήν ὅσο νὰ ζῶ καὶ τόπο γιὰ νὰ μένω
καὶ συνδρομὴ συγγενική· μὰ ἐκεῖνοι ἀπ' τὸ γονιό τους
προτίμησαν καλλίτερα τὸ θρόνο νὰ κρατοῦνε
καὶ τὸ ραβδί καὶ νᾶχουνε τὴν ἐξουσία τῆς χώρας.

Μὰ δὲ θὰ τὸ πιτύχουνε νᾶχουν ἐμὲ βοηθό τους·
μήτε ποτὲ καὶ διάφορο θὰ ἰδοῦν ἀπὸ τῆς Θήβας
τὴ βασιλεία· τὸ ξέρω αὐτό, γροικῶντας ἀπὸ τούτη
τις προφητείες καὶ νοιώθοντας τὰ παλαιὰ τὰ λόγια
ὅσα γιὰ μένα κάποτε μοῦ μῆνυσεν ὁ Φοῖβος.

Καὶ τώρα καὶ τὸν Κρέοντα νὰ μὲ ζητήση ἄς στέλνουν
ἢ κι' ὅποιον ἄλλον, ποῦ τρανὸς στὴν πολιτεία λογιέται.
Γιατί, ἂν ἐσεῖς, ὦ φίλοι μου, θελήσετε μὲ τούτες
τις πολυσέβαστες θεῆς τῆς χώρας τις προστάτρες
βοήθεια νὰ μοῦ δώσετε, τρανὸ στὴν πολιτεία
προστάτη θὰ χαρίσετε καὶ στοὺς ἐχτροὺς μου λύπες.

ΧΟΡΟΣ

Τάξιζεις Οἰδίπου, κ' ἐσὺ κι' αὐτὲς ἐδῶ οἱ παρθένες
νὰ βρῆς συμπόνηση· κι' ἀφοῦ μὲ τὰ ὅσα λὲς προστάτης
τῆς χώρας τούτης δείχνεται νὰ σ' ὀρμηνέψω θέλω
τὰ ὅσα θὰ σοῦ εἶν' ὠφέλιμα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὡ τρισαγαπημένε!
ὀρμηνεύε με ὅ,τι κ' ἐγὼ τώρα νὰ κάμω πρέπει.

ΧΟΡΟΣ

Παστρέψου τώρα γιὰ τιμὴ τῶν θεῶν, ποῦ σιμά τους
πρωτόφθες καὶ τοὺς πάτησες τὸν ἱερό τους τόπο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μὲ τρόπους ποιούς νὰ κάμω αὐτό; φίλοι μου, μάθετέ με.

ΧΟΡΟΣ

Πρῶτα ἀπὸ ἀστέρευτη κρουιὰ σταλαγματιές νὰ φέρνης ἄγιες, ἀφοῦ μὲ καθαρά τὰ χέρια σου τις πιάσης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Κι' ὅταν αὐτὸ τὸ ἀμόλευτο νερὸ ἀπ' τῆ βρύση πιάσω;

ΧΟΡΟΣ

Εἶναι κροντήρια ἀπ' ἄνθρωπο τεχνίτη δουλωμένα, ποῦ ἐσὺ τὰ δυὸ χερούλια τους σκέπασε καὶ τὸ στόμα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μὲ νέα βλαστάρια ἢ γνέματα, ἢ μὲ ποιὸν ἄλλο τρόπο;

ΧΟΡΟΣ

Μὲ πρόβατου νεογέννητου ποκάρι νιοκομμένο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καλά· μὰ κ' ἔπειτ' ἀπ' αὐτὰ ποῦ πρέπει νὰ τελειώσω;

ΧΟΡΟΣ

Στέκοντας ἀνατολικά νὰ χύνης τις χοές.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μὲ τὰ κροντήρια αὐτὰ, ποῦ λές, καὶ τις χοές νὰ χύνω;

ΧΟΡΟΣ

Ἀπ' τὸ καθένα τρις φορές χύνει· μὰ τὸ στερνὸ ὄλο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μὲ τί νὰ τὸ γεμίσω αὐτό; καὶ τοῦτο ὀρμήνευέ με.

ΧΟΡΟΣ

Νερὸ καὶ μέλι· μὰ κρασί καθόλου νὰ μὴ βάνης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Κι' ὅταν ἡ γῆ ἢ μαυρόφυλλη τὰ πάρη;

ΧΟΡΟΣ

Ἀφοῦ σκορπίσης

καὶ μὲ τὰ δυὸ τὰ χέρια σου σ' αὐτὴν ἐλιᾶς κλωνάρια ἐνιά ἀπὸ τρεῖς φορές, νὰ λές τὰ παρακάλια τοῦτα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Νὰ τὰ γροικῆσω θέλω αὐτά, γιατί εἶν' τὸ πιὸ σπουδαῖο.

ΧΟΡΟΣ

Μὲ τὴν ψυχὴ καλόγνωμη νὰ δέχονται σωσμένο τὸν παρακαλεστὴν αὐτές, ποῦ κράζουμ' Εὐμενίδες, ζήταγε ἐσὺ μονάχος σου ἢ καὶ γιὰ σέ ὅποιος ἄλλος, μιλῶντας σιγανὰ χωρὶς πιὸ δυνατὴ νὰ βγάνῃ φωνή· νὰ τραβηχτῆ ἔπειτα δίχως νὰ βλέπῃ πίσω. Καὶ τοῦτα ἂν κάμη θαρρετὰ κ' ἐγὼ θὰ σέ βοηθήσω· ἀλλοιώτικα πάντα ἀπὸ σέ, ξένε, θὲ νάχω φόβο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Παιδιά μου, ἀκούτε αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς κοντινοὺς μας ξένους;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Κι' ἀκούσαμε καὶ διάταζε νὰ κάμουμε ὅ,τι πρέπει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐγὼ νὰ πάω δὲν μπορῶ· τί μὲ κρατοῦνε δύο κακά, ποῦ διόλου δύναμη δὲν ἔχω, μήτε βλέπω. Μὰ ἀπὸ τις δυὸ σας τώρα ἢ μιὰ τοῦτα νὰ κάμη ἄς πάη. Γιατί νομίζω, εἶν' ἀρκετὴ ἀντὶς πολλὰ καὶ μιὰ ψυχὴ νὰ ξεπληρώσῃ αὐτά, καλόγνωμη ἂν σιμώνῃ. Μὰ γλήγορα κάμετε ἀρχὴ καὶ μὴ μὲ ἀφήστε μόνο, γιατί δὲν ἔχει δύναμη μονάχο τὸ κορμί μου νὰ σέρνεται, μηδὲ χωρὶς ὀδηγητῆ.

ΙΣΜΗΝΗ

Νὰ κάμω

αὐτὰ ποῦ λές πηγαίνω ἐγὼ· μὰ καὶ τὸ μέρος, ὅπου ἀνάγκη θᾶναι νὰ τὰ βρῶ, θέλω νὰ μάθω.

ΧΟΡΟΣ

Ἐένη,
ἀπὸ τὸ δάσος πέρα ἐκεῖ· καὶ τίποτε ἂν σοῦ λείψῃ
ἀπὸ ὄλα, ὑπάρχει φύλακας ποῦ θὰ σοῦ πῆ.

ΙΣΜΗΝΗ

Πηγαίνω
γι' αὐτά, κ' ἐσύ, Ἀντιγόνη μου, μένοντας ἐδῶ πέρα,
πρόσεχε τὸν πατέρα μας· γιατί κανεὶς δὲν πρέπει
τοῦ κόπου νᾶχη θύμηση, γιὰ τοὺς γονιούς του ἂν πάσχη.

Στροφὴ α'.

ΧΟΡΟΣ

Εἶναι σκληρὸ τῆ συφορά, ποῦ τώρα πιά κοιμᾶται,
νὰ τὴν ξυπνάω, φίλε.
Ὅμως νὰ μάθω θέλω...

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Αὐτὸ ποῦ θέλεις ποῖο εἶναι;

ΧΟΡΟΣ

Τὸ μαῦρό σου τὸν πόνο,
ποῦ ἀνίκητος σὲ βρῆκε
καὶ σὲ κρατᾶει σκλάβο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ὦ! μὴ μοῦ ξεσκεπάσης,
σὲ ὀρκίζω στὴ φιλιὰ σου,
ὅσα σκληρὰ ἔχω πάθει¹⁵.

ΧΟΡΟΣ

Θέλω ν' ἀκούσω, φίλε,
σωστὴ τὴν ἱστορία
αὐτῆ, ποῦ τόσο ἀπλώθη

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ὦτιμέ!

ΧΟΡΟΣ

Παρακαλῶ σε,
στρέξε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ὦχ, ἀλλοίμονό μου!

ΧΟΡΟΣ

Στρέξε· γιατί κ' ἐγὼ
σ' ὄ,τι γυρεύεις στρέγω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἀντιστροφὴ α'

Ἐπαθα, φίλοι, συφορές, ἔπαθα ἀθέλητά μου
καὶ μάρτυρας ὁ θεός μου·
μὰ κι' ἀπ' αὐτὲς δὲν ἤλθε
καμμιά μὲ θέλησή μου.

ΧΟΡΟΣ

Ὅμως σὲ τί ἔχεις πάθει;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μ' ἔμπλεξε ἡ πολιτεία
χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω
σὲ μισητὸ κρεββάτι,
σὲ γάμους, ποῦ ἀφανίζουν.

ΧΟΡΟΣ

Ἀλήθεια, ὅπως μαθαίνω,
ἐπῆρες τῆς μητέρας
τὸ στυγερὸ κρεββάτι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ὦτιμέ! θάνατος εἶναι
ν' ἀκούω τοῦτα, φίλε.

Ὅμως αὐτὲς οἱ δύο
δικές μου εἶναι . . .

ΧΟΡΟΣ
Τί λές;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ
Κόρες καὶ δυὸ κατάρεις!

ΧΟΡΟΣ

ὦ Δία!

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γεννηθῆκαν
ἀπὸ τὴν κοιλοπῶνια
ἴδιας στοὺς τρεῖς μας μάννας.

ΧΟΡΟΣ
Στροφὴ β'

Εἶναι λοιπὸν καὶ κόρες σου καὶ . . . 16

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

καὶ δυὸ ἀδερφάδες

τοῦ πατέρα

ΧΟΡΟΣ

ὦμιμένα!

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

καὶ βέβαια ὠμιμένα!
ἀδιάκοπα χτυπήματα
κακομοιριάς περισσίας.

ΧΟΡΟΣ

Ἐπαθες;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐπαθα ὅσο
νὰ τὰ θυμᾶμαι πάντα.

ΧΟΡΟΣ

Ἐκαμες . . .

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Δὲν ἔκαμα, ἔχι.

ΧΟΡΟΣ

Μὰ τί λοιπὸν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Δέχτηκα δῶρο,
ποῦ ἄμποτε ὁ κακομοίρης
ἐγὼ τὴν πολιτεία
νὰ μὴν εἶχα βοηθήσει
γιὰ νὰ μὴ τὸ κερδίσω.

ΧΟΡΟΣ

Ἐντιστροφὴ β'

Δυστυχισμένε, τί λοιπὸν; σκότωσης; . . .

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τί εἶναι τοῦτο;

Σὰν τί θέλεις νὰ μάθης;

ΧΟΡΟΣ

τὸν πατέρα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ὦμιμένα!

Δεύτερη μοῦ κατάφερες
πληγὴ πᾶς στὴν πληγὴ.

ΧΟΡΟΣ

Σκότωσης;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Σκότωσησ' ὅμως
ὁ φόνος μου ἔχει κάτι

ΧΟΡΟΣ

Τί;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

νὰ μὲ δικαιολογήση.

ΧΟΡΟΣ

Σάν τί;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Θε νά σοῦ πῶ.

Νά, δηλαδή ἀπ' ἀνάγκη
σκότωσησά καί ξολόθρηψα·
μὰ εἶμαι ἀπ' τὸ νόμο ἀθῶος,
γιατὶ χωρὶς νά ξέρω
ἔκαμα αὐτὸ τὸ φόνο.

ΧΟΡΟΣ

Μὰ νά, ποῦ φθάνει ὁ βσιλιᾶς Θησέας ὁ γιὸς τοῦ Αἰγέα
γι' αὐτὰ ποῦ τὸν καλέσαμε, καθὼς παρακαλοῦσες.

ΘΗΣΕΑΣ

Ἄπο πολλοὺς ἀκούγοντας καὶ πρῶτα τῶν ματιῶν σου
τὸ ματοστάλαχτο χαμό, παιδί τοῦ Λαΐου, σ' εἶχα
γνωρίσει καὶ τὰ τωρινὰ στὸ δρόμο μου γροικῶντας
γνωρίζω σε καλλίτερα. Γιατὶ κ' ἡ φορεσιά σου
κ' ἡ κεφαλή σου ἡ δύστυχη δείχνουν σ' ἐμᾶς ποῖος εἶσαι·
κί' ἀφοῦ πιά σέ συμπόνεσα νά σέ ρωτήσω θέλω
δυστυχησμένε Οἰδίποδα, σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἤλθες
ποιο παρακάλεμα ἔχοντας γιὰ μέ καὶ γιὰ τὴ χώρα,
κ' ἐσύ κί' αὐτὴ ἡ βαριόμοιρη παραστελάμενή σου.
Λέγε· κί' ἂν ἔχῃς νά μοῦ εἰπῆς κανένα παρακάλιο
μεγάλο, ποῦ ἐξ αἰτίας του μακριὰ θε νά τραβιόμουν,
ἐγώ, ποῦ ξένος τί θά εἰπῆ τὸ ξέρω, γιατί ξένος,
καθὼς ἐσύ ὅταν ἤμουν, τῆμαθα καὶ στὰ ξένα
σάν ἄντρας ἐκινδύνεψα πολὺ γιὰ τὸ κορμί μου, ¹⁷
κ' ἔτσι δὲ δύνουμαι κρυφὰ κανένα ν' ἀποφύγω,
ποῦ ξένος εἶναι, ὅπως ἐσύ, γιὰ νά μὴ τὸν βοηθήσω.

Γιατί, πῶς εἶμαι ἄνθρωπος καλὰ τὸ ξέρω κί' ὅτι
δὲν εἶν' δικό μου τ' αὔριο περισσότερο ἀπὸ σένα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Θησέα, ἡ μεγαλοκάρδια σου μὲ λίγα λόγια ἐφάνη
γι' αὐτὸ πρέπει μὲ λιγοστὰ κ' ἐγὼ νά σοῦ μιλήσω.
Ἐπειδὴ ἐσύ ποῖος εἶμ' ἐγὼ καὶ ποῖος εἶν' ὁ γονιός μου
κί' ἀπὸ ποῖον τόπον ἤλθα ἐδῶ τάχεις ὅλα εἰπωμένα·
κ' ἔτσι δὲ μοῦ ἀπολείπεται νά λέω τίποτ' ἄλλο
παρ' ὅσα μοῦ χρειάζονται, καὶ τελειώνει ὁ λόγος.

ΘΗΣΕΑΣ

Λέγε το τοῦτο στὴ στιγμή γιὰ νά τὸ μάθω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Δῶρο

γιὰ νά σοῦ δώσω ἔρχουμαι τᾶραχλο τὸ κορμί μου,
ὄχι σπουδαῖο στὴ θωριά· μὰ εἶν' ἀπ' αὐτὸ τὰ κέρδη
τρανότερα ἢ ὅσο φαίνεται τὸ πρόσωπό μου ὠραῖο.

ΘΗΣΕΑΣ

Καὶ ποῖο διάφορο φέρνοντας θαρρεῖς ὅτι ἐδῶ φτάνεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Θε νά τὸ μάθῃς κάποτε, μὲ τὸν καιρό, ὄχι τώρα.

ΘΗΣΕΑΣ

Καὶ πότε θά φανερωθῆ λοιπὸν τὸ χάρισμά σου;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὅταν πεθάνω ἐγὼ κ' ἐσύ φροντίσης νά μὲ θάψῃς.

ΘΗΣΕΑΣ

Ζητᾶς τῆς ζήσης τὰ στερνά· μὰ ὅσα στ' ἀνάμεσα εἶναι
ἢ τὰ ξεχνᾶς ὀλότελα ἢ δὲν τὰ λογαριάζεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιατὶ μέσα στὸ θάψιμο γιὰ μὲ βρίσκονται κεῖνα.

ΘΗΣΕΑΣ

Μὰ ἡ χάρις αὐτῆ, ποῦ μοῦ ζητᾶς, πολὺ μικρὴ εἶναι χάρι-

ΟΙΑΠΟΥΣ

“Ὅμως γιὰ πρότεξε· μικρὸ δὲν εἶν’ αὐτὸ τὸ πρᾶμα.

ΘΗΣΕΑΣ

Γιὰ τὰ παιδιὰ σου τάχατε τὸ λὲς αὐτὸ ἢ γιὰ μένα;

ΟΙΑΠΟΥΣ

Ἐκεῖνοι μ’ ἀναγκάζουε νὰ πάω κεῖ πέρα πάλι.

ΘΗΣΕΑΣ

“Ὅμως δὲν πρέπει μίῃσ’ ἐσὺ νὰ φεύγῃς σάν δὲ θέλουν.

ΟΙΑΠΟΥΣ

Μὰ ὅταν πῶθελα κ’ ἐγώ, δὲ μ’ ἄφιναν νὰ φύγω.

ΘΗΣΕΑΣ

Τρελλέ! ὁ θυμὸς στὶς συφορὲς ὠφέλεια δὲν εἶναι.

ΟΙΑΠΟΥΣ

“Ὅταν μ’ ἀκούσης, συμβουλὲς λέγε· τῶρα ὅμως ἄσ’ τες.

ΘΗΣΕΑΣ

Λέγε· γιὰτὶ δὲν εἶν’ πρεπὸ νὰ λέω χωρὶς νὰ ξέρω.

ΟΙΑΠΟΥΣ

Θησέα, δοκίμασα κακὰ τὸ ἓνα ἀπάνω στ’ ἄλλο.

ΘΗΣΕΑΣ

Θέλεις νὰ πῆς γιὰ τὴν παλιά κατάρρα τῆς γενιάς σου;

ΟΙΑΠΟΥΣ

“Ὅχι, καθόλου, γιὰτὶ αὐτὴ καθ’ Ἑλληνας τὴ λέει.

ΘΗΣΕΑΣ

Τί ἀπὸ τ’ ἀνθρώπινα κακὰ περσσότερο ὑποφέρνεις;

ΟΙΑΠΟΥΣ

Ἐπὸ εἶναι· ἀπ’ τὴν πατρίδα μου μ’ ἐδιώξαν οἱ σπορὲς μου
καὶ πιά δὲ μοῦ εἶναι βολετὸ νὰ πάω κεῖ πέρα πάλι,
γιὰτὶ εἶμαι τοῦ πατέρα μου φονιάς.

ΘΗΣΕΑΣ

Λοιπὸν πῶς πίσω

νὰ σὲ γυρίσουνε μποροῦν, ὥστε νὰ μένης χώρια;

ΟΙΑΠΟΥΣ

Τὸ στόμα τὸ θεοτικὸ θὰ τοὺς ἐξαναγκάσῃ.

ΘΗΣΕΑΣ

Ποιὰ δυστυχία φοβούμενοι ἀπὸ τὶς προφητετεῖς;

ΟΙΑΠΟΥΣ

“Ὅτι εἶναι τὸ γραμμένο τοὺς ἐδῶ νὰ σκοτωθοῦνε.

ΘΗΣΕΑΣ

Καὶ πῶς μπορεῖ ἔχτρητα νὰ μπῆ σ’ ἐμένα καὶ σ’ ἐκείνους;

ΟΙΑΠΟΥΣ

Παιδὶ τοῦ Αἰγέα πολυακριβό, μόνο οἱ θεοὶ δὲν ξέρουν
γεράματα, μὴδὲ ποτὲ πεθαίνουν· μὰ ὅλα τᾶλλα
ὁ παντοδύναμος καιρὸς τ’ ἀναποδογυρίζει.

Σβύνει κ’ ἡ δύναμη τῆς γῆς καὶ τοῦ σωματόυ σβύνει
ἢ πιστοσύνη χάνεται κ’ ἡ ἀπιστία γεννιέται.

μῆτε ποτὲς ἀνάμεσα σὲ φίλους ἄντρες μένει
ἢ ἴλια γνώμη καὶ μὴδὲ σὲ χώρα γι’ ἄλλη χώρα.

Γιὰτὶ σὲ τούτους τῶρα δὰ κι’ ἀργότερα σ’ ἐκείνους
μῖσος ἢ ἀγάπη γίνεται κ’ ὕστερα πάλι ἀγάπη.

Κι’ ἀνίσως τῶρ’ ἀνάμεσα σ’ ἐτένα καὶ τὴ Θῆβα
ὅλα καλὰ πηγαίνουνε, διαβαίνοντας ὁ χρόνος
ὁ ἀμέτρητος ἀρίφνητες γεννάει νύχτες κ’ ἡμέρες,
ποῦ ἀπ’ ἀφορμὴ παραμικρὴ σκορπιοῦνται στοὺς ἀνέμους
μὲ πόλεμον οἱ τωρινὲς φιλιῖς καὶ συμμαχίαι·
ὅταν καμμιά φορὰ θὰ πιῆ ζεστὸ τὸ αἷμα ἐκείνων
τὸ κρῦο τὸ κουφάρι μου ποῦ θᾶναι μέσ’ στὸ χῶμα,
ἂν εἶναι Ζεὺς ἀκόμη ὁ Ζεὺς κι’ ἀληθινὸς ὁ Φοῖβος.
Μὰ ἀφοῦ δὲν εἶν’ πρεπούμενο τ’ ἀπόκρυφα νὰ λέω,

σ' αὐτὰ ποῦ ἀρχίνησα ἄσε με, φυλάγοντας μονάχα
τὴν πιστοσύνη σου· κ' ἐσύ δὲ θεὸς νὰ πῆς ποτέ σου
πῶς τὸν Οἰδίποδα σ' αὐτοὺς τοὺς τόπους τὸν ἐδέχτης
νὰ κάτση ἀνώφελα, ἂν οἱ θεοὶ βέβαια δὲ μὲ γελάσουν.

ΧΟΡΟΣ

ὦ βασιλιᾷ καὶ πρίντερα στὴ χώρα πῶς θὰ δώση
ὁ ἄνθρωπος τοῦτος ἔταζε καὶ τοῦτα κι' ἄλλα λόγια..

ΘΗΣΕΑΣ

Ποιὸς θὰ μπορέση τὸ λοιπὸν τὴν καλογνωμοσύνη
νὰ μὴ δεχτῆ τέτοιον ἄνθρωπον; ποῦ πρῶτα ἢ φιλοξένια
κοινή γι' αὐτὸν κ' αἰώνια στὴ χώρα μας ὑπάρχει,
κ' ἔπειτα, παρακαλεστής ἂν κ' ἤλθε πῶν θεῶνε,
πληρώνει φόρο ὄχι μικρὸ σ' ἐμένα καὶ στὴ χώρα.
Κ' ἐγὼ ἐπειδὴ τὰ σέβουμαι δὲ θ' ἀρνηθῶ ποτέ μου
τὸ δῶρό του παρὰ κ' ἐδῶ θὰ τὸν δεχτῶ νὰ κάτση.
Κι' ἂν ἐδῶ ὁ ξένος προτιμᾷ νὰ μένη θὰ διορίσω
ἐσένα γιὰ νὰ τὸν φυλάξῃ ἢ ἂν προτιμᾷς μαζί μου
νᾶρχεσαι, Οἰδίποδα, ἀπ' αὐτὰ σ' ἀφίνω νὰ διαλέξης,
ἀφοῦ σκεφτῆς· γιατί κ' ἐγὼ μ' ἐτὲ θὰ συμφωνήσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Σ' ἀνθρώπους τέτοιους ἄμποτε, Δία, καλὸ νὰ δίνης.

ΘΗΣΕΑΣ

Λοιπὸν τί θέλεις; νᾶρχεσαι στ' ἀρχοντικὸ μου ἀλήθεια;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Βέβαια ἂν μοῦ ἦταν βολετό· μὰ ὁ τόπος τοῦτος εἶναι...

ΘΗΣΕΑΣ

ὅπου θὰ κάμης τί; ἐπειδὴ ἐναντίος δὲ θὰ σοῦ εἶμαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὅπου θεὸς νὰ νικήσω αὐτούς, ποῦ μ' ἔχουν ἀποδιώξει.

ΘΗΣΕΑΣ

Μεγάλο πάζεις χάρισμα γιὰ τὴ διαμονή σου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄνίσως βέβαια κ' ἐσύ τὸ λόγο σου κρατήτης.

ΘΗΣΕΑΣ

Μὴν ἔχης φόβο ὅσο γιὰ ἐμέ· θεὸς νὰ σὲ προδώσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Κ' ἐγὼ βέβαια σὰν ἄπιστο δὲ θὰ σὲ δέσω μ' ὄρκο.

ΘΗΣΕΑΣ

Μὰ κ' ἔτσι δὲ θὰ κέρδιζες περισσότερ' ἀπὸ τώρα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πῶς θεὸς νὰ κάμης τὸ λοιπὸν;

ΘΗΣΕΑΣ

Τί πιδὸ πολὺ φοβᾶσαι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Θὲ νάρθουν ἄνθρωποι...

ΘΗΣΕΑΣ

Γι' αὐτοὺς θάχουν τὴν ἔννοια τοῦτοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Κοίτα, μ' ἀφίνεις...

ΘΗΣΕΑΣ

Μὴ μοῦ λὲς ὅσα νὰ κάμω πρέπει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄνάγκη νὰ φοβᾶμ' ἐγώ.

ΘΗΣΕΑΣ

Δὲ σκιαῖζεται ἡ καρδιά μου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Δὲν ξέρεις τοὺς φόνιςμους...

ΘΗΣΕΑΣ

Ξέρω, πῶς ἀπὸ δῶθε,

χωρὶς νὰ θέλω ἐγώ, ἄνθρωπος κανεὶς δὲ θὰ σὲ πάρῃ.

Πολλὲς φοβέρες τὴν ψυχὴ τοῦ κάκου φοβερίσαν

μὲ πολλὰ λόγια· μὰ, ἅμα ὁ νοῦς ἐρθῆ στὰ συγκαλά τοι,

πᾶνε τὰ φοβερίσματα στὸ βρόντο· καὶ σ' ἐκείνους,

κι' ἂν πῆραν θάρρος φοβερά νά λέν για τὸ ἄρπαγμά σου,
τὸ ξέρω ἐγώ, τὸ πέλαγο, ποῦ εἶν' ἀποδῶ ὡς κεῖ πέρα,
μεγάλο κι' ἀπαξίδευτο ἴσως φανῆ. Για τοῦτο,
καὶ χώρια ἀπὸ ἔ,τι σκέφτομαι, ἐγὼ σὲ συμβουλεύω
νά μὴ φοβᾶσαι, ἂν σ' ἔστειλεν ὁ Φοῖβος ἐδῶ πέρα·
μὰ κ' ἂν ἐγὼ δὲν εἶμ' ἐδῶ, ξέρω πῶς τὸνομά μου
μόνος θὰ σοῦναι φύλακας κακὸ νά μὴ παθαίνης.

ΧΟΡΟΣ

Στροφὴ α'.

Στῆς ἀλογοθροφούσας τούτης χώρας
τὸ μέρος τ' ὁμορφότερο ἦλθες, ξένε,
στὸν Κολωνὸ τὸν ἀππροχώματ' ὅπου
τὸ γλυκόλαλο ἀηρόνι κελαδάει
συχνάζοντας στὰ ὄροσερά φαράγγια,
πάνω στὸ μαῦρο τὸν κισσὸ πετῶντας
καὶ στοῦ θεοῦ τ' ἀπάτητο τὸ δάσος,
ποῦ κάνει πλῆθος τοὺς καρπούς κι' οὗτ' ἥλιος
οὔτε κανέννας ἄνεμος τὸ πιάνει·
ὅπου συχνάζει πάντοτ' ὁ πατέρας
τοῦ μεθυσιῦ ὁ Διόνυσος, συντρόφους
πιστοὺς τίς θεῖες ἔχοντας βυζιάχτρες.

Ἀντιστροφὴ α'.

Καὶ μὲ τὴν οὐρανόσταλτη ὄροσιὰ μέρα τῆ μέρα
τὸ φουντωτὸ μανοῦσι ἀνθίζει,
ποῦ δυὸ τρανῶν θεῶν παλιὸ στολιδ' εἶναι, κι' ὁ κρόκος,
ποῦ σὰν χρυσάφι λαμπυρίζει·
καὶ δὲ στερεοῦν οἱ πηγῆς οἱ ἀκοίμητες, ποῦ θρέφουν
πλούσια τοῦ Κηφισοῦ τὸ ρέμα,

μὰ πάντα κάθε μέρα αὐτὸς μὲ τὰ νερά καθάρια
στῆς πλαποστήθας γῆς τοὺς κάμπους
ξεχύνεται πρὸ γλήγορο τὸ κάρπισμα νά φέρη·
μήτε τῆ μίτησαν οἱ Μοῦσες,
μήτε κ' ἡ χρυσοχάλινη τήνε μιτεῖ Ἀφροδίτη.

Στροφὴ β'.

Ἀνθίζει ἀκόμη δέντρο, ποῦ ὡς τὰ τώρα
μήτε καὶ μέσ' στὴ χώρα τῆς Ἀσίας
μήτε καὶ στὸ τρανὸ τοῦ Πέλοπα νησι
δὲν ἄκουσα, πῶς μόνο του φυτρώνει,
χωρὶς νά φυτευτῆ ἀπὸ ἀνθρώπου χέρι,
ὄντας στῶν ἐχτρῶν τάρματα φοβέρα,
ποῦ πρὸ πολὺ στὴ χώρα τούτη ἀνθίζει,
ἡ ἀσημόφυλλ' ἡ εἰλιά, ποῦ θρέφει
τὰ παλληκάρια· αὐτὴ κανέννας νέος
ἢ γέρος ἀρχηγὸς δὲ θ' ἀφρανίστη
μὲ τοὺς πολεμιστῆς του κόβοντάς τη,
γιατὶ τὸ μάτι, ποῦ ὄλα γύρω βλέπει,
τοῦ Δία, ποῦ εἶναι τῆς ἐλιᾶς προστάτης,
τῆ φυλάει κ' ἡ Ἀθηνᾶ ἢ γαλανομμάτα

Ἀντιστροφὴ β'.

Μὰ ἔχω για τὴν πατρίδα μου νά εἰπῶ καὶ παίνεμ' ἄλλο
πολὺ καλλίτερο, ποῦ δῶρο
εἶναι τοῦ δυνατοῦ θεοῦ καὶ καύχημα μεγάλο
τῆς χώρας μου, πῶς εἶναι πρώτη
στὸ νά γυμνάξη τ' ἄλογα καὶ πρώτη στὰ καράβια.

ᾠ γιιὲ τοῦ Κρόνου, Ποσειδῶνα
ἀφέντη, ἐσὺ τῆ σήκωτες σὲ τόσο τρανὴ δόξα,
γιατὶ σὲ τοῦτα ἐδῶ τὰ μέρη
πρωτοφτιασε τὸ χέρι σου τὰ γκέμια, ποῦ μερώνουν
τάλογα. Κι' ἀλαφρὰ στὸ κῦμα
τὸ καλοχούφτιαστο κουπί μὲ λάμνισμα πηδάει
ἀκολουθῶντας τὶς Νεραίδες.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ᾠ χώρα, ποῦ μὲ περισσοὺς ἐπαίνους σὲ παινεύουν,
τώρα εἶν' δουλειά σου ἀληθινὰ τὰ λόγι' αὐτὰ νὰ δείξεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Κόρη μου, τί ἀναπάντεχο εἶναι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Μὲ βία, πατέρα,

ὁ Κρέοντας καὶ μὲ βοηθοὺς ἔρχεται κατὰ μᾶς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄγαπημένοι γέροντες, τῶρ' ἀπὸ σᾶς μονάχα
μπορεῖ σ' ἐμένα νὰ δειχτῆ τοῦ γλυτωμοῦ τὸ τέλος.

ΧΟΡΟΣ

Μὴ σκιαῖσαι καὶ θὰ δειχτῆ· γιατίι κι' ἂν ἴσως εἶμαι
γέρος ἐγώ, δὲ γέρασε κ' ἡ δύναμη τῆς χώρας.

ΚΡΕΩΝ

Εὐγενικοὶ ἄντρες, ποῦ σ' αὐτῆ τῆ χώρα κατοικεῖτε,
μέσα στὰ μάτια σας θωρῶ, πῶς μὲ τὸν ἐρχομό μου
σᾶς ἔχει πιάσει τώρα δὲ κάποιος μεγάλος φόβος·
μὴ μὲ φοβόσαστε, μηδὲ λόγο κακὸ νὰ βγάλτε.
Γιατὶ ἐν ἤλθα θέλοντας κάνα κακὸ νὰ κάμω
ἀφοῦ κ' ἐγὼ εἶμαι γέροντας καὶ ξέρω, ὅτι σὲ χώρα
ἔρχομαι, ποῦ εἶναι δυνατὴ ὅσο δὲν εἶν' καμιά ἄλλη
Ἑλληνική. Ὅμως στάλθηκα μήπως καὶ καταφέρω

τὸ γέρο τοῦτον ἄνθρωπο στὴ Θῆβα νάλθη πίσω·
Θηβαῖος ἓνας δὲ μ' ἔστειλε, μὰ μὲ προστάξαν ὄλοι,
γιατὶ ἀπὸ τῆ συγγένεια μας μοῦ πρέπει νὰ λυπᾶμαι
γιὰ τὰ παθήματ' αὐτουνοῦ περσότερο ἀπ' τῆ χώρα.
Μὰ, Οἰδίπου κακοροῖζικε, ἀκούγοντας ἐμένα,
γύρισε στὴν πατρίδα σου. Σὲ προσκαλνάει δίκια
ὄλης τῆς Θῆβας ὁ λαός· καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ τοῦτον
ἐγώ, γιατίι περσότερο — ἂν μέσα στοὺς ἀνθρώπους
δὲν εἶμαι ὁ πιὸ κακώτερος — πονῶ στὶς συφορές σου,
θωρῶντας σε τὸν ἄμοιρο νᾶσαι χωρὶς πατρίδα,
πάντ' ἀλανιάρης, νηστικός¹⁸, κ' ἔχοντας στήριγμά σου
μιὰ κόρη· δὲ φαντάζομουν ποτέ μου ὁ κακομοίρης
ὅτι θε νᾶχε πέσει αὐτῆ σὲ τόση δυστυχία
σ' ὄση εἶν' πεσμέν' ἢ δύστυχη, παντοτινὰ γιὰ σένα
τὸν ἄραχλο φροντίζοντας μὲ στερεμένη ζήση,
τόσο μικρούλα ἀνύπαντρη καὶ ποῦ μπορεῖ καθένας
νὰ τὴν ἀρπάξει. Τάχατες βαρεῖα ντροπὴ δὲν εἶπα,
μαῦρος ἐγώ, γιὰ ἐσέ, γιὰ ἐμέ καὶ τῆ γενιά μας ὄλη;
Μὰ ἀφοῦ δὲν εἶναι βολετὸ τὰ φανερά νὰ κρύβω,
Οἰδίπου ἐσύ, στοὺς πατρικοὺς θεοὺς μας σ' ἐξορκίζω,
κρύψε τα, ἀκούγοντας ἐμέ, στέργοντας νὰ γυρίσης
ξανά στὴν πολιτεία σου, στὸ πατρικὸ σου σπίτι,
τῆ χώρα τούτη φιλικὰ σὰν ἀποχαιρετήτης,
τὶ τῆς ἀξίζει· μὰ σωστὸ εἶναι τὴν ἐδικὴ σου
νὰ σεβαστῆς περσότερο, γιατίι σ' ἔχει ἀναθρέψει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ᾠ ἐσύ, ποῦ ὄλα τ' ἀποκοτᾶς καὶ σ' ὄλα μπορεῖς νᾶβρης
κάθε λογιῆς πονήρεμα γιὰ δικαιολόγησή σου,
ὄλωμ' αὐτὰ τί μοῦ πετᾶς καὶ θέλεις νὰ μὲ πιάσης

πάλι, ποῦ ἂν ἐπιανόμευα, πιότερο θά λυπόμουν;
 Γιατί κι' ὅταν ὑπόφερνα πρὶν ἀπ' τὶς συφορές μου,
 ὅταν γιὰ μένα ἦταν χαρὰ νὰ φύγω ἀπ' τὴν πατρίδα,
 ἂν κ' ἤθελα, δὲν ἤθελες τὴ χάση νὰ μοῦ κάμης.
 Μὰ τὸν καιρό, ποῦ πιά ὁ θυμὸς μοῦχε περάσει κ' ἦταν
 γλυκός μου πόθος τὸ νὰ ζῶ μέσ' στὴν πατρίδα, τότε
 μ' ἐξώριζες καὶ μ' ἐδιωχνες στὰ ξένα, καὶ δὲ σοῦ ἦταν
 τότες αὐτὴ ἡ συγγένεια μας καθόλου ἀγαπημένη.
 Καὶ τώρα πάλι, ποῦ θωρεῖς καλόγνωμη νὰ μοῦ εἶναι
 ἡ χώρ' αὐτὴ κ' οἱ κάτοικοι, πασχίζεις νὰ μ' ἀλλάξης
 τὴ γνώμη, γλυκολέγοντας σκέψες σκληρές· μὰ ποιά εἶναι
 αὐτὴ ἡ χαρὰ νὰ εὐεργετῆς ἀνθρώπους ἄθελά τους;
 Ἄν δηλαδὴ κανεῖς, ἐνῶ παρακαλᾷς γιὰ κάτι,
 δὲ δίνῃ τίποτε, μηδὲ νὰ σὲ βοηθήσῃ θέλῃ,
 ἂν κ' ἡ καρδιά σου λαχταρᾷ γι' αὐτὰ ποῦ ἀνάγκη τάχεις,
 τότε σοῦ χάριζε, ὅταν πιά τόπο δὲν πιάνῃ ἡ χάρη,
 ἀνώφελη εὐχαρίστηση γιὰ σὲ δὲ θᾶταν τούτῃ;
 Ἄλλ' ὅμως τέτοια δὰ κ' ἐσὺ σ' ἐμένανε προσφέρνεις·
 καλὰ στὰ λόγια βέβαια, μὰ ψεύτικα στὰ ἔργα.
 Μὰ καὶ σὲ τούτους θὰ τὰ πῶ γιὰ νὰ σὲ δείξω ψέφτη.
 Ἦλθες νὰ πάρῃς με ἀπὸ δῶ ὄχι γιὰ νὰ μὲ φέρῃς
 πίσω στὸ σπίτι μου, παρὰ γιὰ νὰ μὲ κάτσης ἔξω
 καὶ νὰ γλυτώσῃ ἡ Θήβα σου ἀβλαβῆ ἀπὸ τὴ χώρα
 τούτῃ. Δὲ θὰ σοῦ γίνῃ αὐτό, παρὰ θὰ σ' εὕρουν τούτα:
 Στὸν τόπο κείνον πάντοτε θὰ μένῃ ἡ ἐκδίκησή μου·
 κι' ἀκόμη ἀπ' τὴν πατρίδα μου θὰ βροῦνε οἱ γυιοὶ μου τόπο
 τόσον, ὅσος θὰ φτάσῃ τους γιὰ νὰ τοὺς θάψουν μόνο.
 Λοιπὸν καλλίτερ' ἀπὸ σὲ δὲν ξέρω ὅσα θὰ γίνουν
 στὴ Θήβα; Βεβαιότατα μια καὶ γροικῶ τὸ Φοῖβο

κι' αὐτὸν τὸ Δία, ποῦ εἶναι του γονιός, σωστὰ νὰ λένε.
 Ὅμως ἐσὺ μοῦ ἤλθες ἐδῶ μὲ τὸ ὑπουλό σου στόμα
 καὶ μὲ μεγάλες πονηριές· μὰ πιὸ πολλὰ σ' ἐσένα
 θὰ φέρουνε τὰ λόγια σου κακὰ παρὰ εὐτυχία.
 Μὰ φεύγα! γιατί, ξέρω το, πῶς δὲ σὲ καταπείθω·
 κ' ἐμᾶς νὰ ζοῦμ' ἐδῶ ἄσε μας· γιατί δὲν κακοζοῦμε
 κ' ἔτσι ὅπως εἴμαστε, ἂν χαρὰ μᾶς φέρῃν αὐτὸ περίσσο.

ΚΡΕΩΝ

Θαρρεῖς πῶς φέρουνε κακὸν ἀληθινὰ σ' ἐμένα
 ἢ περισσότερο σ' ἐσὲ αὐτὰ ποῦ μοῦ λὲς τώρα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Για μὲ εἶναι πιὸ καλλίτερο, ἀνίσως μὴτ' ἐμένα
 νὰ καταπείθῃς δὲ μπορῆς, μὴτε καὶ τοὺς σιμά μου.

ΚΡΕΩΝ

Κακόμοιρε! μὴτε ὁ καιρὸς δὲ θὰ σοῦ βάλῃ λίγο
 μυαλό, παρὰ γιὰ ντροπιασμο τῶν γερατειῶν ὑπάρχεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Στὴ γλῶσσα ἐσὺ εἶσαι φοβερός· μὰ ἐγὼ δὲν ξέρω οὔτ' ἓνα
 ἀνθρωπο δίκιο, ποῦ μιλεῖ καλὰ γιὰ ὅλα τὰ πάντα.

ΚΡΕΩΝ

Εἶν' ἄλλο τὸ νὰ πῆς πολλὰ κι' ἄλλο κείνα ποῦ πρέπει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ὅπως δὰ ἐσὺ λίγα τὰ λὲς, ὅμως τὰ λὲς στὴν ὥρα.

ΚΡΕΩΝ

Ὅχι σ' ἐκείνον ποῦ μυαλὰ μὲ τὰ δικά σου ἔχ' ἴσια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Φύγε! τὸ λέω καὶ γι' αὐτούς, καὶ μὴτε νὰ προσέχῃς
 ποῦ πρέπει ἐγὼ νὰ κάθουμαι, παραμονεύοντάς με.

ΚΡΕΩΝ

Μαρτύρους βάνω αὐτούς ἐδῶ, ἐσένα ὄχι, ποιά λόγια
 στοὺς φίλους ἀποκρίνεσαι· καμμιὰ φορὰ ἂν σὲ πιάσω...

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καὶ νὰ μὲ πάρῃ ποῖος μπορεῖ μὲ βία ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φίλους;

ΚΡΕΩΝ

Κι' ὅμως ἐσὺ θὰ λυπηθῆς χωρὶς νὰ γίνῃ τοῦτο. 19

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Σὰν τί κατόρθωμα ἔκαμες, ποῦ ἔτσι μὲ φοβερίζεις;

ΚΡΕΩΝ

Ἐγὼ προλίγο, ἀφοῦ ἄρπαξα, τῆ μιὰ ἀπ' τὶς δύο σου κόρες μακριὰ ἔστειλα, καὶ γλήγορα καὶ τούτῃ ἐδῶ θὰ πάρω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἦϊμένα!

ΚΡΕΩΝ

Γλήγορ' ἀφορμὴ νὰ κλαῖς πιὸ πολὺ θάχῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἔχεις τὴν κόρη μου;

ΚΡΕΩΝ

Κι' αὐτὴν ἐδῶ σὲ λίγο θάχῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἦϊμένα! τί θὰ κάμετε φίλοι μου; θὰ φανῆτε προδότες καὶ δὲ διώχνετε τὸν ἄσεβο ἀπὸ δῶθε;

ΧΟΡΟΣ

Ἔβγα ἔξω, ξένε, γλήγορα· γιατί μήτε καὶ τώρα φέρνεσαι δίκια, μήτε πρὶν εἶχες τὰ δίκια κάμει.

ΚΡΕΩΝ

Ἐ, σεῖς! αὐτὴ μὲ τὸ στανιὸ καιρὸς εἶναι νὰ πάρτε ἐδῶθε, ἂν δὲ θὰ περπατῆ τώρα μὲ θέλησῆς τῆς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ἦϊμένα! ποῦ ἢ βαριόμοιρῃ νὰ φύγω; ποιά βοήθεια ἀπὸ θεοὺς ἢ ἀπ' ἀνθρώπους θὰ βρῶ;

ΧΟΡΟΣ

Τί κάνεις, ξένε;

ΚΡΕΩΝ

Δὲν γγίζω αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο, παρὰ τὴν ἐδικὴ μου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἦ τῆς χώρας ἀφέντηδες!

ΧΟΡΟΣ

Ἐένε, δὲν κάνεις δίκια.

ΚΡΕΩΝ

Δίκια.

ΧΟΡΟΣ

Πῶς εἶναι δίκια αὐτὰ;

ΚΡΕΩΝ

Τοὺς ἐδικούς μου παίρνω.

ΣΤΡΟΦΗ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἦϊμένα, ὦ πολιτεία!

ΧΟΡΟΣ

Τί κάνεις ξένε; Θὰ τὴν ἀφήσῃς;

Ἄμέσως τώρα τὴ δύναμὴ μου θὰ δοκιμάσῃς.

ΚΡΕΩΝ

Τραβήξου πίσω.

ΧΟΡΟΣ

Ἦχι μακριὰ σου, ἀφοῦ γυρεύεις αὐτὰ νὰ κάμῃς.

ΚΡΕΩΝ

Μὰ μὲ τῆ Θήβα

θάχῃς νὰ κάμῃς, ἂν θὰ πειράξῃς καθόλου ἐμένα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἐτοῦτα ἐγὼ δὲν τάλεγα;

ΧΟΡΟΣ

Ἄσε ἀπ' τὰ χέρια τὴν κόρη ἀμέσως.

ΚΡΕΩΝ

Νά μὴν προστάζης καθόλου ἐκείνους,
ποῦ δὲν ὀρίζεις.

ΧΟΡΟΣ

"Ἄσ' τη, σοῦ λέω.

ΚΡΕΩΝ

Κ' ἐγὼ σᾶς λέω νὰ περπατᾶτε.

ΧΟΡΟΣ

'Ἐλατ' ἐδῶ, τρεχᾶτε,
τρεχᾶτ' ἐσεῖς οἱ ντόπιοι.
'Ἡ χώρα μου πατιέται,
ἡ χώρα μου μὲ βία,
τρεχᾶτ' ἐδῶ σ' ἐμένα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Σέρνουμαι ἢ κακομοίρα! ξένοι, ξένοι!

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Παιδάκι μου, ποῦ μοῦσαι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Φεύγω χωρὶς νὰ θέλω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τὰ χέρια σου ἀπλωσέ μου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Μὰ δὲ μπορῶ καθόλου.

ΚΡΕΩΝ

"Ε, σεῖς! δὲ θὰ τὴν πάρτε;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

"Ὀτιμένα, ὁ κακομοίρης!

ΚΡΕΩΝ

Λοιπὸν μὲ τὰ στηρίγματα τοῦτα δὲ θὰ βαδίσῃς
ποτέ σου πιά· ὅμως ἀφοῦ θέλεις νὰ στέκῃς πάνω
ἀπ' τὴν πατρίδα σου κι' ἀπὸ τοὺς φίλους, ποῦ κ' ἐμένα
προστάξανε καὶ κάνω αὐτά, ἂν κ' ἤμουν βασιλέας,

στέκα. Γιατὶ μὲ τὸν καιρό, τὸ ξέρω ἐγώ, θὰ νοιώσῃς
πῶς μὴτε τώρα φέρνεσαι καλὰ στὸν ἑαυτό σου,
μὴτε καὶ πρῶτα 'φέρθηκες, ἐνῶ οἱ φίλοι δὲ θέλαν,
γιατὶ στὸ θυμὸ δούλεψες, ποῦ πάντα σὲ ζημιώνει.

ΧΟΡΟΣ

Νὰ σταματήσῃς, ξένε, αὐτοῦ.

ΚΡΕΩΝ

Σοῦ λέω νὰ μὴ μ' ἐγγίζης.

ΧΟΡΟΣ

"Ὅχι, δὲ θὰ σ' ἀφήσω, ἀφοῦ στερήθηκα ἐγὼ τούτες.

ΚΡΕΩΝ

"Ἔτσι λοιπὸν ταχύτερη στὴ χώρα σου θὰ κάμῃς
τρανότερη ζημία· γιατί δὲ θε ν' ἀρπάξω
μονάχ' αὐτές.

ΧΟΡΟΣ

Τί ἔχεις σκοπὸ νὰ κάμῃς;

ΚΡΕΩΝ

Θε νὰ πάρω

κι' αὐτὸν ἐδῶ.

ΧΟΡΟΣ

Μεγάλα λές.

ΚΡΕΩΝ

Θὰ γίνῃ τοῦτο ἀμέσως,

ἀνίσως δὲ μοῦ ἀντισταθῇ ὁ βασιλιάς τῆς χώρας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

"Ὡ ξαδιαντροπομίλητε! στ' ἀλήθεια ἐστὺ μ' ἐγγίζεις;

ΚΡΕΩΝ

Ἢ προστάζω σε νὰ μὴ μιλήῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μακάρι οἱ θεές τούτες

νὰ μὴ μὲ κάμουν ἄλαλο γιὰ νὰ σοῦ πῶ καὶ πάλι
ἐτούτη τὴν κατάρρα μου, ²⁰ παγκάκιστε, ποῦ φεύγεις

μὲ βίαν, ἀφοῦ ἀποστέρησες τὸ μοναχὸ τὸ φῶς μου
ἀπ' τὰ τυφλὰ τὰ μάτια μου.²¹ Μακάρι καὶ σ' ἐσένα
καὶ στὴ γενιά σου ὀλάκερη γεράματα νὰ δώσῃ
ὁ Ἥλιος, ποῦ ὅλα τὰ θωρεῖ, ὅποια ἔδωκε σ' ἐμένα.

ΚΡΕΩΝ

Τ' ἀκοῦτ' ἐσεῖς, ποῦ κάθεστε σ' αὐτὴ τὴ χώρα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἀκοῦνε

κ' ἐσὲ κ' ἐμὲ καὶ σκέφτονται, πῶς μ' ὅλο ποῦχω πάθει
ἐγὼ ἀπὸ σένα μ' ἔργατα, μὲ λόγια σ' ἐκδικοῦμαι.

ΚΡΕΩΝ

Δὲ θὰ κρατήσω τὸ θυμό, παρὰ μὲ βία θὰ πάρω
τοῦτον, ἂν κ' εἶμαι μόνος μου κι' ἀργὸς ἀπὸ τὰ χρόνια.

Ἀντιστροφή

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

᾽Ωϊμένα, ὁ μαῦρος!

ΧΟΡΟΣ

Μὲ πόση, ξένη, ξαδιαντροπιὰ ἤλθες,
ἂν ἀπ' τὸ νοῦ σοῦ ἐπέρασε, ὅτι
αὐτὰ θὰ κάμῃς.

ΚΡΕΩΝ

Ἔτσι νομίζω.

ΧΟΡΟΣ

Λοιπὸν ποτέ μου πιά δὲ θὰ κάτσω
στὴ χώρα τούτη.

ΚΡΕΩΝ

Κι' ὁ μικρός, σὰν ἔχη δίκιο,
τὸν τρανὸ καταπονάει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γροικᾶτε τὰ ποιά λέει;

ΧΟΡΟΣ

Δὲ θὰ τὰ κάμῃ· καλὰ τὸ ξέρω.²²

ΚΡΕΩΝ

Ὁ Δίας βέβαια μπορεῖ νὰ ξέρῃ,
ἐσὺ ὅμως ὄχι.

ΧΟΡΟΣ

Λοιπὸν ἐτοῦτα

βρισιὰ δὲν εἶναι!

ΚΡΕΩΝ

Βρισιὰ εἶν', ἀλλ' ὅμως

θὰ τὴ χωνέψῃς.

ΧΟΡΟΣ

᾽Ωέ! πολίτες ὅλοι,
ὦέ, προεστοὶ τῆς χώρας,
ἐλαῖτ' ἐδῶ τρεχᾶτοι,
ἐλαῖτε, γιατί φεύγουν
ἀπὸ δῶ πέρα τοῦτοι.

ΘΗΣΕΑΣ

Τί εἶναι τάχα οἱ φωνῆς τοῦτες; τί ἔχει γίνεῖ; ἀπὸ φόβο
τάχα ποῖν μὲ σταματήστε μέσ' στὴν ὥρα ποῦχ' ἀρχίσει
τὴ θυσία στὸν Ποσειδῶνα, ποῦ τοῦ Κολωνοῦ εἶν' προστάτης;
Πέτε μου, νὰ μάθω θέλω γιὰ ποῖδ' λόγον ἐδῶ πέρα
ἤλθα πιὸ γοργὰ παρ' ὅσο τὸ πόδ' ἤθελε νὰ τρέξῃ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἀγαπημένε μου, — γιατί γνώρισα τὴ φωνή σου —
ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν κακόπαθα προλίγου.

ΘΗΣΕΑΣ

Σὰν τί ἔπαθες; καὶ ποῖδ' αὐτὸς ποῦ σ' ἔχει βλάψῃ; λέγε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Αὐτὸς ὁ Κρέοντας, ποῦ θωρεῖς, φεύγει μακριά, ἀφοῦ πρῶτα
ἀπ' τὰ παιδιὰ μου μ' ἄρπαξε τὸ μοναχὸ ζευγάρι.

ΘΗΣΕΑΣ

Πῶς εἶπες ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Κεῖνα ποῦπαθα τάκουτες ὄλα τώρα.

ΘΗΣΕΑΣ

Ἄπο τοὺς δούλους στοὺς βωμοὺς λοιπὸν ἄς πάη κάποιος ὅσο μπορεῖ γοργότερα κι' ὄλους ἄς ἀναγκάσῃ πεζοὺς καὶ καβαλλάρηδες ν' ἀφήσουν τὴ θυσία καὶ προσβολὴ νὰ τρέξουνε στὸ μέρος, ὅπου σμίγουν τῶν στρατοκόπων οἱ διπλοὶ δρόμοι, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν οἱ κόρες νὰ περάσουνε, κ' ἐγὼ σ' αὐτὸν τὸ φίλο, ὅτι μὲ βία νικῆθηκα, ντροπὴ μου νὰ μὴν τῶχω Γλήγορα, καθὼς πρόσταξα πηγαίνετε. Καὶ τοῦτον ἀνίσως ἐγὼ ἐθύμωνα, ὅσο τοῦ ἀξίζει τώρα, δὲ θὰ εἶχ' ἀφήσει ἀπλήγωτον ἀπ' τὸ δικό μου χέρι. Καὶ μ' ὅποιους νόμους τῶρ' αὐτὸς μᾶς ἤλθεν ἐδῶ πέρα, μὲ τέτοιους κι' ὄχι μ' ἄλλουνοὺς κ' ἐμεῖς θὰ τοῦ φερθοῦμε ποτὲ δὲ θάβῃς δηλαδὴ ἀπὸ τὴ χώρα τούτη, ἀν κείνες δὲ μοῦ φέρῃς πρὶν κ' ἐμπρός μου ἐδῶ τίς στήσης. Γιατί ἐσὺ πολιτεύτηκες μὲ τρόπο, ποῦ δὲ στέκει σ' ἐμὲ καὶ στὴν πατρίδα σου καὶ σ' ὄλη τὴ γενιά σου, σὲ πολιτεία μπαίνοντας, ποῦ προσκυνάει τὸ δίκιο καὶ δίχως νόμο τίποτα δὲν κάνει, καὶ τῆς χώρας αὐτῆς μὴ λογαριάζοντας τοὺς νόμους, ἐδῶ ἐχύθη καὶ τὰ ὅσα σοῦ χρειάζονται ἀρπάζεις καὶ σκλαβώνεις μὲ τὸ ἔτσι θέλω νόμισες, πῶς εἶν' ἡ χώρα μου ἔρημη ἀπ' ἄντρες, ἢ τὴν πέρασες σὰν κάποια σκλαβωμένη, κ' ἐμὲ ἴσιο μὲ τὸ τίποτα. Κι' ὅμως ἐσένα ἢ Θήβα πρόστυχο δὲ σ' ἀνάθρεψε· γιατί κι' αὐτὴ δὲ θέλει νὰ θρέφῃ ἄντρες παράνομους, κι' οὔτε θὰ σὲ παινοῦσε,

ἀνίσως καὶ τὸ μάθαινε πῶς τὰ δικά μου ἀρπάζεις καὶ τῶν θεῶνε, παίρνοντας μὲ βιά παρακλητάδες κακότηχους. Μὰ ἂν τύχαινε στὴ χώρα σου νὰ μπαίνω, κι' ἂν εἶχα μὲ τὸ μέρος μου τὸ πιὸ μεγάλο δίκιο, χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ βασιλιάς, ὅποιος κι' ἂν ἦταν, ἐξω δὲ θάσερνα, οὔτε θάρπαζα, μὰ θάξερα πῶς πρέπει ξένος ἐγὼ νὰ φέρνομαι μπροστὰ στοὺς χωραίτες. Μὰ ἐσὺ τὴν πολιτεία σου, κι' ἂν δὲν τ' ἀξίζει, ὁ ἴδιος τήνε ντροπιάζεις, κι' ὁ καιρὸς, ὅσο περνάει, σὲ κάνει γέροντα κι' ἄμυαλο μαζί. Λοιπὸν ἔχω δοσμένη τὴ διαταγὴ μου κι' ἀπὸ πρὶν καὶ τώρα ξαναλέω, κάποιος τὸ γληγορώτερο νὰ φέρῃ ἐδῶ τίς κόρες, ἂν δὲν τὸ θέλῃς κάποιος τῆς χώρας τούτης νᾶσαι μὲ τὸ στανιὸ κι' ἀθέλητα· καὶ τοῦτα, ὅπως στὸ νοῦ μου τὰ κλείνω, ἔτσι ἀπαράλλαχτα σ' τὰ λέω καὶ μὲ τὴ γλώσσα.

ΧΟΡΟΣ

Βλέπεις, ὦ ξένε, ποῦ ἔφτασες ἀπ' τὴ γενιά σου δίκιος φαίνεσαι· μὰ ἀποδείχνεσαι κακὸς μὲ τὰ ὅσα κάνεις.

ΚΡΕΩΝ

Μήτε ἀπὸ ἀνθρώπους ἔρημη τὴν πολιτεία τούτη, παιδὶ τοῦ Αἰγέα, παίρνοντας, μὴδὲ καὶ σκλαβωμένη, ²³ καθὼς σὺ λές, ἔκαμα αὐτὰ, παρὰ ξέροντας, ὅτι ποτὲ δὲ θὰ τὴν ἔπιανεν ἢ πιθυμιά νὰ θρέφῃ τοὺς ἐδικούς μου συγγενεῖς χωρὶς τὴ θέλησή μου. Καὶ τῆξερα πῶς ἀνθρωπο, ποῦ μολεμένος εἶναι καὶ τοῦ πατέρα του φονιάς καὶ ποῦ βρεθῆκαν νᾶναι οἱ γάμοι τοῦ τόσο ἄνομοι, δὲ θὰ τότε δεχόταν. Ἦξερα ἀκόμη, πῶς ἐδῶ Ἄρειος πάγος εἶναι ντόπιος, μὲ τόση φρόνηση, ποῦ δὲν ἀφίνει τέτοιους

ζητιάνους νά κονεύουνε μαζί στή χώρα τούτη·
σ' αὐτὸν ἐγὼ πιστεύοντας ἔπαιρν' αὐτὲς τὶς κόρες.
Καὶ τοῦτο δὲ θά πῶκανα, ἀνίσως μὲ κατάρεις
πικρὲς δὲν καταριότανε κ' ἐμὲ καὶ τὴ γενιά μου·
νά κάμω αὐτὰ ἀπὸ μέρος μου γιὰ ὅσα ἔπαθα ζητοῦσα.

Γιατὶ ἄλλο ἀπὸ τὸ θάνατο δὲν ἔχει ὁ θυμὸς τέλος,
κ' οἱ πεθαμένοι μοναχὰ δὲ νοιώθουν καμμιὰ λύπη.
"Ὅ,τι κι' ἂν θέλῃς ἠμπορεῖς γιὰ τοῦτα νὰ μοῦ κάμῃς·
γιατὶ μὲ κάνει ἀδύνατον ἡ μοναξιά μου, μ' ὅσο
κι' ἂν λέω τώρα τὰ σωστά· μ' ἀνίσως βάλῃς χέρι²⁴
σ' ἐμένα, θά διαφεντευτῶ, μ' ὅσο κι' ἂν εἶμαι γέρος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἦ ξαδιαντροποπρόσωπε! ποιόνε θαρρεῖς πῶς βρίζεις
μ' αὐτά, ποῦ λές, ἐμένανε τὸ γέρο ἢ ἐσὲ τὸν ἴδιο;
Τί μολογάει τὸ στόμα σου γιὰ μὲ φόνους καὶ γάμους
καὶ συφορές, ποῦ τράβηξα χωρὶς νὰ θέλω ὁ δόλιος,
γιατὶ ἄρεσ' ἔτσι στοὺς θεούς, ποῦ ἀπ' τὰ παλιὰ τὰ χρόνια
ἴσως θὲ νᾶχαν μάνητα βαρεία γιὰ τὴ γενιά μου!

Γιατὶ γιὰ ἐμὲ τὸν ἴδιονε δὲ θά μπορέσης ναῦρης
καμμιὰν ἀπὸ ἁμαρτίαν τροπή, ποῦ ἀπ' ἀφορμὴ της τοῦτα
γιὰ ἐμὲ τὸν ἴδιο ἁμάρτημα καὶ τοὺς δικούς μου ἦταν.
Γιατὶ γιὰ πὲς μου: ἂν ἔλεγαν οἱ προφητεῖες ὅτ' εἶναι
γραμμμένο στὸν πατέρα μου νὰ πάῃ ἀπ' τὸ παιδί του,
πῶς δίκια θάρριχνες σ' ἐμὲ τὴν κατηγορία τούτη,
ποῦ ἀκόμη οὔτε ὁ πατέρας μου δὲ μ' εἶχε σπείρει, μήτε
κ' ἡ μάννα μ' εἶχε στὴν κοιλιά, παρ' ἀγέννητος ἤμουν;
Κι' ἂν πάλι, ἀφοῦ κακόμοιρος στὸ φῶς βγῆκα, ὅπως βγῆκα,
ἦλθα μὲ τὸν πατέρα μου στὰ χέρια καὶ τὸν σκότωσα,
χωρὶς νὰ ξέρω τί ἔκανα καὶ σὲ ποιανούς, πῶς δίκια

γιὰ πρᾶμ' ἀθέλητο μπορεῖς νὰ μὲ κατηγορήσης;
Μά, δύστυχε, δὲν ντρέπεσαι νὰ μ' ἀναγκάζῃς τώρα
νὰ λέω γιὰ τῆς μάννας μου, ποῦ εἶν' ἀδερφή δική σου,
τοὺς γάμους; Θά τοὺς πῶ· γιατί κ' ἐγὼ δὲ θά σωπάσω,
ἀφοῦ κ' ἐσύ ξεστομίσεις αὐτὰ τᾶτιμα λόγια.

Ἦτανε μάννα μου, ἦτανε, ὠϊμένα συφορές μου,
χωρὶς νὰ ξέρω μήτε ἐγὼ μήτε κι' αὐτὴ, κι' ἂν κ' ἦταν
μητέρα μου, μοῦ γέννησε παιδιὰ, νᾶναι ντροπὴ της.
Ἔνα ὅμως ξέρω ἐγὼ καλά, πῶς σὺ μὲ θέλησῇ σου
γι' αὐτὰ κ' ἐμὲ κακολογᾷς κ' ἐκείνη, ἐνῶ ἄθελά μου
ἐγὼ τὴν ἐπαντρεύτηκα κι' ἄθελα τοῦτα λέω.

Μὰ μήτε γιὰ τὸ γάμο αὐτὸ θά μὲ κατηγορήσουν,
μήτε γιὰ τοῦ πατέρα μου τὸ σκοτωμὸ, ποῦ πάντα
ὡσὰν βρисиὰ φαρμακερὴ κατάμουτρα μοῦ ρίχνεις.
"Ὅμως σ' ἐν' ἀποκρίσου μου ἀπ' ὅσα σὲ ρωτᾶω·
ἐδῶ ἂν ἐρχότανε κανεὶς ἄξαφνα νὰ σκοτώνῃ
τὸ δίκιο ἐσένα, θάθελες νὰ μάθῃς πρῶτα μήπως
εἶναι πατέρας σου ὁ φονιάς ἢ θά χτυπᾷς ἀμέσως;
Μά, ἂν ἀγαπᾷς τὴ ζήτη σου, θαρρῶ, πῶς τὸν κακοῦργο
θά τιμωρῇς καὶ τὸ σωστὸ δὲ θάψαχνες νὰ βρίσκῃς.
Κ' ἐμένα τέτοια συφορὰ, θεοσταλμένη, μ' ἤρθε,
ποῦ ἐγὼ, κι' ἂν τοῦ πατέρα μου ζοῦσε ἡ ψυχὴ, νομίζω,
ὅτι δὲ θᾶχε τίποτα σ' αὐτὰ νὰ μ' ἀντιλέῃ.

"Ὅμως ἐσύ, ἐπειδὴ σωστὸς δὲν εἶσαι, ἀλλὰ νομίζεις,
ὅτι νὰ λὲς κάθε κρυφὸ καὶ φανερὸ καλὸ εἶναι,
ἐμπρὸς σ' αὐτοὺς τέτοιες βρисиὲς μοῦ ρίχνεις. Τοῦ Θησέα
νὰ κολακέψῃς τ' ὄνομα, εἶναι καλὸ γιὰ σένα,
καὶ τὴν Ἀθήνα, ὅτι ἔχει
καλὴ πολιτεία· μὰ ἔπειτα, ἂν κ' ἔτσι τοὺς παινεύῃς,

τούτο ξεχνᾷς : ὅτι, ἂν καμμιά χώρα τοὺς θεοὺς τῆς ξέρῃ
 νὰ τοὺς λατρεύῃ μὲ τιμές, τούτῃ σ' αὐτὸ εἶναι πρώτη.
 Μὰ ἐσύ, σὰν κλέφτης, ἀπ' αὐτὴ κ' ἐμὲ τὸν ἴδιο ἀρπάξεις
 τὸ γέρο παρακαλεστή, καὶ φεύγεις ἀφοῦ πῆρες
 τίς κόρες μου. Κ' ἐγὼ γι' αὐτὸ γονατιστὸς προσπέφτω
 τώρα σὲ τούτες τίς θεές κι' ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ βάρη
 παρακαλῶ νὰ μοῦρθουνε βοηθοί μου, γιὰ νὰ μάθης
 ἀπ' ἄντρες ποιούς φυλάγεται ἡ πολιτεία τούτῃ.

ΧΟΡΟΣ

Καλὸς ὁ ξένος, βασιλιᾷ, κ' οἱ συφορές του εἶναι
 ὀλέθριες, γι' αὐτὸ βοηθὸς νὰ τοῦ φανῆς τ' ἀξίζουν.

ΘΗΣΕΑΣ

Φτάνουν τὰ λόγια· γιατί αὐτοί, ποῦ ἀρπάξανε τίς κόρες
 φεύγουν, ἐνῶ ἐμεῖς οἱ παθὸι μένουμ' ἄργοι ἐδῶ πέρα.

ΚΡΕΩΝ

Σὰν τί προστάξεις σ' ἄνθρωπον ἀδύνατο νὰ κάνῃ ;

ΘΗΣΕΑΣ

Τράβα μπροστά· κ' ἔρχουμ' ἐγὼ κατόπι νὰ μοῦ δείξῃς
 μονάχος σου τίς κόρες μας, ἂν κάπου ἐδῶ τίς ἔχῃς.
 Ἄν ὅμως φεύγουν οἱ ἄρπαγες, δὲν εἶναι διόλου ἀνάγκη
 νὰ κοπιάζῃς, γιατί αὐτοὺς ἄλλοι τοὺς κυνηγᾶνε,
 καὶ δὲ θὰ εὐχαριστήσουνε τοὺς θεοὺς, ὅτι ξεφύγαν
 ἀπὸ ἐδῶ πέρα· τράβα ἐμπρός· καὶ μάθε, ὅτι κρατιέσαι,
 ἐνῶ κρατᾷς, καὶ σ' ἔπιασεν ἡ τύχη, ἐνῶ εἶχες πιάσει·
 γιατί ὅσα ἀποχτηθήκανε μὲ πονηριές δὲ μένουν·
 μὰ μήτε θάχῃς βοηθὸν ἄλλο γιὰ νὰ σ' τὰ σώτῃ·
 γιατί καλὰ τὸ ξέρω ἐγὼ, πῶς μήτε μοναχός σου,
 μήτε κι' ἀπροετοίμαστος δὲν ἔφτασες σὲ τόση
 αὐθάδεια, ὅσ' εἶναι σὺτῆ ἡ ἀποκοτιά σου τώρα,
 μόν' ἔχοντας πεποιθήση σὲ κάποιον, ἔκαμες τούτα.

Αὐτὰ κ' ἐγὼ μὲ προσοχὴ νὰ τὰ ἐξετάσω πρέπει
 καὶ μήτε ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπον πιὸ ἀδύνατον νὰ κάμω
 τῆ χώρα τούτῃ. Ἄπ' ὅλα αὐτὰ καταλαβαίνεις κάτι
 ἢ μὴ θαρρῆς πῶς λέγονται τοῦ κάκου αὐτὰ καὶ τώρα,
 καθὼς καὶ τότε, ποῦ ἔκανες τούτα μὲ τόση τέχνη ;

ΚΡΕΩΝ

Ἄφοῦ εἶς' ἐδῶ, γιὰ ὅσα θὰ πῆς δὲ σὲ κατηγορῶ·
 μὰ στὴν πατρίδα μας κ' ἐμεῖς θὰ μάθουμε τί πρέπει
 νὰ κάνουμε.

ΘΗΣΕΑΣ

Φοβέριζε τώρα, μπροστὰ τραβῶντας.

Κ' ἐσύ νὰ μένης ἤσυχος, Οἰδίποδ', αὐτοῦ χάμω
 καὶ νᾶσαι βέβαιος πῶς ἐγὼ, ἂν δὲν πεθάνω πρῶτα,
 δὲ θὰ παραιτηθῶ, προτοῦ σοῦ φέρω τὰ παιδιὰ σου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιατ' εἶσαι μεγαλόκαρδος καὶ γιὰ ὄση προστασία
 δίκια μᾶς δίνεις πάντοτε νάχῃς καλό. Θησέα.

ΧΟΡΟΣ

Στροφή α'.

Ἄς ἤμουν ἐκεῖ ὅπου οἱ ἔχτροι
 γοργὰ πίσω γυρνῶντας θὰ στήσουν
 τὸ χαλκόφωνο πόλεμο,
 ἢ σιμὰ στοῦ Πυθίου τοὺς τόπους
 ἢ σιμὰ στὰ λαμπρὰ τ' ἀκρογιάλια,
 ὅπου οἱ δυὸ πολυσέβαστες θεές
 φροντίζουν τίς σεμνὲς τελετὲς
 γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ μὲ χρυσὸ
 τοὺς σφραγίζουν τῆ γλῶσσα κλειδί
 οἱ λειτουργοὶ τῶν θεῶν Εὐμολπίδαι·
 σὲ τούτους τοὺς τόπους, νομίζω,

ὁ τρανὸς πολεμάρχος Θησέας
καὶ τὶς δύο παρθένες ἀδερφάδες
θὰ συναντήσῃ με πολέμου φωνή,
ποῦ εἶν' ἀρκετὴ νὰ τὶς σώσῃ.

Ἄντιστροφή α'

Ἢ μήπως σιμώνουν στὸν τόπο
τὸ χιονοσκέπαστο, ποῦ εἶναι στὴ δύση,
ἀπ' τὸ λιβάδι τῆς Οἴας,
καβάλλα ἢ με γλήγορ' ἀμάξια,
φεύγοντας με φόβο ἀπ' τὴ μάχη;
Θὰ τοὺς πιάσουν· γιατί εἶναι οἱ ντόπιοι
πολεμιστάδες φοβεροὶ κ' ἠάντρεϊα
τρομερὴ τῶν ἀνδρῶν τοῦ Θησέα.
Τὰ χαλινάρια ὄλ' ἀστράφτουν· χυμίζουν
σὰν φουρτσύνα, ὅσο ἀφίνουν τὰ γκέμια
τῶν ἀλόγων, οἱ καθαλλάρηδες ὄλοι,
ποῦ τὴν ἀλογαφέντρ' Ἀθηνᾶ προσκυνᾶνε
καὶ τὸ θαλασσινὸ τῆς χώρας προστάτη,
τῆς Ῥέας τὸν ἀγαπημένο τὸ γυιό.

Στροφή β'

Πολεμοῦν ἢ διστάζουν; τί κάπως
προμαντεύει μου ὁ νοῦς, πῶς θὰ πάψουν
γλήγορα οἱ συφορὲς τῶν παρθένων,
ποῦ ὑποφέρανε τόσα κακὰ
καὶ ποῦ τόσες δοκίμασαν πίκρες
ἀπὸ δικούς τους. Θὰ κάμη, θὰ κάμη
σήμερα ὁ Δίας σὰν κάτι τρανό.
Τοῦ πολέμου καλότυχο τέλος μαντεύω.
Μακάρι ἄς μπορεῖσα σὰν περιστέρι

γλήγορόδρομο γοργοπετῶντας
ἀπ' τὰ νέφια ψηλὰ με τὰ ἴδια μου μάτια
τὸν πόλεμο τοῦτο νὰ ἰδῶ.

Ἄντιστροφή β'

Ἄμποτε, Δία, τῶν θεῶν κυβερνήτη,
ποῦ ὄλα τὰ βλέπεις, νὰ δώσῃς
στοὺς κατοίκους τῆς χώρας αὐτῆς
με νίκη μεγάλη σὲ τέλος νὰ φέρουν
τὸ καλότυχο αὐτό τους κυνήγι,
κ' ἐσὺ σεμνομμάτα παρθένα Παλλάδ' Ἀθηνᾶ.
Καὶ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν κυνηγάρη
καὶ τὴν παρθένην ἀδερφή του, ποῦ κυνηγάει
τὰ παρδαλόμαλλα γλήγορόδρομα λάφια,
παρακαλῶ τους βοήθεια νάρθοῦνε
κ' οἱ δύο τους σὲ τούτη τὴ χώρα
καὶ στοὺς κατοίκους.

ΧΟΡΟΣ

Ἦ ξένη κοσμογυριστὴ, πῶς εἶμ' ἐγώ, ὁ φρουρός σου,
ψευτοπροφήτης, δὲ θὰ πῆς· γιατί τὶς δύο σου κόρες
τὶς βλέπω πάλι γλήγορα νᾶρχουνται ἐδῶ με δούλους.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποῦ; ποῦ; τί λές; πῶς εἶπες μου;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Πατέρα μου, πατέρα,
ἄχ ποιὸς θεὸς νὰ σοῦδινε τὸ φῶς σου γιὰ νὰ ἰδῆς
τὸν ἔξοχο αὐτὸν ἄνθρωπο, ποῦ ἐδῶ σ' ἐσὲ μᾶς στέλνει;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Παιδιά μου, ἀλήθεια, εἴσαστ' ἐδῶ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Τὰ χέρια τοῦ Θησέα
καὶ τῶν ἀγαπημένων του ἀνθρώπων μᾶς γλυτώσαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ζυγῶστε τὸν πατέρα σας, παιδιά μου, καὶ νὰ πιάσω
δόσπε μου τὰ κορμάκια σας, ποῦ δὲν ἔλπιζα ν᾿ἀρθουν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ὅ,τι θὰ σοῦ δοθῆ ζητᾶς· γιατί ζητᾶς ὅ,τι εἶναι
καὶ πόθος μας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποῦ εἴσαστε, ποῦ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Κ' οἱ δυὸ εἴμαστε κοντά σου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Πολυακριβὰ βλαστάρια μου!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Πῶς ὁ γονιὸς λατρεύει!

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Στηρίγματά μου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Δύστυχα τοῦ κακομοίρη ἐσένα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἔχω τ' ἀγαπημένα μου κι' οὔτε πιά θὰ πεθάνω
σάν τρισκακόμοιρος, ἀφοῦ βρίσκεσθ' ἐσεῖς κοντά μου.

Στηρίζτε με, παιδάκια μου, τὸ δόλιο σας πατέρα,
σφιχτοκρατῶντας με ἀπ' τὰ δυὸ πλευρά, καὶ ξεκουράστε
τὸ δύστυχο τριγυριστή, ποῦ πρὶν μονάρχος του ἦταν.

Καὶ πέτε μου τὰ γίνηκαν σύντομα ὅσο μπορείτε,
γιατί στήν ἡλικία σας φτάνουν τὰ λίγα λόγια.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ἐδῶ εἶν' ὁ λυτρωτής· αὐτὸν πρέπει ν' ἀκούσῃς· κ' ἔτσι
τὸ πρᾶγμα θᾶναι σύντομο γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα.²⁵

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Νὰ μὴ θαυμάζῃς, φίλε μου, ἀνίσως στὰ παιδιά μου,
ποῦ ἀνέλπιστα ἐδῶ φάνηκαν, ἀδιάκοπα μιλάω.

Ἐέρω ὁμως, ὅτι τὴ χαρὰν αὐτὴ γιὰ τοῦτες μόνο
ἐσὺ μοῦ τὴν προξένησες κι' ὄχι κανέννας ἄλλος,
γιατί τις ἔσωσες ἐσὺ κι' ὄχι κανέννας ἄλλος.

Καὶ νὰ σοῦ δώσουν οἱ θεοὶ καθὼς ἐγὼ τὸ θέλω
σ' ἐσένα καὶ στὴ χώρα σου· γιατί σ' ἐσᾶς μονάχα,
ἀπ' ὅπου κ' ἂν ἐγύρισα ἐγὼ εὐλόβεια βρῆκα
καὶ ψυχοπόνια καὶ νὰ λήῃ τὸ στόμα τὴν ἀλήθεια.

Σ' εὐχαριστῶ μὲ τοῦτά μου τὰ λόγια, γιατί ξέρω
καὶ τοῦτο: ὅσα ἔχω δηλαδὴ τάχῳ ἀπὸ σένα μόνο.

Καὶ τὸ δεξιὸ χέρι σου νὰ πιάσω, βασιλιᾶ μου,
δός μου καὶ τὸ κεφάλι σου νὰ τὸ φιλήσω, ἂν θέλῃς.

Κι' ὁμως τί λέω; πῶς ἐγὼ, κακόμοιρος, γυρεύω
ἐσὺ ν' ἀγγίξῃς ἄνθρωπο, ποῦ καὶ σὰν ποιοὺ δὲν ἔχει
μῶλεμα πάνω του; ὄχι, ἐγὼ δὲ θέλω· κι' ἂν τὸ θέλῃς,
δὲ θὰ σ' ἀφίσω ἐγὼ, γιατί μονάχα αὐτοί, ποῦ ξέρουν
ἀπὸ κακά, μποροῦν αὐτὰ μαζί μου νὰ ὑποφέρουν.

Κ' ἐσὲν' αὐτοῦ ὅπου στέκεσαι, σὲ χαιρετῶ καὶ δίκια
νὰ νοιάζεσαι ἀπ' ἐδῶ κ' ἐμπρὸς γιὰ μένα ὅπως ὦς τώρα.

ΘΗΣΣΕΑΣ

Μήτε κι' ἂν κάπως πῖο πολὺ μίλησες στὰ παιδιά σου,
ἀφοῦ γιὰ τοῦτα χάρηκες, θαύμασα ἐγὼ καθόλου,
μήτε κι' ἂν θέλησες αὐτὰ πρὶν ἀπὸ ἐμὲ ν' ἀκούσῃς.

Καὶ δὲ μοῦ κακοφαίνεται γι' αὐτὰ καθόλου ἐμένα.

Γιατί δὲν προσπαθοῦμ' ἐμεῖς νὰ κάνουμε τὴ ζῆση
περσότερο φανταχτερὴ μὲ λόγια, παρὰ μ' ἔργα.

Καὶ τ' ἀποδείχνω, γέροντα· γιατί δὲ βγῆκα ψεύτης
διόλου σ' ὅσα σ' ὠρκίστηκα· γιατί ἦλθα φερνοντάς σου
ζωντανές τοῦτες κι' ἀβλαφτες ἀπ' τις τρανές φοβέρες.
Καὶ πῶς τὴ νίκη κέρδισα ποιά ἀνάγκη εἶναι τοῦ κάκου

σάν καυχησάρης νά ἱστορῶ ὅσ' ἀπ' αὐτὲς θὰ μάθης;
 Ὅμως τὸ λόγο, ποῦ ἔτυχε προλίγου νά γροικῆσω,
 τὴν ὥρα ποῦ ἐδῶ ἐρχόμουνα, στοχάσου τον, γιατί εἶναι
 σύντομος ἴσως, μὰ ἄξιος πολὺ νά τὸν προσέξῃς.
 Κανένα πρᾶμα ὁ ἄνθρωπος νά τ' ἀψηφᾶη δὲν πρέπει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Παιδὶ τοῦ Αἰγέα, τί εἶν' αὐτό; Λέγε μου γιά νά μάθω,
 γιατί δὲν ξέρω τίποτις ἀπ' ὅσα ἔχεις ἀκούσει.

ΘΗΣΕΑΣ

Μοῦ εἶπαν, πῶς κάποιος ἄνθρωπος, ποῦ εἰς τὴ δική σου χώρα
 δὲ μένει, εἶν' ὅμως συγγενῆς δικός σου, ἔχει καθίσει
 στοῦ Ποσειδῶνα τὸ βωμόν, ὅπου ἔκανα θυσία,
 κ' ἔπεσε παρακαλεστής, ὅταν γιά ἐδῶ κινουῖσα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποῦθε εἶν' αὐτός; καὶ τί ζητᾶ μὲ τὴν παράκλησή του;

ΘΗΣΕΑΣ

Μόνο ἓνα ξέρω: ὅτι ἀπὸ ἐσέ, καθὼς μοῦ λένε, θέλει
 ν' ἀκούσῃ λόγο σύντομο καὶ ποῦ δὲ σοῦ εἶναι βᾶρος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Σάν ποιόν; αὐτὸ τὸ κάθισμα δὲν εἶν' γιά μικρὸ λόγο.

ΘΗΣΕΑΣ

Λένε, πῶς ἦλθε θέλοντας αὐτὸς νά σοῦ μιλήσῃ
 γιά κάτι, κ' ὕστερ' ἀπ' ἐδῶ μ' ἀσφάλεια νά φύγῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποῖς μπορεῖ τάχα νά εἶναι αὐτός, ποῦ εἰς τὸ βωμὸ ἔχει κάτσει;

ΘΗΣΕΑΣ

Γιά σκέψου μήπως βρίσκεται κανένας συγγενῆς σου
 μέσ' στὸ Ἄργος, ποῦ μπορεῖ γι' αὐτὸ νά σὲ παρακαλέσῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἀγαπημένε, μὴ οὐ λὲς περσότερα . . .

ΘΗΣΕΑΣ

Μὰ τί ἔχεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μὴ μὲ παρακαλέσῃς πιά.

ΘΗΣΕΑΣ

Λέγε μου, γιά ποῖο πρᾶμα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποῖός εἶναι ὁ παρακαλεστής τὸ ξέρω ἐγὼ ἀπὸ τοῦτες.

ΘΗΣΕΑΣ

Ποῖός εἶν' αὐτός; σὲ τί μπορῶ νά τὸν κατηγορήσω;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γυῖός μου εἶναι, βασιλιᾶ, σκληρός, ποῦ ἐγὼ δὲ θὰ βαστοῦσα
 ν' ἀκούω τὰ λόγια του, γιατί τρανὴ μοῦ φέρνουν λύπη.

ΘΗΣΕΑΣ

Καὶ τί; δὲν ἠμπορεῖς ν' ἀκούς καὶ νά μὴν κάνῃς ὅσα
 δὲ θέλεις; τί λυπητερό γιά σὲ εἶναι τὸ ν' ἀκούσῃς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Εἶναι ἡ φωνὴ του μισητῆ πολὺ γιά τὸν πατέρα
 καὶ μὴ μὲ βιάζῃς, βασιλιᾶ, σ' αὐτὰ νά ὑποχωρήσω.

ΘΗΣΕΑΣ

Ἄλλ' ἂν τὸ παρακάλεσμά βιάζῃ, κοίταξε μήπως
 αὐτὸ εἶναι θέλημα θεοῦ, ποῦ πρέπει νά τὸ κάμῃς.²⁵

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Πατέρα μου, ὅσα θὰ σοῦ εἰπῶ, ἂν κ' εἶμαι νέα, ἀκουσέ τα.
 Τὸν ἄντρα τοῦτον ἄφισε καὶ τὴ δική του γνώμη
 νά εὐχαριστήσῃ καὶ τὸ θεό, κάνοντας ὅσα θέλει,
 ἄφισε καὶ γιά χάρη μας ἐδῶ νάρθη ὁ ἀδερφός μας.
 Φόβον μὴν ἔχῃς, ἐπειδὴ μὲ βία δὲ θ' ἀλλάξουν
 τὴ γνώμη σου ὅσα θὰ εἰπωθοῦν, ποῦ ὠφέλιμα δὲ σοῦναι.
 Μὲ τὸ ν' ἀκούσῃς λόγια ποια εἶναι ἡ ζημία; τὰ ἔργα,
 ποῦ κακομηχανεῦνται, μὲ λόγια στὸ ρῶς βγαίνουν.

Ἐσὺ τὸν ἑκαμεις· γι' αὐτὸ μήτε κι' ἂν σοῦχη κάμει
 ἀπ' τὰ χειρότερα κακὰ τὰ πιὸ ἄνομα, πατέρα,
 σωστὸ δὲν εἶναι μὲ κακὸ κ' ἐσὺ νὰ τὸν πληρώσης.
 Συχώρεσέ τον· ²⁶ ἔχουνε κι' ἄλλοι παιδιὰ κακὰ
 κι' ἄγριο θυμό, μὰ συμβουλὲς γροικῶντας ἀπὸ φίλους
 τοὺς μαλακώνεται ἡ ψυχὴ μὲ τὰ γλυκὰ τὰ λόγια.
 Κ' ἐσὺ γιὰ ἐξέταζε καλὰ — ὄχι τὰ τωρινὰ σου —
 μὰ κεινές σου τίς συφορές, ποῦ σ' ἠῦραν ἀπ' τὴ μάννα
 κι' ἀπ' τὸν πατέρα· ἂν τίς κοιτᾶς, τὸ ξέρω ἐγώ, θὰ νοιώσης
 σὰν πόσο τοῦ κακοῦ θυμοῦ κακὸ τὸ τέλος εἶναι.
 Γιατί ἔχεις ὄχι καὶ μικρὴν ἀπόδειξη γιὰ τοῦτα,
 ὅτι στερήθηκες τὸ φῶς ἀπ' τὰ τυφλά σου μάτια.
 Μὴν ἀντιστέκεσαι· γιατί δὲν πρέπει ὅσοι ζητᾶνε
 τὰ δίκια νὰ παρακαλοῦν θερμά, μηδὲ ὅποιος βλέπει
 καλὸ, σὰν εὐεργετηθῆ νὰ μὴ χρωστάῃ τὴ χάρη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Παιδί μου, μὲ τὰ λόγια σου μὲ κάνεις νὰ σοῦ δώσω
 χαρὰ λυπητερὴ γιὰ ἐμέ· μὰ ἄς γίνῃ ὅπως τὸ θέλεις.
 Μονάχα, φίλε μου, ἂν θάρσῃ ἐκεῖνος ἐδῶ πέρα,
 κανεὶς ποτὲ τὴ ζήτη μου νὰ μὴν ἐξουσιάσῃ.

ΘΗΣΕΑΣ

Δὲν ἔχω ἀνάγκη δυὸ φορές, γέροντα, αὐτὰ ν' ἀκούω·
 δὲ θέλω νὰ παινεύουμαι· κ' ἐσὺ ξέρε, πῶς εἶσαι
 ἄβλαπτος, ἂν ἀπ' τοὺς θεοὺς κανεὶς σφύζῃ κ' ἐμένα.

ΧΟΡΟΣ

Στροφή α'.

Ὅποιος λαχταράει νὰ ζήσει
 πιότερο καιρό,
 τὸν μέτριο καταφρονῶντας,

αὐτὸς κατὰ τὴ γνώμη μου εἶναι
 φανερὰ τρελλός.

Γιατὶ σιμότερα στὴ λύπη
 ἢ μακριὰ ζωὴ
 πολλὰ ἀπ' τ' ἀνθρώπινα ἔχει βάλει·
 καὶ ποῦ ἢ χαρὰ τῆς ζήτης εἶναι
 δὲ μπορεῖς νὰ ἰδῆς,
 ἄμα κανέναν ζήτη ἀπ' ὅσο
 θέλει πιὸ πολύ.
 Κι' ὅταν ἡ μοῖρα φανῆ τοῦ Ἄδῃ ²⁷
 δίχως τραγοῦδι γάμου, δίχως
 λύρα καὶ χορό,
 ἔρχεται ὁ κοινὸς ὁ Χάρος
 τέλος λυτρωτής.

Ἀντιστροφή

Νὰ μὴν ἔλθῃ κανεὶς στὸν κόσμον
 ἢ πιὸ μεγάλη εἶν' εὐτυχία·
 καὶ τὸ νὰ πάῃ κειθε ὅπου ἦρθε
 τὸ γληγορότερο, σὰν βγῆκε
 στὸ φῶς, εἶναι πολὺ πιὸ κάτω.
 Γιατί, ὅταν πιά πίσω του ἀφίσχῃ
 τὴν ἀλαφρόμυαλη τὴ νιότη,
 ποῖος μέσα στὴ ζωὴ γυρίζει
 καὶ βρίσκειτ' ἔξω ἀπὸ τοὺς πόνους;
 Ποῖος κόπος δὲν τὸν συντροφεύει;
 Μαλώματα κι' ἀποστασίες,
 πόλεμοι, σκοτωμοὶ καὶ φθόνος·
 καὶ τελευταῖα κοντὰ στ' ἄλλα
 ἔρχονται τὰ καταραμένα,

τάμιλητ' ἀδύναμα κ' ἔρμα
γεράματα, ποῦ ὄλες οἱ μαῦρες
τάκολουθοῦνε δυστυχίες.

Ἐπφδός

Ἔτσ' ὑποφέρει κι' ὁ δυστυχισμένος
τοῦτος, ὄχι μονάχα ἐγώ. Ὅπως βράχος,
βορεινός καὶ κυματοχτυπημένος
ἀπ' ὄλες τὶς μεριές, μέσ' στὸ χειμῶνα
τραντάζεται, ἔτσι δυνατὰ καὶ τοῦτον
οἱ μαῦρες συφορές σάν φουσκωμένα
κύματα τὸν χτυποῦν, χωρὶς νὰ παύουν,
ἐρχάμενα ἄλλ' ἀπὸ τὴ δύση κι' ἄλλα
ἀπ' τὴν ἀνατολή, τὴ μεσημβρία,
κι' ἄλλ' ἀπ' τὰ Ῥιπαῖα βουνὰ τὰ μαῦρα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Καὶ νά, καθὼς μοῦ φαίνεται, ἔρχεται δῶθε ὁ ξένος
μονάχος του, πατέρα μου, χωρὶς ἀκολουθία,
ἀπὸ τὰ μάτια χύνοντας τὰ δάκρυα σάν ποτάμι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ποῖός εἶναι αὐτός;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ἐκεῖνος, ποῦ τὸν εἶχαμε στὸ νοῦ μας
ἀπὸ προτήτερα· εἶν' ἐδῶ, νάτος ὁ Πολυνεΐκης.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ

Σάν τί νὰ κάμω, ἀλλοίμονο! Πρῶτα τὶς συφορές μου
νὰ κλάψω ἐγώ, ἀδερφοῦλές μου, ἢ τοῦτα ἐδῶ, ποῦ βλέπω
τοῦ γέρου τοῦ πατέρα μας; ποῦ ἐδῶ σὲ ξένη χώρα
τὸν βρίσκω ἐξόριστο μ' ἐσᾶς, φορῶντας τέτοια ρούχα,
ὅπου ἡ παλιά σιχαμερὴ λέρα εἶναι καθισμένη
γιὰ συντροφιὰ τοῦ γέροντα, τρώγοντας τὰ πλευρά του.

καὶ τὰ μαλλιά τ' ἀχτένιστα τοῦ κεφαλιοῦ, ποῦ μάτια
δὲν ἔχει πιά, ἀνεμίζονται ἐδῶθε — κείθε· κι' ὅμοια
μ' αὐτά, καθὼς μοῦ φαίνεται, καὶ τὴ θροφή θὲ νάχη
τῆς κακορροϊζικῆς κοιλιᾶς· καὶ τοῦτα τὰ μαθαίνω
ἐγὼ ὁ χαμένος πολυαργά· καὶ μόνος μου τὸ λέω:
δείχτηκα ὁ πιὸ παλιάνθρωπος ὅσο γιὰ τὴ θροφή σου·
— δὲν εἶναι ἀνάγκη ἀπ' ἄλλοι κανένα νὰ τ' ἀκούσης.
Ὅμως κι' ὁ Δίας στὸ θρόνο του παραστεκάμενη ἔχει
τὴν Καλωσύνη· καὶ σ' ἐσὲ σιμὰ ἄς σταθῆ, πατέρα.
Γιὰ τὰ δικά μου σφάλματα ὑπάρχει θεραπεία
κι' οὔτε εἶναι δυνατὸ ποτὲ νὰ μεγαλώσουν ἄλλο.
Γιατί σωπαίνεις;

Πές μου, πατέρα, τίποτα· τὸ πρόσωπο μὴ στρίβης
ἀλλοῦ· διόλου δὲ μ' ἀπαντᾷς; μὰ θὰ μὲ διώξης τόσο
περιφρονητικά, χωρὶς νὰ μοῦ μιλήσης, δίχως
γιὰ ὅσα θυμῶνεις νὰ μοῦ εἰπῆς; Μὰ ἐσεῖς, σπορές τοῦ ἀν-
[θρώπου

τούτου, κ' ἐμέναν' ἀδερφές, ἐσεῖς γιὰ δοκιμάστε
ν' ἀνοίξετε τοῦ πατέρα μας τὸ στομα τὸ κλεισμένο
καὶ τὸ δυσκολοσίμωτο, νὰ μὴ μὲ διώξη ἐδῶθε
ἀτιμασμένο καὶ χωρὶς νὰ μ' ἀπαντήση λέξη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ποιὰ ἀνάγκη σ' ἔκαμε νάρθῆς, δυστυχισμένε, λέγε.
Γιατὶ τὰ λόγια τὰ πολλά, ἂν δυσαρέσκεια φέρουν
ἢ κάποιαν εὐχαρίστηση ἢ συγκινήσουν κάπως,
κάνουνε τοὺς ἀμίλητους νὰ ξεστομίσουν κάτι.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ

Μὰ θὰ μιλήσω· τί σωστὰ ἐσὺ μὲ συμβουλευεῖς.
Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα βοηθός παρακαλῶ νὰ μοῦρθῃ

ὁ Θεός, ποῦ ἀπ' τὸ βωμό του
 γιὰ νάρθω ἐδῶ μὲ σήκωσεν ὁ βασιλιάς τῆς χώρας,
 ἀφοῦ μοῦδωκε ὑπόσχεση νὰ εἰπῶ καὶ νὰ γροικῆσω
 καὶ νὰ φύγω μ' ἀσφάλεια· τοῦτ' ἀπὸ σᾶς ἄς ταῦρω,
 ξένοι, κι' ἀπ' τὸν πατέρα μου κι' ἀπὸ τὶς ἀδερφές μου.
 Καὶ τώρα πιά, πατέρα μου, θεὲ νὰ σοῦ πῶ γιατί ἦρθα.
 Ἄπ' τὴν πατρίδα ἔχω διωχτῆ κ' ἐξόριστο μ' ἐκάμαν,
 γιατί σὰν μεγαλιέτερο παιδί σου ἐγὼ ζητοῦσα
 νὰ μένω στὸ βασιλικὸ τὸ θρόνο σου· ἀντὶ τοῦτο,
 ἂν κ' ἦταν πὶδ μικρότερος ὁ Ἐτεοκλῆς μὲ βία
 ἀπὸ τῆ χώρα μ' ἔδιωξε χωρὶς δικαιολογία²⁸
 καὶ δίχως σὲ παλληκαριά ἢ σ' ἔργο νὰ νικήσῃ,
 καὶ μόνο, ἀφοῦ κατάπεισε τὴν πολιτεία· καὶ λέω
 ἐγὼ, πῶς τούτων ἀφορμὴ μόνο ἢ Κατάρρα σου εἶναι·
 ἀλλὰ κι' ἀπὸ τοὺς μάντηδες τάχω ἀκουσμένα τοῦτα.
 Σὰν ἔφτασα στὸ Δωρικὸ τ' Ἄργος καὶ πεθερό μου
 τὸν Ἄδραστο ἔκαμα, ἔδεσα μ' ὄρκο νὰ μὲ βοηθήσουν
 ὅσοι στὴν Πελοπόννησο κρατοῦνε τὰ πρωτᾶτα
 κ' εἶν' ἄκουστοὶ στὸν πόλεμο, κ' ἔτσι ἀφοῦ ξεσηκώσω
 μαζί τους ἑπτὰ τάγματα στρατοῦ, νὰ πέσω πάνω
 στὴ Θήβα κ' ἢ νὰ σκοτωθῶ, τὸ δίκιο μου ζητῶντας,
 ἢ κείνους, ποῦ μ' ἀδίκησαν νὰ διώξω ἀπ' τὴν πατρίδα.
 Λοιπόν· σὰν τί γυρεύοντας, ἦλθα ἐδῶ πέρα τώρα;
 Ἦλθα, πατέρα μου, ἔχοντας νὰ σὲ παρακαλέσω
 θερμότατ' ἀπὸ μέρος μου κι' ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς μου,
 ποῦ τώρα μ' ἑπτὰ τάγματα καὶ τρομερὰ κοντάρια
 τὸν κάμπο τὸ Θηβαίικο περικυκλώνουν ὄλο.
 Καὶ τοῦτοι εἶναι: ὁ Ἀμφιάροσ, ποῦ εἶν' πρῶτος στὸ κοντάρι
 καὶ στὸ νὰ βγάγῃ ἀπ' τῶν πουλιῶν τὸ πέταγμα μαντείες·

δεύτερος εἶν' ὁ Αἰτωλὸς Τυδέας, ὁ γυιὸς τοῦ Οἰνεία.
 τρίτος εἶν' ὁ Ἐτέοκλος γέννημα — θρέμμα τοῦ Ἄργους·
 τὸν Ἴππομέδοντα ἔστειλε τέταρτον ὁ πατέρας του
 ὁ Ταλαός· παινεύεται ὁ Καπανέας ὁ πέμπτος,
 πῶς θὰ ρημάξῃ μὲ φωτιά τὴν πολιτεία τῆς Θήβας·
 ἔκτος εἶναι τ' ἀληθινὸ παιδί τῆς Ἀταλάντης
 ὁ Ἀρκάδιος Παρθενοπαῖος, ποῦ ἔτσι τὸν ὀνομάζουν,
 γιατί παρθένα ἢ μάννα του πολὺ καιρὸ εἶχε μείνει·
 κ' ὁ γυιὸς σου ἐγὼ, κι' ἂν ὄχι γυιὸς σιου, ἀλλ' ἀπ' τὴν κακὴν
 [μοῖρα

γεννημένος, ἂν καὶ παιδί δικό σου ὄλοι μὲ λένε,
 τὸν ἄφοβο τοῦ Ἄργους στρατὸ τὸν ὀδηγᾶω στὴ Θήβα.
 Στὴ ζωὴ τῶν θυγατέρων σου τούτων καὶ τῆ δική σου,
 παρακαλοῦμε σε ὄλοι ἐμεῖς, πατέρα, καὶ ζητᾶμε
 νὰ διώξῃς τὸ βαρὺ θυμὸ γιὰ μένα, ποῦ πηγαίνω
 νὰ ἐκδικηθῶ τὸν ἀδερφὸ καὶ νὰ τὸν τιμωρήσω,
 ποῦ ἀπ' τὴν πατρίδα μ' ἔδιωξε καὶ μοῦ ἄρπαξε τὸ θρόνο.
 Ἐπειδὴ, ἂν εἶναι ἀληθινὸ ἀπ' τὶς μαντείες κάτι,
 αὐτοί, ποῦ μὲ τὸ μέρος τους θὰ πᾶς, νικητὲς θᾶναι.
 Σ' ὀρκίζω στὶς πηγές καὶ στοὺς θεοὺς, ποῦ τῆς συγγένειας
 προστάτες εἶναι, νὰ πειστῆς καὶ νὰ ὑποχωρήσῃς,
 γιατί κ' ἐγὼ, καθὼς ἐσύ, φτωχὸς εἶμαι καὶ ξένος·
 καὶ ζοῦμε κολακεύοντας κ' ἐσύ κ' ἐγὼ τοὺς ἄλλους,
 ἀφοῦ ἔτυχε μας νάχουμε κ' οἱ δυὸ τὴν ἴδια μοῖρα.
 Κ' ἐκεῖνος, ποῦ εἶναι βασιλιάς, ὦ συφορά μου ἐμένα,
 περιγελῶντας καὶ τοὺς δυὸ καυχίεται στὴν πατρίδα·
 αὐτόν, ἂν μὲ τὸ μέρος μου ἔλθῃς ἐσύ, πατέρα,
 πολὺ εὐκόλα καὶ γλήγορα θεὲ νὰ τὸν ἀφανίσω
 κ' ἔτσι πάλι στὸ σπίτι σιου θὰ σ' ἀποκαταστήσω

κ' ἐμὲ τὸν ἴδιο, ἀφοῦ ἀπ' αὐτὸ μὲ βία διώξω ἐκείνον.
Καὶ τοῦτα νὰ καυχιοῦμαι ἐγὼ μπορῶ, ἂν ἐσὺ θελήσῃς,
γιατὶ μήτε καὶ νὰ σωθῶ μπορῶ χωρὶς ἐσένα.

ΧΟΡΟΣ

Γιὰ τὸ χατῆρι αὐτοῦ, ποῦ ἐδῶ τὸν ἔστειλεν, Οἰδίπου,
ἀφοῦ τοῦ εἰπήσῃς τὰ ὠφέλιμα ποιά εἶναι, διώξέ τον πάλι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἄνισως, φίλοι, ὁ βασιλιάς τῆς χώρας, ὁ Θητέας
δὲν τύχαινε τὸν ἄντρ' αὐτὸν νὰ στείλῃ ἐδῶ σ' ἐμένα,
θαρρῶντας δίκιο καὶ σωστὸ τὰ λόγια μου ν' ἀκούσῃ,
ποτέ του αὐτὸς δὲ θάκουγε καθόλοι τῆ φωνῆ μου.
Μὰ τώρα, σὰν τ' ἀξιώθηκε, θά φύγῃ, ἀφοῦ ἀπὸ μένα
ἀκούσῃ τέτοια, ποῦ χαρὰ ποτέ νὰ μὴ τοῦ φέρουν.
Ἐσὺ, κακοῦργε, τὸ ραβδί σὰν εἶχες καὶ τὸ θρόνο,
ποῦ μέσ' στῆ Θηβα τὰ κρατεῖ σήμερ' ὁ ἀδερφός σου,
ἐμένα τὸν πατέρα σου μ' ἐξώρισες ὁ ἴδιος,
δίχως πατρίδα μ' ἔκαμες καὶ νὰ φορῶ τὰ ροῦχα
τοῦτα, ποῦ βλέποντάς τα κλαῖς τώρα, ποῦ μέσ' στὸν ἴδιο
μ' ἐμὲ νὰ βροῖσκεσ' ἔτυχε πόνου καὶ δυστυχία.
Δὲν πρέπει ἐσὺ νὰ κλαῖς· μὰ ἐγὼ νὰ τὰ ὑποφέρω πρέπει
ὅσο θά ζῶ, θυμούμενος ἐσένα τὸ φονεῖά μου,
γιατὶ ἐσὺ μ' ἔκαμες νὰ ζῶ στῆ δυστυχία τούτη,
ἐσὺ μ' ἐξόρισες· ἐσὺ μ' ἔκαμες νὰ γυρίζω
ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ τῆ θροφή νὰ ζητιανεύω ἀπ' ἄλλους.
Κι' ἀνίσως δὲν ἐγένναγα τίς θυγατέρες τοῦτες
νὰ μὲ φροντίζουν, βέβαια σὺ δὲν θά μὲ βοηθοῦσες.
Αὐτὲς τώρα μὲ σφύζουνε, αὐτὲς θροφή μοῦ δίνουν,
αὐτὲς σὰν ἄντρες, ὅχι σὰν γυναῖκες ὑποφέρουν
μαζί μου· ἐσεῖς παιδιὰ εἴσαστε ἄλλου κι' ὄχι δικά μου.

Δὲ σὲ προσέχει ἡ μοῖρά σου ἀκόμη, ὅπως σὲ λίγο,
ἂν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι οἱ στρατοὶ κίνησαν γιὰ τῆ Θήβα.
Γιατὶ δὲν εἶναι δυνατὸ τὴν πολιτεία κείνη
νὰ τῆ χαλάσῃς, ἀλλὰ ἐμπρὸς σ' αὐτῆ νεκρὸς θά πέσῃς
γεμᾶτος αἷμα καὶ μαζί μ' ἐσένα κι' ὁ ἀδερφός σου.
Τέτοιες κατάρεις κι' ἀπὸ πρὶν ἐγὼ εἶχα ξεστομίσει
γιὰ σᾶς· καὶ τώρα τίς καλῶ νὰ μοῦρθουν βοηθοί μου
νὰ μάθετε νὰ σέβεστε κείνους, ποῦ σᾶς γεννήσαν. 29
Καὶ βέβαια αὐτὲς τὸ θρόνο σου καὶ τὴν παράκλησή σου
βασποῦνε τώρα, ἂν κάθεται μὲ τοὺς ἀρχαίους νόμους
ἡ Δικαιοσύνη ἢ παλιὰ τιμὰ στοῦ Δία τοὺς θρόνους.
Κ' ἐσὺ χάσου σὰν σίγαμα καὶ μὲ δίχως πατέρα,
ἀπ' τοὺς κακοὺς ὁ πῖο κακός, παίρνοντας γιὰ συντρόφους
τοῦτές μου τίς κατάρεις, ποῦ τώρα τοῦ δίνω· μήτε
τῆ χώρα, ποῦ εἶν' πατρίδα, σου, νὰ κυριέψῃς, μήτε
πίσω νὰ ξαναπᾶς ποτέ ττ' Ἄργος, ἀλλ' ἀπὸ χέρι
συγγενικὸ νὰ σκοτωθῇς, ἀφοῦ σκοτώσῃς, κείνον,
ποῦ σ' ἔκαμεν ἐξόριστο. Τέτοια σὲ καταριέμαι
καὶ τὸ σκοτάδι τ' ἀγριωπὸ φωνάζω τοῦ Ταρτάρου
μαζί του νὰ σὲ πάρῃ,
φωνάζω τοῦτες τίς θεές, φωνάζω καὶ τὸν Ἄρη,
ποῦ ἀνάμεσό σας ἔβαλε τὸ τρομερὸ τὸ μῖτος.
Καὶ τώρα, ποῦ ἀκουσες αὐτά, φεύγα ἀποδῶ καὶ τρέχα
σ' ὄλους τοὺς Θηβαίους νὰ εἰπήσῃς καὶ στοὺς πιστοὺς βοηθοὺς σου,
πῶς ἔδωκε ὁ Οἰδίποδας τέτοιο βραβεῖο στοὺς γιουὺς του.

ΧΟΡΟΣ

Καὶ γιὰ τοὺς δρόμους ποῦκαμες ποῦ κάκου, Πολυνείκη,
σὲ συμπονῶ· μὰ γλήγορα καὶ τώρα φεύγα πάλι.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ

Ἄλλοίμονο στὸ δρόμο μου! στὴν ἀτυχιά μου, ἀλλοί μου!
 ὠϊμένα καὶ στοὺς φίλους μου! Τέτοιο λοιπὸν τοῦ δρόμου,
 ποῦ ἀπ' τ' Ἄργος ξεκινήσαμε, τὸ τέλος εἶναι, ὠϊμένα!
 Τέτοιο ποῦ ἐγὼ δὲ δύνουμαι μῆτε καὶ σὲ κανένα
 ἀπ' τοὺς συντρόφους νὰ τὸ εἰπῶ, μῆτε νὰ τοὺς γυρίσω
 πίσω, παρὰ χωρὶς μιλιὰ τῆ μοῖρα τούτη πρέπει
 νὰ συναντήσω. Ὅμως ἐσᾶς, ποῦ ἀκούσατε, ἀδερφές μου,
 ὅσα μὲ καταράστηκε σκληρὰ ὁ πατέρας τοῦτος,
 σᾶς ἐξορκίζω στοὺς θεούς, ἀνίσως τοῦ πατέρα
 πιάση ἢ κατάρρα καὶ ποτὲ γυρίστε στὴν πατρίδα,
 μὴ μὲ παραμελήσετε παρὰ μέσα σὲ τάφο
 φροντίστε νὰ μὲ βάλετε μὲ τις τιμές, ποῦ πρέπει.
 Κι' ἂν τώρα γιὰ ὅσα κάνετε σὲ τοῦτον σᾶς παινεύουν,
 κι' ἄλλον ὄχι μικρότερον ἔπαινο ἐσεῖς θὰ πάρτε
 γιὰ κεῖνα, ποῦ θὰ κάμετε σ' ἐμὲ τὸν ἀδερφό σας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Πολυνείκη, παρακαλῶ σὲ κάτι νὰ μ' ἀκούσης.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ

Γιὰ τί πρᾶμ', Ἀντιγόνη μου, ἀγαπημένη; λέγε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Γύρισε πίσω τὸ στρατὸ γλήγορα στ' Ἄργος πάλι,
 καὶ μὴ τῆ χώρα μας κ' ἐσὲ τὸν ἴδιον ἀφανίσης.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ

Δὲν εἶναι δυνατό· γιατί πῶς θὰ μπορέσω πάλι
 τὸν ἴδιο νὰ ὀδηγῶ στρατὸ μιὰ καὶ γυρίσω πίσω;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Καὶ τί ἀνάγκ' εἶναι, ἀδελφέ, καὶ πάλι νὰ θυμώσης;
 ἀνίσως τὴν πατρίδα σου ρημάξης, ποιὸ τὸ κέρδος;

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ

Εἶναι ντροπὴ νὰ φεύγω ἐγὼ κι' ἀπὸ τὸν ἀδερφό μου,

ἂν κ' εἶμαι μεγαλείτερος, νὰ περιπαίζουμαι ἔτσι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Βλέπεις λοιπὸν, πῶς βγαίνουνε σωστὲς οἱ προφητεῖες
 τούτου, ποῦ λέει πῶς θάνατο θὰ δῶστε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο; 30

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ

Ναί, προφητεύει· ὅμως ἐγὼ τῆ γνώμη δὲ θ' ἀλλάξω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ἄλλοιμονό μου ἢ δύστυχη! καὶ ποιὸς νὰ σ' ἀκλουθήση
 θεὸς νὰ τολμήση, ἀκούγοντας τίς προφητεῖες τούτου;

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ

Μὰ δὲ θὰ εἰπῶ ἐγὼ τὰ κακὰ· γιατί τὰ καλὰ μόνο
 πρέπει ὁ καλὸς ὁ στρατηγὸς νὰ λέη καὶ τίποτε ἄλλο.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Λοιπὸν, ἔτσι ἀποφάσιςες νὰ κάμης, ἀδερφέ μου;

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ

Ναί· καὶ μὴ μ' ἐμποδίσης πιά· γιὰ μένα ὅμως θεὸς νᾶναι
 ἢ ἐκστρατεία αὐτὴ κακία κι' ὀλέθρια 31 ἐξ αἰτίας
 τοῦ πατέρα μας τούτου καὶ τῶν Ἐρινύων του.

Κ' ἐσᾶς ὁ Δίας ἄμποτε νὰ σᾶς κατευοδῶνη,
 ἂν κόμετε ὅσα ζήτησα γιὰ μένα, ὅταν πεθάνω,
 (γιατί δὲ θεὸς νὰ μ' ἔχετε πιά ζωντανὸ) καὶ τώρα
 ἀφίστε με κ' ἔχετε γειά· δὲ θὰ μὲ ξαναδῆτε
 πιά ζωντανόν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ἄλλοίμονο στὴν κακομοῖρα ἐμένα!

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ

Μὴ μὲ μοιρολογᾶς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ μὴ σὲ κλάψη,
 ἀφοῦ στὸν Ἄδη φανερὰ πηγαίνεις, ἀδερφέ μου;

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ

Ἄν πρέπη, θὰ πεθάνω ἐγὼ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

"Οχι, παρά ἄκουσέ με.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ

"Όσα δὲν πρέπει μὴ μοῦ λές.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ὡτιμὲ ἡ δυστυχισμένη

ἀνίσως καὶ σὲ στερηθῶ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ

Ἄπο τῆ μοῖρα τοῦτα

πρέπει νὰ γίνουιν ἔτσι ἢ ἄλλοιῶς. Κ' ἐγὼ τοὺς θεοὺς τῶρα
 παρακαλῶ γιὰ σᾶς, κακὸ ποτὲ νὰ μὴν ἰδῆτε·
 γιὰτι νὰ δυστυχᾶτ' ἐσεῖς δὲν εἶν' σωστὸ λένε ὄλοι.

ΧΟΡΟΣ

Στροφή α'.

Καινούργιες πάλι συφορὲς
 μοῦρθανε καὶ μεγάλες
 ἀπ' τὸν τυφλὸ τὸν ξένο,
 ἐξὸν ἂν εἶναι ἡ μοῖρά του.

Γιὰτι τῶν θεῶν κανένα
 θέλημα γελασμένο

πῶς βγαίνει δὲ μπορῶ νὰ εἰπῶ.

Αὐτὰ ὁ καιρὸς τὰ βλέπει,
 τὰ βλέπει πάντα κι' ἄλλα
 κακὰ βάζοντας στὰ κακὰ
 τὰ κάνει πιὸ μεγάλα.

Βρόντηξε, Δία, ὁ οὐρανός.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Παιδιά μου, ἂν εἶν' ἐδῶ κανεῖς, ἄς τρέξῃ τὸ Θησέα,
 τὸν ἀξετίμητο ἄνθρωπο, γλήγορα ἐδῶ νὰ φέρῃ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Τί τὸν θέλεις, πατέρα μου, ποῦ τὸν φωνάζεις νάλλθῃ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τοῦ Δία τούτῃ ἡ φτερωτὴ βροντὴ θὲ νὰ μὲ φέρῃ
 τῶρα στὸν Ἄδη· γλήγορα στείλτε λοιπὸν γιὰ νάλλθῃ.

ΧΟΡΟΣ

Ἄντιστροφή α'.

Νά, τρομερὰ μεγάλο
 ἀστροπελέκι πέφτει
 ἀπὸ τὸ Δία βιγμένο·
 σκωθῆκαν ἀπ' τὸ φόβο
 τοῦ κεφαλιοῦ μου οἱ τρίχες·
 ἐδειλίασε ἡ καρδιά μου·
 γιὰτι καὶ πάλι ἀστράφτει
 ὁ οὐρανός· τί τέλος
 θὰ φέρῃ; τὸ φοβᾶμαι·
 γιὰτι τ' ἀστροπελέκι
 ποτὲ δὲν πέφτει δίχως
 νὰ φέρῃ συφορά.

Ἢ Ὀυρανέ, ὦ Δία!

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Παιδιά μου, ἤλθε τῆς ζήτησῆς μου τὸ τέλος, καθὼς τῶχαν
 εἰπεῖ οἱ θεοί, κι' ἀδύνατο μοῦ εἶναι νὰ τὸ ξεφύγω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Καὶ πῶς τὸ ξέρεις; κι' ἀπὸ ποῦ μπορεῖς νὰ βγάλῃς τοῦτο;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Τὸ ξέρω ἐγὼ· μὰ γλήγορα ὅτο μπορεῖ, ἄς πάῃ
 κάποιος ἐδῶ τὸ βασιλιᾶ τῆς χώρας νὰ μοῦ φέρῃ.

ΧΟΡΟΣ

Στροφή β'

Πῶ! πῶ! νὰ πίσω πάλι
 βροντολογάει τριγύρω

τ' ἄγριον ἀστροπελέκι.
 Σπλαχνίτου μας, θεέ μου,
 σπλαχνίτου μας, ἂν φέρνης
 κάποιον κακὸν στὴ χώρα.
 Καλόγνωμον ἄς σ' εὔρω,
 καὶ τὸν καταραμένο
 τὸν ἄντρ' αὐτὸν ἂν εἶδα,
 γι' ἀνταμοιβὴ ἄς μὴ πάρω
 καμμιά βλαβερὴ χάρη.
 Ἄφέντη Δία, γιὰ σένα
 τὰ λέγω τοῦτα ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Κοντὰ εἶναι τάχα ὁ βασιλιάς; ἄρα γε αὐτός, παιδιά μου,
 θὰ μὲ προφτάσῃ ζωντανό; νάχω τὰ λογικά μου;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Καὶ σὰν ποῖο τάχα μυστικὸν νὰ εἰπῆς σ' αὐτόνε θέλεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Γιὰ τὰ καλὰ ποῦ μοῦκαμε, χάρη πραγματικὴ,
 ποῦτυχε νὰ τοῦ ὑποσχεθῶ, θέλω σ' αὐτὸν νὰ κάμω.

ΧΟΡΟΣ

Ἄντιστροφὴ β'.

Ἔ, ἔ, παιδί τοῦ Αἰγεία
 γλήγορα τρέχα
 ἂν εἶσαι στῆς λαγκάδας
 τὴν ἄκρη καὶ θυσίαις
 στῆς θάλασσας τὸ θεό,
 τὸν Ποσειδῶνα, κάνης
 μέσ' στὸ βωμό, ποῦ βώδια
 σφάζουν ἐπάνω του, ἔλα.
 Γιατὶ νομίζει ὁ ξένος,

πῶς δίκιο εἶναι σ' ἐσένα
 στοὺς φίλους καὶ στὴ χώρα
 νὰ κάμῃ δίκια χάρη
 γιὰ ὅσα καλὰ ἔχει λάβει.
 Γλήγορα, ἀφέντη, τρέχα.

ΘΗΣΕΑΣ

Τί εἶναι οἱ καινούργιες οἱ φωνές, ποῦ θγάνετε καὶ πάλι.
 κ' ἐσεῖς κι' ὁ ξένος φανερά; μήπως κακὸν κανένα
 σὰς ἔκαμε τὸ φοβερὸ τοῦ Δία ἀστροπελέκι
 ἢ τὸ χαλάζι ποῦπεσεν; ὅλα νὰ τὰ φοβάται
 πρέπει κανεῖς, ἅμα ὁ Θεὸς σηκῶνῃ τρικυμία.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Καθὼς ποθοῦσα, βασιλιά, ἐμπρός μου ἤλθες καὶ κάποιος
 θεὸς τὸν ἐρχομὸ σου αὐτὸν σοῦκαμ' εὐτυχισμένο.

ΘΗΣΕΑΣ

Παιδί τοῦ Λαίτου, σὰν τί καινούργιο εἶναι καὶ πάλι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Στὸ τέλος εἶμαι τῆς ζωῆς· καὶ θέλω νὰ πεθάνω
 χωρὶς γιὰ ὅσα ὑποσχέθηκα στὴ χώρα καὶ σ' ἐσένα
 ψεύτης νὰ βγῶ.

ΘΗΣΕΑΣ

Κι' ἀπόδειξῃ ποιά τοῦ θανάτου σου ἔχεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Ἴδιοι οἱ θεοὶ μοῦ τὸ μνηῶν καὶ μοῦ τὸ παραγγέλλουν,
 κἀνοντας ν' ἀληθεύουνε τὰ ὅσα σημάδια ὥρισαν.

ΘΗΣΕΑΣ

Πῶς εἶπες, ὅτι δείχνονται, γέροντα, τὰ σημάδια;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μὲ τις ἀδιάκοπες βροντὲς καὶ μὲ τ' ἀστροπελέκια,
 ποῦ ἀιέτρητα τὸ δυνατὸ χέρι τοῦ Δία τὰ ρίχνει.

ΘΗΣΕΑΣ

Με πείθεις, ἐπειδὴ πολλὰ βλέπω νὰ προφητεύης
κι' ὄχι ψευτόλογα· καὶ τί πρέπει νὰ κάμω, λέγε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Παιδὶ τοῦ Αἰγέα, θεὸ νὰ σοῦ εἰπῶ ἐγὼ ὅσα θεὸ νὰ κάμουν
τούτη τὴν πολιτεία σου γιὰ πάντα εὐτυχησμένη.
Μόνος μου, δίχως ὁδηγό, θεὸ νὰ σοῦ δείξω ἀμέσως
τὸν τόπον ὅπου πρέπει ἐγὼ τὰ μάτια μου νὰ κλείσω.
Κι' αὐτὸν τὸν τόπο μὴ τὸν πῆς ποτέ σου σὲ κανένα,
μῆτε ποῦ κρύβεται, μὴδὲ σὲ ποῖο βρίσκεται μέρος
γιὰ νὰ σοῦ δίνη πάντ' αὐτὸς βοήθεια ὅσῃ οἱ ξένοι
μισθοφόροι σοι καὶ πολὺς στρατὸς δὲ θὰ σοῦ δίνουν.
Κ' ἐκεῖνα, ποῦ δὲ λέγονται καὶ πρέπει νὰ κρατιοῦνται
κρυφά, σὰν ἔλθῃς μόνος σου ἐκεῖ, θεὸ νὰ τὰ μάθῃς·
γιατί δὲν πρέπει νὰ τὰ εἰπῶ μῆτε σ' ἄλλον κανένα,
μῆτε καὶ στὰ παιδιὰ μου αὐτά, μ' ὅσο κι' ἂν τ' ἀγαπάω.
Μὰ πάντα μόνος ξέρε τα, κι' ὅταν στὸ τέλος φτάσῃς
τῆς ζήτησῃς σου, στὸν πῖθ τρανὸ τῆς χώρας μόνο εἰπέ τα
κι' ἐκεῖνος πάλιν ἄς τὰ λέῃ στὸ διάδοχό του πάντα.
Κ' ἔτσι τὴν πολιτεία σου ἀνίκητη θὰ κάμῃς
ἀπ' τοὺς Θηβαίους· κι' οἱ πολλὲς οἱ πολιτείες, κι' ἂν ἔχη
καλὴ κυβέρνηση καμμιὰ, εὐκολ' αὐθαδιάζουν.
Μὰ ὅταν ἡ τρέλλα κανενὸς φτάσῃ ὡς ποῦ τὰ θεῖα
νὰ λησμονάῃ, πάντα οἱ θεοὶ προσέχουν κι' ἄς ἀργοῦν·
μὴ θέλῃς τοῦτο ἐσύ, παιδὶ τοῦ Αἰγέα, νὰ τὸ πάθῃς.
Αὐτὰ ὅμως, ποῦ ὀρμηγεύω σε, πολὺ καλὰ τὰ ξέρεις.
Μὰ τώρα πιά ἄς πηγαίνουμε στὸν τόπο, ἄς μὴν ἀργοῦμε,
γιατί πολὺ μὲ βιάζονται τὰ θεῖα σημάδια.
Παιδιὰ μου, ἀκολουθᾶτέ με. Γιατί ὁδηγός σας τώρα

γίνουμ' ἐγὼ, καθὼς ἐσεῖς εἴσαστε τοῦ πατέρα.
Ἐμπρός· καὶ μὴ μ' ἐγγίζετε, παρὰ ἀφίστε με ναῦρω
μονάχος μου τὸν ἱερὸ τὸν τάφον, ὅπου ἡ μοῖρα
μοῦχει ὠρισμένο νὰ κρυφῶ κάτω ἀπ' τὸ χῶμα τοῦτο.
Ἐδῶθ' ἐδῶ βαδίζετε· γιατί ἀπ' ἐδῶ μὲ φέρνει
ὁ Ἑρμῆς ὁ ψυχοδηγητῆς κ' ἡ θεὰ τοῦ κάτω κόσμου.
Ἔω φῶς ἀθώρητο! ἤσουνα κάποτε πρὶν δικό μου
καὶ τώρα γιὰ στερνὴ φορὰ σ' ἐγγίζει τὸ κορμί μου.
Γιατί τώρα τὸν ὑστερὸν παίρνω τῆς ζήτησῃς δρόμο
καὶ πάω στὸν Ἄδη νὰ κρυφῶ. Μά, ἀγαπημένε φίλε,
κι' ἐσύ καὶ τούτη ἡ χώρα σου κ' οἱ ἄνθρωποι σου πάντα
εὐτυχησμένοι νὰ εἴσαστε, καὶ νὰ θυμᾶστε κάπου
μέσα στὴν εὐτυχία σας κ' ἐμὲ τὸν πεθαμμένο.

ΧΟΡΟΣ

Στροφή

Ἄνίσως καὶ συχωρεμένο μοῦ εἶναι
τὴν ἀθώρητη τῇ θεᾷ μὲ σέβας,
νὰ παρακαλῶ κ' ἐσέν', Ἀἰδωνέα,
τοῦ κάτω κόσμου βασιλιᾷ, Ἀἰδωνέα,
παρακαλῶ μῆτε μὲ πόνο, μῆτε
μὲ θάνατο τυραγνισμέν' ὁ ξένος
νὰ φτάσῃ στῶν νεκρῶν τὸν τόπο, ποῦ ὄλα
τὰ κρύβει, καὶ στὰ Στύγια τὰ παλάτια.
Γιατί πολλὲς κι' ἂν σ' ἤϊραν δυστυχίες
ἄδικα, δύναται ὁ θεὸς ὁ δίκιος
νὰ σὲ σηκώσῃ πάλι.

Ἀντιστροφή

Ἔω σκοτεινὲς θεᾶς κι' ἄγριο θερίο,
ποῦ ἔμπρός στίς πολυσύχναστες τίς θύρες

κάθεσαι ξαπλωμένο και γαυρίζεις
 ἀπ' τῆ σπηλιᾶ σου κ' εἶσαι, καθὼς λένε,
 φύλακας ἀνημέρευτος στὸν Ἄδῃ!
 Τοῦτο, ὦ παιδί τῆς Γῆς καὶ τοῦ Ταρτάρου,
 παρακαλῶ νὰ τραβηχτῆ στὴν ἄκρη
 γιὰ ναῦρη λεύτερο τὸ διάβα ὁ ξένος,
 ποῦ στὸ βασίλειο τῶν νεκρῶν πηγαίνει.
 Ἐστέ, ποῦ τὸν αἰώνιον ὕπνο φέρνεις,
 παρακαλῶ γιὰ τοῦτα.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἔ, πατριῶτες! σύντομα πολὺ μπορῶ νὰ λέω
 νεκρὸ πιά τὸν Οἰδίποδα· μὰ πῶς τὸ πρᾶγμα ἐγένη
 δὲν εἶναι διόλου δυνατὸ νὰ τὸ ἱστορῶ μὲ λίγα,
 γιατί καὶ τὰ ὅσα γίνηκαν ἐκεῖ λίγα δὲν ἦταν.

ΧΟΡΟΣ

Λοιπὸν πέθανε ὁ δύστυχος;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Μάθετε, πῶς ἐκεῖνος
 γιὰ πάντα τὴν πολὺπαθη ζωὴ του ἄφισε πίσω.

ΧΟΡΟΣ

Πῶς; Τάχα οἱ θεοὶ τοῦ δῶσανε θάνατο δίχως πόνο;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Αὐτὸ πρὸ πάντων ἄξιο τοῦ θαυμασμοῦ μας εἶναι.
 Γιατί πῶς ἔφυγε ἀπὸ δῶ, κ' ἐσύ, ποῦ παρὸν ἦσουν,
 τὰ ξέρεις, δηλαδὴ χωρὶς νάχη ὁδηγὸ κανένα
 ἀλλὰ ὁδηγῶντας μας αὐτός· κ' ὅταν στὸν καταρράχτη
 ἔφτασε, ποῦ εἶναι μέσ' στὴ γῆ μὲ χάλκινα θεμέλια
 στερεωμένος, στάθηκε σ' ἓν' ἀπ' τὰ μονοπάτια
 στὴ γούβα τῆ βαθουλωτῆ σιμά, ὅπου τοῦ Θητέα
 καὶ τοῦ Πειρίθου βρῖσκονται τὰ αἰώνια θυμητάρια

τῆς συμφωνίας ποῦκαμαν. Ἄφοῦ στὴ μέση ἐστάθη
 ἀπὸ τῆ γούβα κ' ἀπὸ τὴν πέτρα, ποῦ σύνορο εἶναι,³²
 κ' ἀπὸ τὴν λούφια τὴν γκορτσά καὶ τὸν πετρένιο τάφο,
 κάθησε κ' ἔπειτα ἔλυσε τὰ λερωμένα ροῦχα.
 Κατόπιν, ἀφοῦ φώναξε τίς κόρες του, ζητοῦσε
 νὰ φέρουνε τρεχούμενο νερὸν ἀπὸ ἐκεῖ κάπου
 γιὰ νὰ λουστῆ καὶ γιὰ σπονδές. Κ' ἐκεῖνες, ἀφοῦ πῆγαν
 στὸ λόφο τὸν ἀντικρυνὸ τῆς Δήμητρας, ποῦ κάνει
 ὄλα ν' ἀνθίζουν, γλήγορα φέρανε στὸν πατέρα
 αὐτές του τίς πασαγγελιές, καὶ τὸ λουτρὸ καὶ ροῦχα
 τοῦ ἐτοίμασαν καθὼς γιὰ τοὺς νεκροὺς εἶναι συνήθεια·
 κ' ὅταν εὐχαριστήθηκε, γιατί εἶχαν ὄλα γίνει,
 (τίποτα πιά δὲν ἔμενεν ἀπ' ὅσα ἐπιθυμοῦσε³³)
 ὁ Δίας ὁ κάτω βροντηξε καὶ πάγωσαν οἱ κόρες
 ἀπὸ τὸ φόβο, ὡς τάκουσαν· κ' ἐπάνω στοῦ πατέρα
 τὰ γόνατα ἀφοῦ πέσανε, κλαίγανε καὶ δὲν παῦαν
 νὰ στηθοκόβουνται καὶ νὰ μοιρολογοῦν περίσσα·
 κ' ἐκεῖνος τὴν πικρὴ φωνὴ καθὼς ἀκούει ξάφνου,
 ἀφοῦ τίς σφιχταγκάλιασε, τοὺς εἶπε: ὦϊμέ, παιδιὰ μου,
 δὲν ἔχετε πιά σήμερα πατέρα. Ἐγὼ πεθαίνω
 καὶ πιά δὲ θὰ φροντίζετε νὰ μὲ γεροκομᾶτε
 μὲ τόσα βάρσανα· σκληρὸ, παιδιὰ μου, ἦταν, τὸ ξέρω,
 μὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς κόπους σας γλυκαίνει ἓνας μου λόγος.
 Κανείς δὲ σᾶς ἀγάπησε περσότερο ἀπὸ μένα,
 ποῦ τώρα πιά μὲ χάνετε κ' ἔτσι ὄρφανές θὰ ζῆτε
 ὄλη τὴν ἄλλη σας ζωὴ. Τέτοια θρηνοῦσαν ὄλοι
 μ' ἀναστενάγματα βαθιά καὶ σφιχταγκάλιασμένοι.
 Κι' ὅταν στὸ τέλος ἔφτασαν τῶν θρηνητῶν καὶ βόγγο
 κανένα πιά δὲν ἔβγαναν, βαθεῖα σιωπὴ ἐγένη.

Και ξάφνου τὸν ἐφώναξε κάποιου ἢ φωνή, ποῦ ὅλοι
τρομάξαν κι' ἀπ' τὸ φόβο τους σκωθῆκαν τὰ μαλλιά τους.
Γιατὶ ὁ θεὸς πολλές φορές και δυνατὰ τὸν κράζει :
"Ε! ἐσύ, ε! ἐσύ Οἰδίποδα ! γιατί ἀργοποροῦμε
νὰ πάμε ; ἐσύ ἀπὸ μέρα, σου ἀργεῖς ἀπὸ πολληώρα.
Κ' ἐκεῖνος μόλις ἀκουσεν, ὅτι θεὸς τὸν κράζει,
γυρεῦει νάλλθῃ ὁ βασιλιάς τῆς χώρας, ὁ Θησέας·
κι' ἀφοῦ κοντὰ του ἐπῆγε αὐτὸς τοῦπεν : ἀγαπημένε,
τὸ σεβαστὸ τὸ χέρι σου δόσε το στὰ παιδιὰ μου
γιὰ νὰ ὀρκιστῆς — δόστε κ' ἐσεῖς, παιδιὰ μου, τὸ δικό σας —
και τάξε μου, ὅτι ποτὲ δὲ θὰ προδώσης τοῦτα
μὲ θέλησή σου, κι' ὅσα ἐσύ ἔχεις σκοπὸ νὰ κάμης
κάμε τα, πάντα σου ἔχοντας στὸ νοῦ σου τὸ καλό τους.
Κι' αὐτὸς σὰν γενναιόκαρδος ἄντρας κι' ὄχι μὲ θρήνους·
στὸν ξένον ὑποσχέθηκε μ' ὄρκο, πῶς θὰ τὰ κάμῃ.
Και καθὼς γίνηκαν αὐτὰ ἀμέσως ὁ Οἰδίπους
μὲ τὰ τυφλὰ τὰ χέρια του ἀγγίζει τὰ παιδιὰ του
και λέει : θυγατέρες μου ἀνάγκη εἶναι, τὴν τύχη
τῆ νέαν ἀφοῦ ὑποφέρετε ³⁴, νὰ φύγετε ἀπ' τὸ μέρος
τοῦτο και νὰ μὴ θέλετε νὰ ἰδῆτε ὅσα δὲν πρέπει
νὰ βλέπετε, μηδὲ ὅσα ἐμεῖς θὰ ποῦμε νὰ γροικῆστε.
"Ὅσο τὸ γληγορώτερο φευγατε· κι' ὁ Θησέας
μονάχος του νὰ μείνῃ ἐδῶ νὰ μάθῃ ὅσα θὰ γίνουν.
'Αφοῦ μᾶς εἶπε τόσ' αὐτός, τὸν ὑπακούσαμε ὅλοι
και δάκρυα χύνοντας βροχὴ φεύγαμε μὲ τίς κόρες.
Σὲ λίγο, ὅταν ἐφύγαμε, γυρίσαμε νὰ ἰδοῦμε
ἀπὸ μακριά· ὅμως πουθενὰ δὲν εἶδαμε πιά νᾶναι
ὁ Οἰδίποδας· μὰ ὁ βασιλιάς μόνος και νὰ κρατᾶ
στὰ μάτια ἐμπρὸς τὰ χέρια του γιὰ νὰ τὰ ἰσκιάζῃ, σάμπως

νὰ ἐφάνῃ κάτι φοβερὸ και νὰ τὸ βλέπῃ μόνο.
Σὲ λίγο ὅμως τὸν βλέπουμε νὰ προσκυνᾷ μὲ σέβας
τῇ γῆ και νὰ παρακαλῆ τὸν "Ὀλυμπο συνάμα.
Κ' ἐκεῖνος μὲ ποιὸ θάνατον ἐπέθανε κανένας
δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ εἰπῆ, ἐξὸν ἀπ' τὸ Θησέα.
Γιατὶ δὲν τότε σκότωσε κανένα ἀστροπελέκι
τοῦ Δία, μηδὲ θαλασσινὴ φουρτούνα, ποῦ ἐσηκώθη
ἐκείνη τῇ στιγμῇ, παρὰ κάποιος, ποῦ ἦταν σταλμένος
ἀπ' τοὺς θεούς, ἢ θ' ἀνοιξε καλόγνωμο τὸ στόμα
τοῦ "Ἄδῃ τὸ ἀλύπητο, γιατί δὲν πέθανεν ἐκεῖνος
μὲ τρόπο, ποῦ νὰ τὸν θρηγῆ κανεῖς, μηδ' ἀπ' ἀρρώστια
πάσχοντας, ἀλλὰ θαυμαστὸς ὅσο κανεῖς στὸν κόσμῳ·
κι' ἂν φαίνουμαι, ὅτι δὲ μιλιῶ φρόνιμα, δὲ ζητᾶω
συμπάθειο ἀπ' ὅσους μὲ θαρροῦν πῶς λογικὰ δὲ λέω.

ΧΟΡΟΣ

Κι' ὅσοι τὸν ξεπροβόδησαν ἀπὸ τοὺς φίλους ποῦ εἶναι
κ' οἱ κόρες του ;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Δὲν εἶναι αὐτὲς μακριά· γιατί οἱ φωνές τους
γεμάτες θρήνο μαρτυροῦν, πῶς ἔρχονται ἐδῶ πέρα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Στροφή α'.

Ἰτιμένα ! ἀλλοίμονο ! ἔχουμε,
ἔχουμε οἱ κακομοῖρες
νὰ κλαίμε, ἀλήθεια, γιὰ πολλὰ
κι' ὄχι μόνο γιὰ τὸ αἷμα
τοῦ δύστυχου πατέρα μας,
ποῦ ἦταν καταραμένο
και πρὶν τῇ γέννησῇ του·
νὰ κλαίμ' ἐμεῖς, ποῦ ἀδιάκοπα

ἄλλοτε τόσους πόνους
 βαστούταμε κι' ἀμέτρητους
 στὸ τέλος θεὸς νὰ εἰποῦμε,
 γιατί εἶδαμε καὶ πάθαμε
 πολλὰ γιὰ τὸν πατέρα.

ΧΟΡΟΣ

Τί εἶναι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Μπορεῖτε, φίλοι μου,
 ἐσεῖς νὰ τὸ ὑποθέσετε.

ΧΟΡΟΣ

Πέθανε;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ὅσο καλλίτερα
 μποροῦσες νὰ ποθήσης.
 Γιατί τί περισσότερο
 μπορεῖς νὰ ἐπιθυμήσης
 γιὰ κείνον, ποῦ οὔτε πόλεμος
 μήτε κι' ἀνεμοζάλη
 θαλασσινὴ τὸν χτύπησε,
 ἀλλὰ τὸν ἐκατάπιαν
 τόποι κρυφοὶ κι' ἀθώρητοι,
 ἐνῶ τὸν ἐτραβοῦσε
 ἀθώρητος ὁ θάνατος;
 ὦ! ἡ κακομοίρα! νύχτα
 μαύρη κι' ὀλέθρια ἀπλώθηκε
 στὰ μάτια μας ἐπάνω.
 Γιατί πῶς, τριγυρίζοντας
 σὲ μακρυσμένη χώρα
 ἢ μέσα σὲ θαλασσινὴ

φουρτούνα, θὰ μποροῦμε
 τὴ δυσκολόβρετη θροφή
 γιὰ τὴ ζωὴ νὰ βροῦμε;

ΙΣΜΗΝΗ

Δὲν ξέρω. Κι' ἄμποτε ὁ φονιάς
 ὁ Ἄδης νὰ μὲ σκοτώσῃ
 γιὰ νὰ πεθάνω ἢ δύστυχη
 μαζί μὲ τὸν πατέρα·
 γιατί θὰ εἶν' κακοροζίκη
 γιὰ μένα πιά ἡ ζωὴ μου.

ΧΟΡΟΣ

Χρυσᾶ μου διδυμιάρικα!
 τὴ θεϊκιὰ τὴ μαῖρα,
 σὰν ἦλθε, νὰ ὑποφέρετε
 παλληκαρήσια πρέπει.
 Δὲν πρέπει καὶ νὰ νοιώθετε
 τόσο μεγάλο πόνου,
 γιατί καὶ δὲν ἐφτάσατε
 σὲ τόση δυστυχία.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ἐντιστροφή α'.

Ὅμως ποθοῦσαμ' ἐμεῖς κάπως
 καὶ τὴ δυστυχία.
 Γιατί κ' ἐκεῖνο ποῦ δὲν ἦταν
 διόλου ἀγαπημένο,
 ἦταν γιὰ ἐμᾶς ἀγαπημένο,
 ὅταν τὸν κρατοῦσα ἐκείνον
 μέσ' στήν ἀγκαλιά μου.
 Ἀγαπημένε μου πατέρα,
 ποῦσαι διπλωμένος

τῆς γῆς τὸ αἰώνιο σκοτάδι,
κι' ἂν δὲ ζῆς, θά σ' ἀγαπάμε
πάντα ἐγὼ καὶ τούτη.

ΧΟΡΟΣ

Πέθανε πιά;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Βρῆκε αὐτὸς τέλος

ὅπως τὸ ποθοῦσε.

ΧΟΡΟΣ

Ποιὸ τέλος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Πέθανε στὴν ξένη

χώρα, ποῦ ἤθελε, καὶ τάφο

πάντα ἰσκιερὸν ἔχει,

κι' ἄφησε ὁ θάνατός του λύπη,

ποῦ τὸ θρῆνο φέρνει.

Γιατὶ πατέρα μου γιὰ σένα

μὲ στεναγμοὺς τὰ δάκρυα τρέχουν,

μῆτε ξέρω ἢ μαύρη

τὴν τόση μου γιὰ σένα λύπη

πῶς νὰ τὴ μερώσω.

'Ωϊμέ! ἤθελες σὲ χώρα ξένη

νὰ πεθάνης, πέθανες ὅμως

ἔτσι μόνος κ' ἔρμος.

ΙΣΜΗΝΗ

Δύστυχη ἐγὼ! τάχα ποιά μοῖρα

— — — — —
 πάλι ἐμὲ κ' ἐσένα

μᾶς περιμένει, ἀγαπημένη,

ἔτσι ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα;

ΧΟΡΟΣ

'Ἄλλ' ἀφοῦ εἶχε τέλος
εὐτυχισμένο, ἀγαπημένες,
παῦτε αὐτὴ τὴ λύπη·
γιατὶ κανένας δὲν ὑπάρχει,
ποῦ δυστυχία νὰ μὴ τὸν δέρνη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Στροφὴ β'.

Πίσω, καλὴ μου, ἄς τρέξουμε.

ΙΣΜΗΝΗ

Νὰ κάνουμε τί;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Θέλω . . .

ΙΣΜΗΝΗ

Τί;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Νὰ ἰδῶ τὸν τάφο . . .

ΙΣΜΗΝΗ

Ποιοῦ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

'Ωϊμένα! . . . τοῦ πατέρα.

ΙΣΜΗΝΗ

Καὶ πῶς εἶν' τοῦτο βολετό;

Μήπως δὲ βλέπεις τάχα; . . .

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Γιὰ ποιά ἀφορμὴ μὲ μάλωσες;

ΙΣΜΗΝΗ

Καὶ γιὰ τοῦτο: ὅτι . . .

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Τί εἶναι

καὶ πάλι αὐτό;

ΙΣΜΗΝΗ

Πῶς ἄταφος

χάθηκε ἐκεῖνος κ' ἔρμος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Φέρε με καὶ στὸν τάφο του
σφάζε με τὸτ' ἐπάνω.

ΙΣΜΗΝΗ

Ὡμιμένα ἢ τρισβαριόμοιρη!
πῶς πάλι ἐγὼ θὰ ζήσω
ὄρφανεμένη κ' ἔρημη
ζωὴ δυστυχισμένη;

ΧΟΡΟΣ

Ἐντιστροφὴ β'.

Μὴ φοβηθῆτε, ἀγαπημένες.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Μὰ πῶς νὰ γλυτώσω;

ΧΟΡΟΣ

Καὶ πρὶν ἐγλύτωσες . . .

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Τί τάχα;

ΧΟΡΟΣ

καὶ δὲ σ' ἤυρε κάποια
δυστυχία τρανὴ . . .

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Τὸ ξέρω.

ΧΟΡΟΣ

Σὰν τί λοιπὸν ἔχεις στὸ νοῦ σου;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Πῶς θὰ πᾶμε πίσω
στὴν πατρίδα μας, δὲν ξέρω.

ΧΟΡΟΣ

Μὴν τὸ ζητᾶς τοῦτο.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Μᾶς ἀναγκάζ' ἡ δυστυχία.

ΧΟΡΟΣ

Καὶ πρῶτα σᾶς στενοχωροῦτε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ἦταν πρὶν μεγάλη,
μὰ τώρα πῶς χειρότερ' εἶναι.

ΧΟΡΟΣ

Σᾶς ἔλαχε κάποιο
πέλαγο συφορᾶς μεγάλο.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ὡμιμένα! ποῖ νὰ πᾶμε, Δία;

Γιατὶ σὰν ποιὰ τώρα
ἐλπίδα πιά ὁ θεὸς μ' ἀφίνει;

ΘΗΣΕΑΣ

Παῦτε, κόρες, τὰ κλάμματα· γιατί δὲν πρέπει
λύπη νὰ δείχνουμε ὅπου σὰν εὐεργεσία³⁵
ἔρχεται ὁ θάνατος· εἶν' ἄμαρτία τοῦτο.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Προσπέφτουμε στὰ πόδια σου, παιδι τοῦ Αἰγέα.

ΘΗΣΕΑΣ

Γιὰ νὰ σᾶς κάμω ποιὰ παράκλητή σας, κόρες;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Θέλουμε τοῦ πατέρα μας κ' ἐμεῖς νὰ ἰδοῦμε
τὸν τάφο.

ΘΗΣΕΑΣ

Μὰ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ γίνῃ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Πῶς εἶπες, τῆς Ἀθήνας βασιλιᾶ κι' ἀφέντη;

ΘΗΣΕΑΣ

Παρθένες! μοῦπε κεῖνος: ἄνθρωπος κανένας
μῆτε στοὺς τόπους τοῦτους νὰ σιμώσῃ, μῆτε
στὸν τάφο νὰ προσευχηθῇ τὸν ἐδικό του.
Καὶ μοῦπε, πῶς ἂν τὰ φυλαξῶ καλὰ τοῦτα

ἡ χώρα μου θε̄ νᾶναι πάντα δίχως λύπη.
Τούτα λοιπὸν τάχει ὁ θεός μας ἀκουσμένα
κι' ὁ Ὀρκος τοῦ Δία, ποῦ ἔλα τ' ἀκούει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Μὰ ἀνίσως τούτα

τὰ θέλησ' ἔτσι ἐκείνος νᾶναι, μᾶς ἀρκοῦνε.
Καὶ τώρα στείλέ μας στὴ Θήβα τὴν ἀρχαία
μήπως κ' ἐμποδίσουμε τῶν δυὸ ἀδερφῶν μας
τὸ σκοτωμό.

ΘΗΣΕΑΣ

Κι' αὐτὰ θε̄ κάμω κι' ἔλα, ὅσα
μπορῶ νὰ κάμω ὠφέλιμα σ' ἐσᾶς γιὰ χάρη
κείνου, ποῦ ἐδῶ καὶ λίγην ὥρα μέσ' στὸ χῶμα
μπῆκε κ' ἐχάθη· ἐγὼ δὲν πρέπει ν' ἀποκάνω.

ΧΟΡΟΣ

Μὰ τώρα τ' ἀναφυλλητὰ
παῦτε καὶ μὴν ἀρχίστε
τὰ μοιρολόγια πάλι·
γιατὶ τὸ δίχως ἄλλο αὐτὰ
εἶν' ἐπικυρωμένα.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὴν μετάφρασιν ἠκολούθησα τὸ κείμενον τῆς ἐκδόσεως τοῦ Γ. Δίν-
δορφ. Ἐν τούτοις εἰς τινὰ χωρία ἐπροτίμησα ἄλλας γραφάς. Εἰς τὰς κατω-
τέρω παρατηρήσεις σημειῶνω διὰ ποῖον λόγον ἐπροτίμησα τὴν τάδε ἢ τάδε γρα-
φήν καὶ διατὶ μετέφρασα οὕτως ἢ οὕτως, μὴ ἀκολουθήσας ἐνιαχοῦ καὶ τὴν
κοινῶς παραδεδεγμένην ἐρμηνείαν. Ἡ κατὰ στίχον παραπομπὴ γίνεται εἰς τὴν
ἐκδοσιν τοῦ Dindorf.

Σημ. 1. — Στίχος 76

... ἐπεὶ περ εἶ
γενναῖος, ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος.

Εἰς πλείστον κριτικὸν ὁ στίχος οὗτος παρουσιάζει δυσκολίας συντακτι-
κὰς καὶ ἐρμηνευτικὰς, ἔνεκα δὲ τούτου προβαίνουν εἰς διαφόρους διορθώσεις.
Τὸ «πλὴν τοῦ δαίμονος» τὸ ἐξηγοῦν «ἐκτὸς τῆς δυστυχίας», ἥτις ἐρμη-
νεῖα ἀδυνατίζει τὴν ἔννοιαν τοῦ στίχου. Τηρῶν τὴν ἀρχικὴν γραφήν, ἐπροτί-
μησα γὰρ μεταφράσω κατ' ἔννοιαν μᾶλλον ἢ κατὰ λέξιν.

Σημ. 2 — στ. 100

... νήφων ἀσίνους

Τὸ «νήφων» ἄλλοι ἐρμηνεύουν «νηστικὸς» καὶ ἄλλοι «δὲν εἶχε πίνει
οἶνον». Φρονῶ ὅτι ἐδῶ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, «νήφων» σημαίνει ἀπλῶς «φρο-
νιμος», δηλαδὴ ἄνθρωπος ἔχων τὰ λογικά του. Ἄοινοι θεαὶ εἶναι αἱ Ἑ-
ρυνῆες.

Σημ. 3 — στ. 138.

... φωνῆ γὰρ ὀρῶ,
τὸ φατιζόμενον.

Ἐπροτίμησα τὴν κατὰ Bellermann γραφήν, καθ' ἣν μετὰ τὸ «φωνῆ»
δὲν χρειάζεται κόμμα, ὅτε τὸ «φατιζόμενον» πρέπει νὰ τὸ λάβωμεν ὡς ἀντι-

κείμενον τοῦ «ὄρω». Δηλαδή «ἀπὸ τὴν φωνὴν βλέπω (ἐνωσῶ) τὸ λεγόμενον». Κατ' ἐμὲ «ἐοῶς τοὺς ὀμιλοῦντας».

Σημ. 4 — στ. 141

δεινὸς μὲν ὄραν, δεινὸς δὲ κλύειν.

Πάντες σχεδὸν οἱ ἐρμηνευταὶ ἐξηγοῦν «φοβερός τὴν ὄψιν καὶ τὴν ἀκοήν». Ἐπειδὴ ὁ Οἰδίπους δὲν δύναται νὰ εἶναι φοβερός εἰς τὸ ν' ἀκοή, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ τὸν ἀκοή ἄλλος, μετέφρασα τὸ «δεινὸς κλύειν» «φοβερός στὴ φωνή».

Σημ. 5 — στ. 149

ἐή, ἀλαῶν ὀμμάτων.

ἄρα καὶ ἦσθα φυτόλιμος θνησίων;

Ἡ μετὰ τὴν λέξιν «ὀμμάτων» τελεία εἶναι διόρθωσις τοῦ Κοραῆ, ἣν δέχονται ὀλίγοι κριτικοί. Τὴν ἐπροτίμησα, διότι οὕτως ἡ φράσις γίνεται ἐπιφωνηματικὴ. Τοιοῦτον δὲ εἶδος ἐπιφωνηματικῆς φράσεως ἔχει πλείστας ὄσας ἢ δημοτικὴ γλῶσσα. Πολλοὶ θέλουν τὸ «ἀλαῶν ὀμμάτων» νὰ τὸ ἀποδώσωμεν εἰς τὸ «φυτόλιμος», μετὰ τὸ ὁποῖον θέτουν τὸ ἐρωτηματικόν. Ἀλλὰ τότε, κατ' ἐμὲ, χάνεται ἡ ζωηρότης τοῦ λόγου.

Σημ. 6 — στ. 157

... κάθυδρος οὐδ

κρατὴρ μελιχίων ποτῶν

ἕύματι συντρέχει.

Πλείστοι ἐρμηνευταὶ ἐξηγοῦν: «εἰς τὸ νάπος (λαγάδα) χύνονται πολλοὶ ὄυακες μὲ γλυκὴ ῥεῦμα», διὸ καὶ τὸ νάπος εἶναι ποιῆσεν. Ὁ κρατὴρ ὅμως δὲν «συντρέχει» μὲ τοὺς ὄυακας, ἀλλὰ μὲ τὰ προσφερόμενα εἰς τὰς Ἐρινύας ποτά, ὕδωρ καὶ μέλι.

Σημ. 7 — στ. 172.

εἰκοντας ἄ δεῖ κάκουντας.

Τὰ χειρόγραφα ἔχουν «κοὴν ἀκούοντας». Ἡ διόρθωσις ὀφείλεται εἰς τὸν Musgrave: ἄλλοι διορθῶνουν ἄλλως. Ἐπροτίμησα τὸ «κάκουντας» μὲ τὴν σημασίαν ὅμως τοῦ «ὑπακούω», διότι συμφωνεῖ πρὸς ὅλον τὸν ἄλλον λόγον.

Σημ. 8 — στ. 189.

ἴν' ἂν εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες.

Οἱ ἐρμηνευταὶ διαφοροῦν περὶ τὴν σημασίαν τῆς φράσεως. Ἐπροτίμησα τὴν ἐρμηνείαν τῶν Wex καὶ Hartung, οἱ ὅποιοι ἐξηγοῦν «εὐσεβῶς πατοῦν»

τες». Κατ' ἐμὲ, ὁ Οἰδίπους, εὐρισκόμενος ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν λόγων τοῦ Χοροῦ, ἔχων δὲ πάντοτε εἰς τὸν νοῦν τοῦ τὴν προφητείαν τοῦ Φοίβου καὶ μὴ βλέπων ποῦ ἀκριβῶς εὐρίσκειται, νομίζει, ὅτι πρέπει νὰ πατῆ μ' εὐλάβειαν πᾶν πλησίον μέρος.

Σημ. 9 — στ. 197.

... ἐν ἀσχαίᾳ

βάσει βάσιν ἄρμοσαι

Ἰκανοὶ ἐρμηνευταὶ καὶ ἰδίως ὁ Bellermann τὸ «βάσει βάσιν ἄρμοσαι» ἐξηγοῦν: «βῆμα πρὸς βῆμα» καὶ ἄλλοι τὸ «βῆμά μου σ' ὀδηγεῖ!» Ὁ ὄλος ὁ διάλογος οὗτος Χοροῦ, Οἰδίποδος καὶ Ἀντιγόνης στρέφεται εἰς τὸ πῶς νὰ καθίσῃ ὁ Οἰδίπους μετὰ τὴν ἐρώτησιν τούτου: «ἐσθῶ;» Τὸν τρόπον τοῦ καθίσματος αὐτοῦ ἡμεῖς σήμερον τὸν λέγομεν ἀπλούστατα «διπλοπόδι» καὶ οὕτω καθίζει ἡ Ἀντιγόνη τὸν Οἰδίποδα. Διὰ τὴν θέσιν τῶν στίχων 197 — 200 ἐπροτίμησα τὴν γραφὴν τοῦ Dindorf ὡς παρουσιάζουσαν φυσικώτερον τὸν διάλογον.

Σημ. 10 — στ. 267.

εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρεῖα λέγειν;

Ὁ Wex διορθῶνει εἰς: «ἦ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρεῖα λέγειν;» Ἐπροτίμησα τὴν διόρθωσιν, διότι κατ' αὐτὴν οἱ λόγοι τοῦ Οἰδίποδος ἐνταῦθα ἀνταποκρίνονται πληρέστερον πρὸς τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν τοῦ χοροῦ.

Σημ. 11. — στ. 278

ὥσπερ με κάνεσθήσασθ' ὧδε σώσατε.

Οἱ ἐρμηνευταὶ ἐξηγοῦν: «ὡς μὲ ἠγείρατε τῆς θεσεῶς μου ἢ μ' ἐμακροῦνατε». Νομίζω, ὅτι ἐνταῦθα τὸ «ἀνεσθήσασθε» ἐξηγεῖται ὀρθότερον: «μὲ βγάλατε ἀπὸ τὸ κακὸ ἢ τὴν ἁμαρτία», μὴ ἀφίνοντές με δηλαδή νὰ πατῶ τὸν ἱερὸν τόπον. Ἡ ἐρμηνεία αὕτη ἐνισχύεται καὶ ἀπὸ τοὺς προηγουμένους λόγους τοῦ χοροῦ στίχ. 151. Ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ Οἰδίποδος ἐκ τοῦ ἁσύλου τοῦ διὰ τῆς ὑποσχέσεως τοῦ χοροῦ (στ. 176-177) καὶ ἡ μὴ τήρησις τῆς ὑποσχέσεως ταύτης δὲν ἦτο δυνατόν νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὸν Οἰδίποδα ὡς ἐπίκλησις διὰ τὴν σωτηρίαν του.

Σημ. 12 — στ. 306.

... κ' εἰ βραδὺς γήρα...

Τὰ χειρόγραφα ἔχουν «κ' εἰ βραδὺς εὐδει». Ἄλλοι διορθῶνουν ἄλλως.

Νομίζω, ὅτι δυνατὸν ἢ ὀρθή γραφή νὰ εἶναι «**κ' εἰ βαρὺς εὐδων**», σύμφωνα μὲ τὴν ὁποίαν ἐξηγήσα «**κί' ἄν βαρυνέται ἀπὸ ὕπνου**», διότι συνήθως ὁ μολίς ἀφρυπνιζόμενος εἶναι βαρὺς (βαρετός).

Σημ. 13 — στ. 309.

τίς γὰρ ἐσθ' ὅς οὐκ αὐτῷ φίλος ;

Τὰ χειρόγραφα ἔχουν : τίς γὰρ ἐσθλὸς κτλ. Ὁ Benedict διώρθωσεν εἰς : «**τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐκ αὐτῷ (τῷ Θεοεῖ) φίλος ;**» ὅπερ καὶ ἐπροτίμησα, διότι ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν προσηγηθεῖσαν εὐχὴν τοῦ Οἰδίποδος «**εὐτυχὴς ἴκοιτο τῆ θ' αὐτοῦ πόλει**».

Σημ. 14 — στ. 380.

ὄς αὐτίκ' Ἄργος ἦ τὸ Καδμείων πέδον
τιμῆ καθέξον ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.

Πολλοὶ ἐρμηνεύται τὸ «**πρὸς οὐρανὸν βιβῶν**» ἐξηγοῦν «**νὰ κατασρέψη μὲ πῦρ**», ἀγαμινύον δὲ ὅλως ἀκαίρως καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Καπανέως. Ὁ ἀρχαῖος σχολιαστής, τὸν ὁποῖον ἀκολουθοῦν καὶ ἄλλοι νεώτεροι, ἐρμηνεύει : «**νὰ ὑψώση διὰ τῆς εὐκλείας**», ἦτοι τὸ Ἄργος νὰ δοξάσῃ τὰς Θήβας μὲ τὴν καταστροφὴν τοῦ στρατοῦ του. Ἐπροτίμησα τὴν ἐρμηνείαν ταύτην, ἔχων ὑπ' ὄψιν μου τὴν ἀνάλογον δημοτικὴν φράσιν «**ἀνεβάξω στὰ οὐράνια**» ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ «**δοξάξω**».

Σημ. 15 — στ. 515.

... ἀνοίξης
τᾶς σᾶς, πέπον, ἔργ' ἀναιδῆ.

Τὰ χειρόγραφα ἔχουν «**ἂ πέπονθ' ἀναιδῆ**», ὅπερ καὶ ἐπροτίμησα. Τὸ ἐπίθετον «**ἀναιδῆ**» διορθοῦν τιεσε εἰς «**δεινὰ ἢ ἀναυδα**». Ἐγκρίθησα τὴν λέξιν μὲ τὴν σημασίαν «**σκληρά**», διότι αὕτη ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ προσηγόμενον «**δειλαιὰς ἀλγηδόνος**» καὶ διότι ὁ Οἰδίπους παντοῦ περὶ τῆς σκληρότητος μᾶλλον ἢ τῆς αἰσχροσύτης τῶν παθημάτων του ὁμιλεῖ.

Σημ. 16 — στ. 534.

αὔται γὰρ ἀπόγονοι τεαί ;

Ἄλλοι διορθώνουν ἄλλως. Τὰ χειρόγραφα ἔχουν : «**σαὶ τᾶρ' εἰσὶν ἀπόγονοί τε καί ;** . . » ὅπερ ἐπροτίμησα ὡς ζωηρότερον πρὸ πάντων ὁ κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου καὶ εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὸ ἐγαγόνιον τοῦ διακοπιμένου διαλόγου.

Σημ. 17 — στ. 563

... χῶς τις πλεῖστο' ἀνὴρ ἠθλησα κτλ.

Πάντες οἱ ἐρμηνεύται ἐξηγοῦν : «**ἐκινδύνευσα, ὡς τις ἄλλος ἀνὴρ κινδυνέσας κτλ.**». Νομίζω, ὅτι ἡ ἐρμηνεία αὕτη εἶναι λίαν ἐξεζητημένη. Τὸ «**ὡς τις ἀνὴρ**» ἐνταῦθα σημαίνει «**ὡς ἄντρας**» ὡς λέγομεν σήμερον. Ὁ προσδιορισμὸς τοῦ «**ἀνὴρ**» διὰ τοῦ ἁοριστολογικοῦ **τις** ἐπιτείνει τὴν σημασίαν του = γενναῖος, ἀληθινὸς ἄντρας.

Σημ. 18 — στ. 746

ἀεὶ δ' ἀλήτην . . . βιοστεροῆ

Δὲν ἐδίστασα νὰ μεταχειρισθῶ εἰς τὴν μετάφρασιν τὰς λαϊκωτάτας λέξεις : «**ἀλανιάρης καὶ νησιτικός**». Τὸ «**ἀλανιάρης**» ὁ Ἀθηναϊκὸς λαὸς τὸ μεταχειρίζεται δι' ἀνθρώπους μὴ ἔχοντας ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι ἢ διὰ τοὺς ζῶντας τὴν ζωὴν τῶν κατὰ Γάλλους «**bohèmes**». Ἀξία δὲ σημειώσεως εἶναι καὶ ἡ ταυτότης τῆς ὀρίξης τοῦ «**ἀλανιάρης**» πρὸς τὴν τοῦ «**ἀλάομαι - ὠμαι = πλανῶμαι**». Ἐλληνικὸς λαὸς λέγει ὄχι μόνον τὸν μὴ φαγόντα ἄπαξ κατὰ τὴν ὥρισιμένην ὥραν, ἀλλὰ καὶ τὸν διαρκῶς στερούμενον τὰ τοῦ βίου.

Σημ. 19 — στ. 816

ἦ μὴν σὺ κᾶνευ τοῦδε λυπηθεῖς ἔσει.

Τὰ χειρόγραφα ἔχουν «**τῶνδε**». Κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ὅμως τοῦ ἀρχαίου σχολιαστοῦ ὁ Musgrave διώρθωσεν εἰς «**τοῦδε**», ὅπερ καὶ ἐπροτίμησα. Κατὰ τὴν γραφὴν τῶν χειρογράφων πρέπει νὰ μεταφράσωμεν :

Κί' ὅμως ἐσὺ θὰ λυπηθῆς κί' ἄς μὴ τὸ θέλων τοῦτοι (δηλαδὴ ὁ Χορός).

Σημ. 20 — στ. 865

θεῖέν μ' ἄφρονον τῆσδε τῆς ἀρᾶς ἔτι

Τὰ χειρόγραφα ἔχουν «**τῆσδε γῆς, ἀρᾶς ἔτι**». Ἡ διόρθωσις, ἣν παρεδέχθη ὁ Dindorf, ἐγένετο εἰς τὴν Λονδίνειον ἐκδοσιν. Ὁ Schneidewin διώρθωσεν οὕτω : «**θεῖέν γ' ἄφρονον τῆσδε γ' ἔς σ' ἀρᾶς ἔτι**». Ἡ διόρθωσις αὕτη, τὴν ὁποίαν δέχονται καὶ ἄλλοι, δὲν δύναται νὰ εἶναι ὀρθή, διότι ὁ **γε** (= τοῦλάχιστον) περιορίζει, ἐνῶ τοῦναντίον ἐδῶ ὁ Οἰδίπους ὁμιλεῖ μὲ περισσοτέραν ὀργὴν καὶ εὐχεται νὰ ἔχη φωνήν, ὅπως εἶπη καὶ ἄλλην κατάραν κατόπιν τῶν ὄσων εἶπεν εἰς τοὺς στίχους 787—790.

Σημ. 21 — στ. 866

ὅς μ', ὦ κάμιστε, ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας
πρὸς ὄμμασι τοῖς πρόσθεν κτλ.

Ἰκανοὶ ἐρμηνευταὶ διαφορῶν ποῦ ν' ἀποδώσουν τὸ ἐπίθετον «φιλόν». Εἰς τὸ με (τὸν Οἰδίποδα) ἢ εἰς τὸ ὄμμα; Τούτου ἕνεκα μερικοὶ κάμουν διαφορῶς διορθώσεις. Λέγων ὁ Οἰδίπους «ὄμμα» ἐννοεῖ τὴν Ἀντιγόνην, ἢ ὅποια ἔβλεπεν ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ὀδύγει ὀρθῶς λοιπὸν τὸ «φιλόν» ἀποδίδεται ὑπὸ τινῶν εἰς τὸ «ὄμμα» μετὰ τὴν σημασίαν ὅμως τοῦ μόνον (μοναχό). Ἦτοι «μὲ στερεῖς τὸ μόνον φῶς, ποῦ μοῦ ἔμεινε μετὰ τὴν τύφλωσίν μου». Τὸ χωρίον τοῦτο μετέφρασα κατ' ἐννοίαν μᾶλλον ἢ κατὰ λέξιν.

Σημ. 22 — στ. 881.

Τά γ' οὐ τελεῖ,
 υ — υ — —

Ἐνταῦθα λείπουν πέντε συλλαβαί. Τὸ κενὸν οἱ ἐκδότηι πληρῶν διαφοροτρόπως. Ὁ Spengel ἔγραψε: «σαφῶς ἐγῶδα», ὅπερ ἐπροτίμησα.

Σημ. 23 — στ. 940

... οὐτ' ἄβουλον, ὡς σὺ φῆς...

Ἀνωτέρω (στ. 917) ὁ Θησεὺς εἶπεν, ὅτι ὁ Κρέων ἐξέλαβε τὴν πόλιν τοῦ κένανδρον ἢ δούλην τινά. Ἐνταῦθα ὁ Κρέων λέγει ἄβουλον, προσθέτων «ὡς σὺ (ὁ Θησεὺς) φῆς». Προφανῶς ὑπάρχει διαφθορά τοῦ χωρίου. Διὰ τοῦτο μετέφρασα ὡς νὰ εἶχε γραφῆ «οὐτὲ δούλην».

Σημ. 24 — στ. 958

... πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως κτλ.

Ὁ Κρέων λέγει εἰς τὸν Θησέα, ὅτι θὰ ὑπερασπισθῆ κατὰ πάσης ἐναντίον τοῦ πράξεως, ἔχων ὑπ' ὄψιν του τοὺς προηγουμένους λόγους τοῦ Θησεῦς, «δὲ θὰ εἶχ' ἀφήσει ἀπλήρωτον ἀπ' τὸ δικό μου χέρι». Διὰ τοῦτο τὴν λέξιν «πράξεις» μετέφρασα περιφραστικῶς: «ἀνίσως βάλῃς χέρι σ' ἐμένα». Τοιαύτην τινὰ περίπου ἐρμηνείαν τῆς λέξεως κάμνει καὶ ὁ Bellermann.

Σημ. 25 — στ. 1117

... τοῦδε χρὴ κλέειν, πάτερ.
 καὶ σοὶ τε τοῦργον τοῦτ' ἐμοὶ τ' ἔσται βραχύ.

Τὰ χειρόγραφα ἔχουν «καὶ σοὶ τε τοῦργον τοῦμὸν ἔσται βραχύ». Ὁ Elmsley διώρθωσε ὡς ἀνωτέρω. Ὁ Wex διορθώνει: εἰς «οὐ κάσι τοῦργον τοῦμὸν ὄδ' ἔσται βραχύ», ὅπερ δέχονται πολλοὶ ἐκδότηι. Ἐπροτίμησα τὴν διόρθωσιν τοῦ Elmsley, διότι καὶ τῆς γραφῆς τῶν χειρογράφων δὲν ἀπέχει καὶ διότι παρουσιάζει τὴν φράσιν λογικωτέραν:

Σημ. 25β — στ. 1179

... σκόπει
 μή σοι πρόνοια ἦ τοῦ θεοῦ φυλακτεία.

Οἱ ἐρμηνευταὶ συνήθως ἐξηγοῦν: νὰ δεῖξῃς εὐλάβειαν πρὸς τὸν θεὸν ἢ ὅπως λάβῃς πρόνοιαν περὶ τοῦ θεοῦ καὶ τὰ παρόμοια. Τὴν λέξιν «πρόνοια» μετέφρασα «θέλημα»: τὴν σημασίαν ταύτην ἔχει πολλαχῶς ἡ λέξις. Οὕτω δὲ ἔχουν φράσιν σινηθεστάτην καὶ σήμερον παρ' ἡμῖν.

Σημ. 26 — στ. 1192

Ἄλλ' ἔασον...

Τὰ χειρόγραφα ἔχουν: «ἀλλ' αὐτόν», ὅπερ εἰς πάντας σχεδὸν τοὺς κριτικούς δὲν φαίνεται ὀρθόν· ἕνεκα τοῦτου δὲ ἔγνων διάφοροι διορθώσεις, περιέχουσαι πᾶσαι τὴν ἐννοίαν «ἀφῆσέ τον». Οὐδόλως ἀπίθανον ἢ φράσις «ἀλλ' αὐτόν» νὰ εἶναι ἡ ὀρθή, ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ Σοφοκλῆς ἐπίστευε εἰς τοιαύτας ἐκφράσεις παραλείπει τὸ εὐκόλως ἐννοούμενον ὄημα. Ἡ διόρθωσις «ἀλλ' ἔασον» ἐγένετο εἰς τὴν Λονδίνειον ἔκδοσιν τοῦ 1772. Μετέφρασα «συχώσεσέ τον», ὁρμηθεὶς εἰς τοῦτο ἐκ τῶν ἀμέσως ἐπομένων λόγων τῆς Ἀντιγόνης, οἱ ὅποιοι ἔρχονται ὡς δικαιολογία τῆς αἰτήσεως συγγνώμης ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Ἡ Ἀντιγόνη εἶχεν ἤδη παρακαλέσει τὸν Οἰδίποδα ν' ἀφήσῃ τὴν Πολυνείκην νὰ πλησιάζῃ· ἐπομένως νομίζουσα, ὅτι ἔπεισε πλέον τὸν πατέρα εἰς τοῦτο, ὡς ἠμολογεῖ ὁ Οἰδίπους ἀμέσως κατωτέρω, ἠθέλησε νὰ ζητήσῃ καὶ τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ συγγνώμην.

Σημ. 27 — στ. 1220 — 1224

τοῦ θέλοντος· ὁ δ' ἐπίκουρος ἰσοτέλεστος,
 Αἴδος ὅτε Μοῖρ' ἀνυμνείας,
 ἄλγος, ἄχθος ἀναπέφηνε,
 θάνατος ἐς τελευτάν.

Τὸ χωρίον τοῦτο παρουσιάζει πολλὰς δυσκολίας κατὰ τε τὴν γραφὴν καὶ τὴν ἐρμηνείαν. Τὰ χειρόγραφα ἔχουν: «τοῦ θέλοντος οὐδ' ἐπι κόρος ἰσοτέλεστος Αἴδος, ὅτε μοῖρα κτλ.». Ἡ ἐν τῷ ὄψιν κειμένη διόρθωσις ἀφίεται εἰς τὸν Hermann, ἣν καὶ ἐπροτίμησα. Ἄλλοι κάμουν ἄλλας διορθώσεις, κυρίως περὶ τὴν στίξιν. Κατὰ τὴν παραδεχθεῖσαν γραφὴν ἢ ἐννοία τοῦ χωρίου γίνεται εὐκρινής, φρονῶ, ἂν ὑπονοήσωμεν ἕξωθεν ὄημά τι σημαῖον «φαίνεται» καὶ λαμβανόμενον ἐκ τοῦ ὑπάρχοντος ἀναπέφηνε. Ἡ δὲ φυσικὴ σειρά τῶν λέξεων ἔχει, κατ' ἐμέ, οὕτω: «ὅτε δ' ἀναπέφηνεν Αἴδος μοῖρα ἀνυ-

μέναιος, ἄλλος, ἄχορος, (ἀναφαίνεται) ἐπίκουρος (= σωτήρ) ὁ ἰσοτέλεστος ἐς τελευτῶν θάνατος.

Σημ. 28 — στ. 1295

... οὔτε νικήσας λόγῳ

Συνήθως οἱ ἐρμηνευταὶ ἐξηγοῦν : «χωρὶς νὰ μὲ πείσῃ ἢ νὰ μὲ νικήσῃ εἰς ἀγῶνα λόγων». Ἐπειδὴ ὅμως μοῦ ἐφάνη κάπως ἀνάρμοστον πρὸς τὸν χαρακτήρα τοῦ Πολυνείκου νὰ παραδεχθῆ, ὅπως ἀφήσῃ τὴν βασιλείαν καὶ ἂν ἐνικῶτο εἰς ἀγῶνα λόγων — πρᾶγμα ἄλλως τε μὴ στηριζόμενον οὐδαμῶ — ἐξηγήσα «χωρὶς δικαιολογίαν», ἐνισχυθεὶς εἰς τὴν ἐρμηνείαν αὐτὴν καὶ ἀπὸ τοὺς ἀμέσως κατωτέρω λόγους τοῦ Πολυνείκου, «πῶν δὲ πείσας».

Σημ. 29 — στ. 1377

ἴν' ἀξιώτων τοὺς φυτεύσαντας σέβειν.

Μετὰ τὸν στίχον τοῦτον ἀκολουθοῦν οἱ δύο στίχοι «καὶ μὴ ξαυμάζετον κτλ.» τοὺς ὁποίους δὲν μετέφρασα, παραδεχόμενος τὴν γνώμην τοῦ Spengel ὅτι εἶναι νόθιοι.

Σημ. 30 — στ. 1425

... ὃς σφῶν θάνατον ἐξ ἀμφοῦν θροεῖ.

Εἰς τοὺς κριτικούς καὶ ἐρμηνευτὰς φαίνεται περίεργος ἡ χρῆσις τοῦ «ἐξ ἀμφοῦν», καὶ διὰ τοῦτο προτείνουσι διαφόρους ἀντικαταστάσεις τῆς λέξεως. Ὑποδέτω, ὅτι ἡ φράσις ἔχει ὀρθῶς καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἄλλης λέξεως, ἂν λάβωμεν τὸ «ἀμφοῦν» ὡς προσωπικὸν ἀντικείμενον τοῦ «θροεῖ» καὶ τὸ «ἐκ σφῶν» ὡς ποιητικὸν αἴτιον τοῦ «θάνατον». Συμφώνως πρὸς ταῦτα ἔκαμα καὶ τὴν μετάφρασον.

Σημ. 31 — στ. 1433

... ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἦδ' ὁδὸς
ἔσται μέλουσα δύσοπιμός τε καὶ κακὴ.

Τὴν φράσω αὐτὴν οἱ ἐρμηνευταὶ ἐξηγοῦν συνήθως «ἐγὼ θὰ φροντίσω διὰ τὴν στρατείαν» ἢ κάπως ἀναλόγως. Φρονῶ, ὅτι ἡ ἐρμηνεία αὐτὴ δὲν εἶναι ὀρθή, διότι ὁ Πολυνείκης δὲν πρόκειται νὰ φροντίσῃ τώρα διὰ τὴν ἐκστρατείαν αὐτὴν, ἀφοῦ ὁ στρατὸς τῶν Ἀργείων, ὡς εἶπεν ἀνωτέρω, περικυκλώνει τὸ Θηβαϊκὸν πεδίον. Ὁ Πολυνείκης, κατ' ἐμέ, λέγει ἐνταῦθα περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐκστρατείας· ὅτι δηλαδὴ θὰ εἶναι δι' αὐτὴν δύσοπιμος καὶ κακὴ. Διὰ τοῦτο νομίζω, ὅτι τὴν δεικτικὴν ἀντωνυμίαν «ἦδε» πρέπει νὰ τὴν ἐκλά-

βομεν ὡς τὸ ἀπλοῦν ἄρθρον ἢ, ὅπερ λίαν σὺνηθες εἰς τοὺς Ἀττικούς, τὸ δὲ «μέλουσα» νὰ γραφῆ «μέλλουσα», ἦτοι : «ἡ μέλλουσα ὁδὸς ἔσται μοι δύσοπιμος καὶ κακὴ»· οὕτω δὲ καὶ μετέφρασα.

Σημ. 32 — στ. 1595

... στὰς τοῦ τε Θοορκίου πέτρου.

Εἰς πάντα τοὺς κριτικούς ἡ λέξις «Θοορκίου» φαίνεται ὑποπτος, διότι δὲν ὑπάρχει τι γνωστὸν περὶ τοῦ «Θοορκίου πέτρου». Ὁ Meineke προτείνει νὰ διορθωθῆ «τοῦ τ' Ἐρικίου πέτρου», ὅπερ μᾶλλον ἀπίθανον. Εἰς τινὰ χειρόγραφα ὑπάρχει ἡ γραφὴ «τοῦθ' ὄρκιου πέτρου», ἀνωθεν δὲ τοῦ «τοῦθ'» ἡ λέξις τε. Ὁ ἀντιγραφεὺς ἠθέλησε νὰ δείξῃ ὅτι τὸ **τοῦθ'** εἶναι δύο λέξεις : **τοῦ θ'** τε. Κατόπιν τούτων νομίζω, ὅτι κάλλιστα δυνάμεθα ν' ἀναγνώσωμεν **τοῦ θ'** ὄρκιου πέτρου». Ἡ γραφὴ «ὄρκιου» ἀπέχει τῶν χειρογράφων κατὰ ἓν μόνον γράμμα. Ἡ λέξις εἶναι μὲν σπανία, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀδόκιμος. Τὴν διορθώσω ταύτην καθιστοῦν πιθανωτέραν καὶ ἄλλοι λόγοι. Ὁ Οἰδίπους ἐστάθη εἰς μίαν τῶν ἀτραπῶν πλησίον τοῦ **κοίλου κρατήρος**, ὅστις εὐρίσκειτο κατὰ τὸ μέσον τῆς **ἀχέρδου, τοῦ λαῖνου τάφου καὶ τοῦ θοορκίου** (ἢ ὄρκιου) **πέτρου**. Ἀλλὰ ποῖος ὁ πέτρος οὗτος ; Εἰς τὸν στίχον 192 ὑπάρχει ἡ φράσις «τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος» ὅπου ὁ ἀρχαῖος σχολιαστὴς σημειώνει : «τοῦ ἀντιπέτρου βήματος τοῦ κατ' ἴσον βεβηκότος πέτρου, ὅπερ εἶπε **χαλκοῦν ὁδόν**. Τοῦτον δὲ τὸν πέτρον ὑποτίθεται **τοῦ ἀβάτου ὄριον**». Ἄν ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι ὁ Οἰδίπους εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς τραγωδίας ἐκάθισεν ἐπὶ **ἀξέστου πέτρου** ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ χώρου, ὃν μετ' ὀλίγον ὁ Ξένος ἀπεκάλεσε «χαλκοῦν ὁδόν», καὶ ὅτι εἰς τὸν στίχον 1590 λέγεται : «τὸν καταρράκτην ὁδὸν χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον», πλησίον τοῦ ὁποίου ὁ «κοῖλος κρατήρ», οὐχὶ ἀπίθανως δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ **ἀξέστος πέτρος**, ὁ κατὰ τὸν σχολιαστὴν «τοῦ ἀβάτου ὄριον» καὶ ὁ **Θοορκίος ἢ ὄρκιου πέτρος** εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτό. Μετὰ τὰ ἀνωτέρω, φρονῶ ὅτι ἡ διορθώσις μου «**ὄρκιου**» εἶναι λίαν πιθανή, διὸ καὶ μετέφρασα : «κι' ἀπὸ τῆν πέτρα πού σύνορον εἶναι». Δηλαδὴ σύνορον τοῦ ἱεροῦ χώρου.

Σημ. 33 — στ. 1605.

κούκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὦν ἐφίετο.

Τὰ χειρόγραφα ἔχουν : «οὐκ ἦν ἔτ' κτλ.». Τὸν στίχον αὐτὸν θεωρῶ νόθον, διότι δὲν εἶναι ἡ ἐπανάληψις τοῦ προηγουμένου. Ἐκ τῆς γραφῆς τῶν χειρογράφων φαίνεται ὅτι τὸν παρενέθεσαν ὡς ἐπεξήγησιν ἀντιγραφεὺς τις, οἱ δὲ κριτικοὶ διὰ νὰ τὸν συνδέσουν πρὸς τὸν προηγούμενον προσέθεσαν τὸν **καί**.

Σημ. 34 — στ. 1640.

ὦ παῖδε, τίλους χρῆ τὸ γενναῖον φρονί.

Ὁ Λαυρεντιανὸς κωδῆξ ἔχει: «τὸ γενναῖον φέρον». ὁ Dindorf σημειώνει, ὅτι ἡ γραφή «φρονί» εἶναι ἀβεβαία εἰκασία, ληφθεῖσα ἐξ ἀπογράφου τῆς. Οἱ κριτικοὶ προσκρούοντες εἰς τὴν λέξιν κάμνον διαφόρους διορθώσεις. Νομίζω, ὅτι δυνάμεθα νὰ διορθώσωμεν «τὸ γε νέον φέρον», ὅτε τὸ φέρον σημαίνει **τύχην, μοῖραν**. Τὴν λέξιν «φέρον» ὑπὸ τὴν αὐτὴν σημασίαν ἀπαντῶμεν καὶ κατωτέρω εἰς τὸν στίχον 1694 «τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς φέρον χρῆ».

Σημ. 35 — στ. 1752.

Χάρις ἢ χθονία ξὺν' ἀπόκειται.

Τὰ χειρόγραφα ἔχουν «χάρις ἢ χθονία ξυναπόκειται». Ἄλλ' ἐπειδὴ εἰς πάντας τοὺς κριτικούς τὸ χωρίον ἐφάνη κατεστραμμένον, προέβησαν πολλοὶ εἰς διαφόρους διορθώσεις. Ἐπισημῶς τὴν διόρθωσιν τοῦ Martin «χάρις ἢ χθονία νὺξ ἀπόκειται», διότι ἡ συμβουλή τοῦ Θεσέως πρὸς τὰς κόρας νὰ μὴ θρηγοῦν δύναται νὰ ἔχη ὡς αἰτιολογίαν «ὅτι εἶναι ἁμαρτία νὰ θρηγῆ τις ἐκεῖ ὅπου ὁ θάνατος (ἢ χθονία νὺξ) ἐπῆλθεν ὡς ἐνεργεσία. Αἱ δὲ κόραι τοῦ Οἰδίποδος ἐθρήγουν κυρίως διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, ὅστις θάνατος ἦτον ἀληθῆς ἐνεργεσία διὰ τὸν Οἰδίποδα, τὸν τῶσον παρακαλέσαντα τὰς Εὐμενίδας νὰ τοῦ δώσουν τὸ τέλος τῶν δειῶν του.

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΣΦΑΛΜΑΤΩΝ

Κατὰ τὴν διόρθωσιν τῶν δοκιμίων ἔνεκεν ἀπωλείας χειρογράφων τινῶν ἐγένοντο μερικὰ σφάλματα, τὰ ἵποια ὁ ἀναγνώστης παρακαλεῖται νὰ διορθώσῃ ὡς ἑξῆς:

Εἰς τὴν σελ. 27 ὁ στίχος 5 ν' ἀναγνώσθῃ:

Λοιπὸν σ' ἐμένα κύριοι ποτέ τους δὲ θὰ γίνουν.

Εἰς τὴν σελ. 27 ὁ στίχος 9 ν' ἀναγνώσθῃ:

Λές ὅσα λές, ἀφοῦ ἀπὸ ποιὸν τὰ ροίκησες, παιδί μου;

Εἰς τὴν σελ. 30 στ. 5 ἀντὶ «δουλωμένα» ν' ἀναγνώσθῃ «δουλεμμένα».

Εἰς τὴν σελ. 32 μετὰ τὸν τελευταῖον στίχον νὰ προστεθοῦν οἱ ἑξῆς δύο:

στὸν κόσμ' ὄλο κί' ἀκόμη

δὲ λησμονεῖται διόλου.

Εἰς τὴν σελ. 40 στίχ. 8 ν' ἀναγνώσθῃ: «τέτοιου ἀνθρώπου».

Εἰς τὴν σελ. 51 οἱ στίχοι 7 καὶ 8 ν' ἀναγνώσθουν:

Λοιπὸν καὶ μεγαλείτερον ἢ χώρα σου θὰ δώσῃ
γλήγορ' ἀποζημίωση κτλ. . . .

Εἰς τὴν σελ. 51 καὶ στίχον 14 ν' ἀναγνώσθῃ:

γὰ νὰ σοῦ πῶ ἀκόμη

καὶ τούτῃ τὴν κατάρα μου, . . .

Εἰς τὴν σελ. 52 ὁ στίχος 1 ν' ἀναγνώσθῃ:

μὲ βίαν, ἀφοῦ μοῦ στέρησες τὸ μοναχὸ τὸ φῶς τους

Εἰς τὴν σελ. 52 καὶ στίχον 12 ν' ἀναγνώσθῃ:

ἂν ἀπ' τοῦ νοῦ σου . . .

Εἰς τὴν σελ. 54 ὁ στίχος 8 ν' ἀναγνώσθῃ:

ὅτι μὲ βία νικήθηκα, νὰ μὴ γενῶ γελοῖος.

Εἰς τὴν σελ. 57 τελευταῖον στίχον ν' ἀναγνώσθῃ:

καλὴ κυβέρνια· μὰ ἔπειτα,

Εἰς τὴν σελ. 58 καὶ στ. 10 ν' ἀναγνώσθῃ:

βοηθὸς νὰ τοὺς φανῆς

Εἰς τὴν σελ. 59 στ. 12 ν' ἀναγνώσθῃ:

Γὰ τὴ μεγαλοκάρδια σου καὶ γὰ ὅση προστασία

Εἰς τὴν σελ. 64 στ. 8 καὶ 18 ν' ἀναγνώσθῃ:

«στὴ δική σου» καὶ «στὸ βωμό».

Εἰς τὴν σελ. 86 στ. 22 ν' ἀναγνώσθῃ:

ἀσφαλισμένους, ἂν κανεῖς θεὸς κτλ.

Εἰς τὴν σελ. 67 στ. 17 ν' ἀναγνώσθῃ:

καὶ τὸ νὰ πάῃ ἀπὸ 'κεῖ ποῦ ἦρθε

ΕΚΔΟΣΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΔΟΣ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ ἀριθ. 3 καὶ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ ἀριθ. 11.

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΒΙΒΛΙΩΝ

ΣΟΒΑΡΑΣ ΜΕΛΕΤΗΣ

Ὁ ἡμέτερος Οἶκος, θέλων νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐκολωτέραν καὶ εὐρύτεραν διάδοσιν τῶν ἐκδόσεών του ἐφήρμοσεν εἰς τὴν πώλησιν αὐτῶν καινοτομίαν, ἣ ὅποια κ' ἔγινε μ' ἐνθουσιασμὸν ἀποδεκτὴ ὑπὸ πάντων.

Παραχωροῦμεν ἐπὶ πιστώσει καὶ παραδίδομεν ἀμέσως εἰς πάντα ζητοῦντα βιβλία κατ' ἐκλογὴν του, ἀξίας δρ. 100, ἐξοφλητέων εἰς 20 μηνιαίας δόσεις ἐκ δραχ. 5 ἐκάστην, προκαταβαλλομένης μόνον τῆς πρώτης δόσεως, δηλ. δραχ. 5.

Οὕτω μὲ δαπάνην ἐντελῶς ἀνεπαίσθητον δρ. 5 κατὰ μῆνα δύναται πᾶς ὁπουδῆποτε διαμένων νὰ προμηθευθῇ βιβλία ἐκ τοῦ ἡμετέρου Οἴκου.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιβαρύνονται μὲ τὰ ἐξοδα τῆς ἀποστολῆς τῶν βιβλίων, ἐκτὸς ἐὰν προτιμῶσι νὰ τὰ παραδώσωμεν εἰς πρόσσωπον ἐν Ἀθήναις διαμένον.

Πᾶσα αἰτήσις μετὰ συνημμένου καταλόγου τῶν ζητουμένων βιβλίων πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ ὄνομα, τὴν διεύθυνσιν, τὴν πατρίδα καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀγοραστοῦ.

Τὰ ταχυδρομικὰ ἐπιβαρύνουν πάντοτε τὸν ἀγοραστήν.

ΒΙΒΛΙΑ 100 ΔΡΑΧΜΩΝ

Δύνασθε νὰ ἐκλέξητε πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ

5 ΔΡΑΧΜΑΣ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

Δίδονται καὶ διπλασίας ἢ τριπλασίας ἀξίας βιβλία μὲ διπλασίας ἢ τριπλασίας μηνιαίας δόσεις.

ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

ὄλων τῶν ἐκδόσεών μας (1980) καὶ τῶν μουσικῶν μας τεμαχίων ἀποστέλλομεν (δωρεάν) τῷ αἰτοῦντι.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδόμενη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Max Nordau **Ψυχολογικὰ παράδοξα**

Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Τὸ βιβλίον ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον μέρος τῶν φιλοσοφικῶν ἀντιλήψεων τοῦ Νορντάου. Τοιμῆρον εἰς φυσιολογικὰς ἀναλύσεις καὶ εἰς συμπεράσματα περὶ ἔρωτος, αἰσιοδοξίας καὶ ἀπαισιοδοξίας, περὶ προλήψεων ἠθικῆς καὶ ἀληθείας καὶ περὶ τοῦ πού ἐγκτεται ἡ ἀλήθεια. Τὸ ἄδρον ὕφος καὶ ἡ ζωντανὴ διατύπωσις τοῦ Νορντάου ἀπεδόθησαν γλαφυρῶς καὶ με ἀκριβείαν ἀπὸ τὸν κ. Κουντουριώτην. Δρ. 3.

Friedrich Nietzsche **Γνώμαι καὶ περικοπαί.**

Μετάφρασις Ἰωάννου Ζερβού

Ἡ πρωτοτυπία τῆς σκέψεως, ὁ ἀπότομος λυρισμός, ἡ ὄξεια φιλοσοφικὴ καὶ κοινωνιολογικὴ ἀντίληψις τοῦ ὑπερόχου συγγραφέως κρατοῦν ὑπὸ τὴν γοητείαν καὶ τὴν ἐπίδρασιν τῶν σήμερον τὴν παγκόσμιον ἐκλεκτὴν φιλολογίαν. Καὶ μέχρι τῆς φιλοσοφίας ἀκόμη ἔφθασεν ὁ ἀντίπαλος τοῦ Νιτσεΐσμου. Τὰ ἔργα τοῦ Νίτσε: «Ἡ Γέννησις τῆς Τραγωδίας», «Θεωρία ἀσύγχρονον», «Ἀνθρώπινα πράγματα, πολὺ ἀνθρώπινα», «Ἐμηρέωμα», «Φαῖδρος Γνώσις», «Ζαυρατούστρας», «Ἀντιχριστός», «Ἴδε ὁ Ἄνθρωπος» κτλ. ἕκασταν κατὰ πληξιν, μεταφρασμένα εἰς κάθε φιλολογικὴν γλῶσσαν. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ καθηγητῆς τοῦ ἐν Παρισίοις Πανεπιστημίου Λιχτεμπερξὲ ἕκαμεν ἐκλογὴν, τὴν ὅποιαν ἠκολούθησεν ὁ κ. Ζερβός, ἀποδώσας εἰς τὴν γλῶσσάν μας ζωντανὰ τὸν δαιμόνιον συγγραφέα. Θαυμαστὴ βιογραφία καὶ ἀναλύσις προτάσσεται τοῦ ἔργου. Δρ. 3.

Ossip Lourié **Ἡ φιλοσοφία τοῦ Τολστόη.**

Μετ. Γεωργίου Βουτσινᾶ

Αἱ θεοσοφικαὶ, αἱ ἠθικαὶ, αἱ φιλοσοφικαὶ ιδέαι, ποὺ ἀνεπτυξεν εἰς τὰ τόσα συγγράμματά του φιλοσοφίας, δογματικῆς, μυθιστορήματος, δράματος, διηγήματος ὁ διάσημος Τολστόη — ὁ Ρῶσος ἐπαναστάτης φιλόσοφος, ὁ Νεοχριστιανικός — εὐρίσκονται εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο, συστηματοποιηθεῖσαι ἀπὸ ἀξιοσημεῖωτον συγγραφέα, τὸν κ. Ὀσσίπ-Λουριέ καὶ κατὰ μετάφρασιν τοῦ δοκίμου- δημοσιογράφου κ. Βουτσινᾶ. Δρ. 3.

Louis Büchner **Δύναμις καὶ ὕλη.**

Μετ. Ἀν. Φαρμακοπούλου

Αἱ χημικαὶ καὶ βιολογικαὶ θεωρίαι τοῦ διασήμου Γερμανοῦ φυσιολόγου Μπύχνερ, τείνουσαι εἰς ὑποστήριξιν τῶν ὑλιστικῶν γνωμῶν, διατυποῦνται εἰς τὸ πολὺκροτον τοῦτο βιβλίον, ἄξιον μελέτης διὰ τὸν ἐπιστημονικὸν αὐτοῦ χαρακτηρὰ ἀνεξαρτήτως γνωμῶν καὶ πεποιθήσεων. Δρ. 4.

Βράϊλα Ἀρμένη **Περὶ πρώτων ιδεῶν καὶ ἀρχῶν**

Ἡ φιλοσοφικὴ διδασκαλία τοῦ Βράϊλα περιλαμβάνεται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, ποὺ ἀποτελεῖ συνάμα καὶ περίληψιν πολλῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων μεταφυσικῆς καὶ καθαρᾶς λογικῆς ἀπὸ Ἀριστοτέλους μέχρι Κάντ. Δρ. 3.

Léon Tolstoï **Τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς μας.**

Μετ. Σ. Φραγκοπούλου

Εἶναι τὸ βιβλίον, ποὺ ἐξέδωκεν ὁ Τολστόη μετὰ τὸν Ῥωσοῦστικὸν πόλεμον, φιλοσοφικὸς ἀντίπαλος τῶν διαθέσεων τῆς Ῥωσικῆς ψυχῆς, ἀναφερόμενον ὅμως εἰς γενικότητος θεωριῶν ἐφαρμοσίμων εἰς κάθε λαὸν καὶ εἰς κάθε κοινωνίαν. Ὁ ὑπέμαχος τοῦ δικαίου, ὁ ἀπολογητῆς τῆς ἰσότητος, ὁ κήρυξ τῆς εἰρήνης Τολστόη μᾶς παρουσιάζει νέας ἀπόψεις μέλλοντος τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὸ ἔργον του τοῦτο. Δρ. 1.50.

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ Ζητήσατε Τιμολόγιον Βιβλίων (δωρεάν).

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδόμενη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Σ. Ἀποστολίδου **Αἱ ψυχώσεις.**

Σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, ὅπου τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα κεφάλαια τῆς φυσιολογίας, ἡ ἐγκληματικότης, αἱ μογομανίαι, αἱ γενετήσιοι διαστροφαι, ὁ ἐκαφυλισμός, ἡ ἀνισόρροπος εὐφρία, αἱ ψευδαισθήσεις διερευνῶνται καὶ περιγράφονται σαφῶς μετὰ περιέργων παραδειγμάτων ἐξ ὅλης τῆς ἱστορίας καὶ κατὰ τὸ πρόπον ἀφηγηματικόν, δυνάμενον νὰ ἐλκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον κάθε ἀναγνώστου. Δρ. 4.

A. Debay **Υγιεινὴ καὶ φυσιολογία τοῦ γάμου**

Μετ. Τ. Καρδαρά

Ἦτοι φυσικὴ καὶ ἰατρικὴ ἱστορία τῶν συζυγικῶν καθηκόντων, τῆς τερπνῆς συμβουλῆς καὶ τῆς γεννήσεως ὑγιῶν τέκνων, συνάμα δὲ καὶ ὑπόδειξις τῶν μεγάλων ἐξ ἀνοίας σχετικῶν νοσημάτων. Ἡ μετάφρασις ἐγένετο ἐκ τῆς 221ης γαλλικῆς ἐκδόσεως ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Τ. Καρδαρά. Δρ. 3.

A. Debay **Υγιεινὴ τῶν ἡδονῶν καὶ τέρψεων**

Μετ. Τρ. Εὔαγγελίδου

Ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις περὶ τοῦ μέτρου τῶν γενετησίων ὁρμῶν παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ, περὶ τοῦ τρόπου τῆς χεήσεως σχετικῶς μετὰ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν, τὴν ἡλικίαν, τὰς ἐποχάς, τὰς κοινωνικὰς συνθήκας κτλ. Ἡ φωτισμένη διὰ τοῦ ἔργου τούτου ἀνάπτυξις τῶν σχετικῶν κεφαλαίων τῆς βιολογίας τοῦ ἐξησφάλισαν παγκόσμιον καὶ συνεχῆ ἐπιτυχίαν. Δρ. 3.

II. Βράϊλα Ἀρμένη **Περὶ ἐνότητος τῶν Λογικῶν Στοιχείων**

Ἐξακολουθῶν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νεωτέρας μεταφυσικῆς φιλοσοφίας εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ὁ Βράϊλας ἐξήγει ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γενικῶν φυσικῶν φαινομένων πῶς ἐμορφώθησαν οἱ θεμελιώδεις νόμοι τῆς ἐφαρμοσμένης λογικῆς, οἱ ὅποιοι πάντες ἀποδεικνύουν τὴν ὑπαρξιν Θεοῦ καὶ ψυχῆς καὶ παρουσιάζουν ἀναμφισβήτητον τὴν ἀνωτέραν τοῦ ἀνθρώπου ὑπόστασιν. Δρ. 1.

Jean Finot **Ἡ ἐπιστήμη τῆς εὐτυχίας.**

Μετ. Α. Γεωργιάδου

Παγκοσμίως γνωστὸς διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ φιλολογικὴν ἀξίαν τῶν ἔργων του, ποὺ τὰ διατινῆ ὅλα φιλοσοφικὴ αἰσιοδοξία, πραγματεύεται εἰς τὸ βιβλίον του αὐτὸ ὁ κ. Finot πῶς δύνανται κάθε ἄτομον καὶ κάθε κοινωνία νὰ ἐνισχύσουν τὸ ἔμφυτον εἰς τὴν ζωὴν κεφάλαιον εὐτυχίας καὶ νὰ τὸ πολλαπλασιάσουν, ὥστε ἡ ἀποκαρτέρησις καὶ ὁ ἀπελπισμός — νοσηρὰ συμπτώματα — νὰ περιορισθοῦν εἰς τὸ ἐλάχιστον. Ἡ φιλοσοφικότης, ἡ ἠθικολογία, ὁ ἐπιστημονισμός τοῦ ἔργου συνδυάζονται με τερπνὴν ἀφηγηματικότητα. Δρ. 3.

II. Βράϊλα Ἀρμένη **Φιλοσοφικαὶ μελέται.**

Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Φιλοσοφικαὶ μελέται περὶ Χριστιανισμοῦ» ἔργον θεολογικῆς καὶ μεταφυσικῆς φιλοσοφίας ἔργον τοῦ Αὐγ. Νικολαί, εἰς τὸ ὅποιον διατυπῶνται αἱ θεωρίαι περὶ Θεοῦ, ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, θεησκευτικῆς ἀποκαλύψεως, προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου κτλ., συνδυασμένα μετὰ τὰ δεδομένα τῶν σημερινῶν γνώσεων, ἀπεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἑλληγος φιλοσόφου Βράϊλα εἰς τὴν γλῶσσάν μας τὸσον ἀρτίως, ὥστε ν' ἀποτελῇ ἴδιον αὐτοῦ ἔργον, φιλολογικὸν καὶ ἐπιστημονικόν. Τὸ ὅλον ἔργον τόμοι 3. Δρ. 12.

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ Ζητήσατε Τιμολόγιον Βιβλίων (δωρεάν).

Max Nordau

Μετ. Η. Οζονομπούλου

Κοινωνιολογικὰ παράδοξα.

Τὸ δευτέρον μέρος τῶν φιλοσοφικῶν ἀντιλήψεων τοῦ Νορντάου, σχετικῶν πρὸς τὴν ὑπόστασιν τῆς σημερινῆς κοινωνίας καὶ πρὸς τὰς τάσεις τῆς μελλούσης κοινωνικῆς ἐξελίξεως, περιέχεται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἐπιστημονικῶς ῥιζοσπαστικὸν καὶ φιλοσοφικῶς φιλελεύθερον. Δρ. 3.

Η. Βράϊλα Ἄρμενὴ Στοιχεῖα φιλοσοφίας.

Συμπλήρωσις τοῦ ἔργου «Περὶ πρώτων ιδεῶν καὶ ἀρχῶν» καὶ διδασκαλία ἰδεολογίας, ἠθικῆς ψυχολογίας καὶ φιλοσοφίας εἰναι τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ φιλοσόφου Βράϊλα, ὁ ὁποῖος εἰς τὸν κύκλον τῶν γνῶσεων τούτων περιέλαβε καὶ τὰς περὶ Γλυπτικῆς, Ζωγραφικῆς, Μουσικῆς, Ποιήσεως μεταφυσικῆς ἀντιλήψεις, καθὼς καὶ τὰς περὶ δικαίου θεωρίας. Δρ. 3.

Félix le Dantec Ὁ ἀθεϊσμός.

Μετάφρασις Ἀρ. Καμπάνη

Τὸ σύστημα τοῦ Ὀριστικισμοῦ (déterminisme), ἥτοι ἡ φιλοσοφία ὡς συμπέρασμα τῶν ἐξηκρωμένων ἐπιστημονικῶν γνῶσεων, διατυπῶνται μὲ πολυμάθειαν, μὲ ἰσχυρὸν λογικὸν εἰρῶν καὶ μὲ συγγραφικὴν χάριν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ καθηγητοῦ Νταντέκ σχετικῶς μὲ τὰς κοσμολογικὰς καὶ θρησκευτικὰς θεωρίας. Χωρὶς νὰ διδάσῃ καθαυτὸ τὸν ἀθεϊσμόν, συνοψίζει τὰς σχετικὰς παλαιότερας καὶ συγγρόνους θεωρίας, πολεμει κυρίως τὴν αὐθαίρετον σκέψιν εἰς κάθε δόγμα εἴτε θειστικόν εἴτε ὕλιστικόν καὶ ὑποδεικνύει ὀρίζοντα ἐλευθέρου σκέψεως, ὑποταγμένης εἰς τοὺς μαθηματικούς, φυσικοὺς, χημικοὺς καὶ βιολογικοὺς νόμους. Ὃστε ἀνεξαρτήτως πεποιθήσεων καὶ ιδεῶν παρέχει οὐσιαστικῶς πλῆθος γνῶσεων εἰς κάθε ἄνθρωπον τῆς σκέψεως. Ἡ μετάφρασις ἐπιμελημένη ὑπὸ τοῦ λογογράφου κ. Ἀρ. Καμπάνη Δρ. 4.

Φ. Καίρη Φιλοσοφικά.

Εἶναι τὸ κεραιαιώδες ἔργον τοῦ ἐξόχου τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἠθικολόγου, μεταφυσικοῦ φιλοσόφου καὶ αἰρεσιολόγου Φ. Καίρη, ὁ ὁποῖος ἔσχε μεγάλην ἐπίδρασιν παλαιότερα καὶ ἕως σήμερον. Αἱ ἰδέαι του περὶ Θεῖου, περὶ ἠθικῆς, περὶ Νόμου, περὶ Λογικῆς, περὶ Κόσμου κ.τ.λ. διατυπῶνται εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο εὐλόγητα καὶ σύντομα. Δρ. 2.

H. Taine = Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἑλλάδι.

Μετ. Ἀγαθονίκου

Ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ κοινωνιολογικὴ κριτικὴ τοῦ διασώμου Ταιν περὶ τῶν λόγων τῆς ἀναπτύξεως τῆς Καλλιτεχνίας, Ποιήσεως, Τραγωδίας, Γλυπτικῆς, Ζωγραφικῆς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι περιέχονται εἰς τὸ βιβλίον αὐτό. Ἡ ποιικιλία τῶν γνῶσεων, ἡ κομψότης τῶν ἀντιλήψεων, ἡ γοητεία τοῦ ὄφους τὸ χάμνον ἑξαίρετικά ἐλκυστικὸν καὶ προσιτὸν εἰς κάθε ἀναγνώστην. Ἡ μετάφρασις ἐπιμελημένη ὑπὸ τοῦ Ἀρ. Ἀγαθονίκου. Δρ. 2,50.

H. Taine = Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἰταλίᾳ.

Μετ. Ἀγαθονίκου

Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τῆς θεωρίας του «τοῦ περιβάλλοντος» περιγράφει ὁ Ταιν τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τῶν χρόνων τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ ἐξηγεῖ πῶς ἐφανερώθη ἐντὸς ὀλίγου χρόνου τόση ἀκμὴ τέχνης ἐν Ἰταλίᾳ μὲ τὸν Ραφαήλ, τὸν Μιχαὴλ Ἀγγελο, τὸν ντὰ Βίντσι καὶ τοὺς ἄλλους κορυφαίους ζωγράφους, γλύπτας καὶ καλλιτέχνας ἐν γένει. Δρ. 2,50.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Ἄπο τοῦς τρεῖς κορυφαίους Ἑλληνας τραγικούς ὁ πλέον προσιτός εἰς τὴν ἀρχαιότητα καὶ σήμερον εἶναι ὁ Εὐριπίδης—δραματικός καὶ περιπαθής, φιλόσοφος δὲ σὺν ἄμα καὶ ψυχολόγος τῶν ἀνθρώπων ἀρετῶν καὶ εὐλαττωμάτων.

Ἀνδρομάχη εἰκονίζει θαυμασίως τὰ αἰσθήματα ζηλοτυτίας, μίσους καὶ στοργῆς. Ὁ Νεοπτόλεμος, χωρισθεὶς ἀπὸ τὴν Ἀνδρομάχην, νυμφεῖται τὴν Ἐρμιόνην, θυγατέρα τοῦ Μενελάου, ἢ ὅποια μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς Μενελάου συνεννοεῖται νὰ φονεύσουν τὸν ἀπὸ τοῦ πατρὸς γάμου υἱὸν τοῦ συζύγου. Ὁ πάππος τοῦ Πηλεὺς τὸν σώζει, ἀλλ' ὁ Μελέλαος μ' ἐπιβουλὴν φονεὺν τότε τὸν Νεοπτόλεμον. Δρ. 1,50

Ἄλκηστις. Κατὰ τοῦ θεοῦ τὸν ὄρον ὁ Ἄδμιττος θὰ εἰλάμβανε τὴν ἀθανάσιαν, ἂν συγγενὴς τοῦ ἔθυσιάζετο πρὸς τοῦτο. Οἱ γονεῖς ἀποφεύγουν, ἀλλ' ἡ σφέριος Ἄλκηστις προσφέρει ἀπὸ θυσιασθῆ παραέχουσα κορυφαῖον παράδειγμα συζυγικῆς ἀφοσιώσεως. Δρ. 1,50
Τὴν Ἀνδρομάχην καὶ τὴν Ἄλκηστιν ἐμμέτρως μετέφρασε μὲ κομψότητα καὶ ἀκριβείαν ὁ κ. Γ. Τσοζούτσος.

Μήδεια εἶναι τὸ τραγικώτερον δρᾶμα τοῦ Εὐριπίδου τὸ πάθος τῆς ἐρωτικῆς ἐκδιχίσεως εἰς τὸ ἔπακρον τῆς ἐκδηλώσεώς του. Προδοθεῖσα ἀπὸ τὸν Ἰάσονα ἡ Μήδεια καταπνίγει τὴν μητρικὴν στοργὴν καὶ φονεὺν τὰ δύο τέκνα των, διὰ νὰ τὸν ἐκδιχίη. Δρ. 1,50

Ἡλέκτρα. Ὁ Ὀρέστης καὶ ἡ ἀδελφὴ του Ἡλέκτρα θανατῶνουν τὸν φονέα τοῦ πατρὸς των Αἰγισθόν καὶ τὴν μητέρα των Κλυταμνήστραν, συνεχρόν τοῦ πατρικοῦ φόνου. Ἡ κἀθάριστις διὰ τοῦ ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ παρέχει ἐξάγγελισιν τῶν μητροκτόνων. Δρ. 1,50

Ἰπόλυτος ἀπὸ τὰ νεωτεριστικώτερα ἔργα τοῦ Εὐριπίδου. Πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ συζύγου τῆς Θεσείας, τὸν Ἰπόλυτον, ἢ Φαίδρα αἰσθάνεται ἀνόσιον ἔρωτα, ἀποκρονομένη δὲ αὐτοκτονεῖ, συκοφαντοῦσα δι' ἐπιστολῆς τὸν υἱὸν πρὸς τὸν πατέρα. Ὁ Θεσεὺς ἐξορίζων τὸν Ἰπόλυτον, τὸν καταράται νὰ ἐξολοθρευθῇ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἡ κἀθὰρα πραγματοποιεῖται, ἀλλ' ἡ συκοφαντία φανερόνεται καὶ ὁ Ἰπόλυτος ἀποθνήσκει θρηνοῦμενος καὶ συγχωρῶν. Δρ. 1,50
Αἱ μεταφράσεις τῆς Μηδείας, τῆς Ἡλέκτρας καὶ τοῦ Ἰπολύτου φιλολογοῦνται ὑπὸ τοῦ κ. Α. Τανάρα.

Ἰφιγένεια ἢ ἐν Ταύροις. Ἡ Ἰφιγένεια, θυσιαζομένη ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς εἰς τὴν Αἰλίδα, σώζεται ὑπὸ τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος, εἰς τὴν χώραν τῶν Ταύρων. Ἐκεῖ μητροκτόνος τὴν σπαντὰ ὁ ἀδελφός Ὀρέστης ἰέρειαν, ἀποκομιζεῖ δὲ μαζὶ τῆς τὸ ἀγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος εἰς Ἀθήνας. Δρ. 1,50
Ἡ μετάφρασις ἑμμέτρος, μὲ χορικά εἰς λυρικοὺς στίχους ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Κυπαριστοῦ.

Βάκχαι εἶναι ἀπὸ τὰς ἀστυτέρας καὶ πλέον λυρικῆς τραγωδίας τοῦ Εὐριπίδου. Ὁ Πενθεὺς καὶ ἡ μήτηρ του Ἀγούη, ἀπιστοῦντες πρὸς τὰ θεῖα, τιμωροῦνται ὑπὸ τοῦ θεοῦ Διονύσου, διότι δὲν ἠθέλησαν νὰ δεχθοῦν τὴν λατρείαν του εἰς τὰς Θήβας. Δρ. 1,50
Ἡ μετάφρασις ἑμμέτρος, ἀποδίδουσα τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸ ὄφος τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Βάραλη.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ὁ μέγιστος κωμικός καὶ σατυριστὴς τῶν κακῶν εἶναι θαυμαστὸς ἠθογράφος καὶ ἐπινοητὴς σανάμα δαιμόνιος σκηνηκῆς πλοκῆς καὶ γελοίων τύπων, μολοῦσιν δὲ ἔχει γυμνότηα φράσεως προστήν εἰς ὠρίμους μόνον ἀνθρώπους, εἶναι κατ' ἔξοχην ἠθικολόγος. Αἱ κωμῆδαι του ἔχουν τὴσν γενικότητα καὶ ζωήν, ὥστε εἶναι πάντοτε σύγχρονοι.

Οἱ Ὀρνιθες ἀποτελοῦν σάτυραν τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς διαφθορᾶς καὶ σκῶμμα ἑναντίον τῶν θεωριῶν περὶ νέων πολιτευμάτων. Ὁ μῦθος πλέκεται περὶ δύο πολίτας Ἀθηναίους, ἔρχομένους πρὸς τὰ πτηνὰ διὰ νὰ ἰδρῦσουν μαζί των νέαν πολιτείαν. Δρ. 3.—

Οἱ Βάτραχοι εἶναι φιλολογικῶ καὶ κυρίως θέματος κωμῆδία, ὅπου γελοιοποιεῖνται πολλοὶ τῶν ποιητῶν καὶ σατυρίζεται ἡ κατὰ πτωσις τῆς τέχνης. Ὁ Εὐριπίδης καὶ ὁ Αἰσχύλος εἰσάγονται εἰς τὴν κωμῆδιαν, ἀνακηρύσσεται δὲ οὗτος ὑπατος τραγικός. Ὑπαίνιγμοι καταχρήσεων, προλήψεων καὶ διαφθορῶν δίδουν εἰς τοὺς «Βατράχους» μέγα κοινωνικὸν ἐνδιαφέρον. Δρ. 3.—

Αἱ Ἐκκλησιάζουσαι γελοιοποιοῦν τὴν περὶ γυναικεῖας ἐλευθερίας ἰδεολογίαν καὶ ἰδίως τὰς περὶ κοινογαμίας καὶ κοινοκτημοσύνης θεωρίας τοῦ Πλάτωνος, σατυρίζουν δὲ τὴν Ἀθηναϊκὴν διοίκησιν. Δρ. 2.—

Αἱ Νεφέλαι εἶναι διακωμῆδισις τῶν σοφιστῶν. Τοιοῦτος ἐκλαμβάνεται καὶ ὁ Σωκράτης, τὸ κύριον τῆς κωμῆδίας πρόσωπον, περὶ τῶν ὁποίων ὀρωσὶ θαυμάσιοι κωμικοὶ τύποι. Ἡ ὑπερβολογία τῶν ἀρχαίων ἠθῶν καὶ ἡ ἐπίθεσις ἑναντίον τῆς συγχρόνου ἀνηθικότητος ἀποτελοῦν τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ ἔργου. Δρ. 2.—

Ἡ Λυσιστράτη ἐπικρίνει τὴν πολεμομανίαν τῶν Ἀθηναίων. Διὰ νὰ παύσῃ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος αἱ γυναῖκες ἀπέχουν κἀθε συναφείας μὲ τοὺς ἀνδρας των, πλέκεται δὲ οὗτω κωμικὸτατα καὶ σατυρικὸτατα ὁ μῦθος. Δρ. 2.—

Αἱ μεταφράσεις ἀκριβεῖς, φιλολογικαὶ καὶ ἔμμετροι ὑπὸ τοῦ κ. Πολυβίου Δημητρακοπούλου.

ΞΕΝΟΦΩΝ

Λαξευτὴς τοῦ λόγου, ὑπερέχων εἰς σαφήνειαν, λιτότητα καὶ περιγραφικότητα, ὁ Ξενοφῶν ἀποτελεῖ τὸ ὑπόδειγμα τῆς Ἀττικῆς καλλιπειρίας καὶ εἶναι εἰς τῶν ἐξαυτέρων ἱστορικῶν καὶ ἠθικολόγων τῆς παγκοσμίου φιλολογίας.

Τὰ Ἀπομνημονεύματα του εἶναι ἡ περίληψις τῆς διδασκαλίας τοῦ Σωκράτους, ὡς ἰντελήφθη αὐτὴν ὁ μαθητὴς του συγγραφεὺς, περιέχουν δὲ κυρίως τὰς ἠθικὰς καὶ κοινωνικὰς ἀντιλήψεις τοῦ μεγάλου φιλοσόφου. Ἡ μετάφρασις ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Βάρναλη. Δρ. 2.50

Κύρου Ἀνάβασις εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ἐκστρατείας τοῦ νεωτέρου Κύρου ἑναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του αἰ ἰδίως ἡ ἀφήγησις τῆς ἐπιστροφῆς καὶ τῶν περιπετειῶν τῶν δέκα χιλιῶδων Ἑλλήνων ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Ξενοφῶντος. Ἡ περιγραφή τῶν χωρῶν καὶ τῶν λαῶν τῆς Ἀσίας, ἀφ' ὅπου διήλθον, ἐνισχύει τὴν ζωνρότητα καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἱστορικῆς ἀφηγήσεως. Ἡ μετάφρασις ἀκριβῆς καὶ γλαφυρὰ τὸ τοῦ κ. Δ. Ἀναστασοπούλου (Ἀθηναίου). Δρ.

ΠΛΑΤΩΝ

Εἰς τοὺς θαυμάσιους διὰ τὴν ἔννοιαν καὶ διὰ τὴν τέχνην διαλόγους του ὁ Πλάτων ἀπέδωκε τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωκράτους, διετύπωσε δὲ ὑψίστης γενικότητος ἰδικὰς του θεωρίας περὶ κόσμου καὶ ἀνθρώπου, περὶ ψυχῆς καὶ νοῦ, περὶ πολιτείας καὶ ἠθικῆς, ἐπιδράσας βεβήματα ἐπὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀντιλήψεων τῆς νεωτέρας ἐποχῆς μέχρι σήμερον. Οἱ διάλογοί του ἀποτελοῦντες ἀρτίαν ἐγκυκλοπαιδεικὴν διδασκαλίαν τῆς ἀρχαίας σοφίας ἔχουν τὴσν φυσικότητα, περιγραφήν, γοργότητα καὶ χάριν, ὥστε δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶν ὡς φιλοσοφικὰ δράματα.

Φαίδων εἶναι ὑψηλὴ καὶ μεγάλη μελέτη περὶ ψυχῆς. Ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν του ὁ Σωκράτης εἰς τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ζωῆς του διδάσκει μὲ ἡρεμίαν καὶ γαλήνην τὸν θεῖον προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ προσάγει ἰσχυρὰ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς. Ἡ λιτὴ δραματικὴ ἀφήγησις τοῦ διὰ κοινοῦ θανάτου τοῦ Σωκράτους εἰς τὸ τέλος τοῦ διαλόγου εἶναι μία ἀπὸ τὰς θαυμασιωτέρας σελίδας τῆς παγκοσμίου φιλολογίας. Ἡ μετὰφρασις πιστὴ καὶ σαφῆς ὑπὸ τοῦ κ. Δρ. Χαροκόπου. Δρ. 2.50

Κρίτων ἀποτελεῖ φαιτηνὴν διδασκαλίαν φιλοπατρίας καὶ ὑποταγῆς εἰς τοὺς νόμους. Ὁ μέγας φιλόσοφος, παρακινουόμενος ὑπὸ τοῦ Κρίτωνος νὰ φύγῃ διὰ νὰ μὴ ὑποστή τὴν ἀδικον τιμωρίαν, ἀρνείται καὶ ἐξηγῶν τοὺς λόγους τῆς ἀρνήσεως διδάσκει διατὶ καὶ πῶς πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ σεβόμεθα τὴν πατρίδα καὶ τοὺς νόμους αὐτῆς. Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Γκινοπούλου. Δρ. 0.80

Θεαίτητος εἶναι ὀψιγενὲς τοῦ Πλάτωνος ἔργον, ὅπου διερευνῶνται τὰ τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως καὶ καθορίζεται τὸ τί εἶναι ἐπιστήμη. Ἡ ἐνάργεια τῆς σκέψεως, ἡ βαθύτης τοῦ νοήματος καὶ ἡ ἀκριβεία τῆς φιλοσοφικῆς διατυπώσεως καθιστῶσι τὸν Θεαίτητον ἓνα τῶν ἐξοχωτέρων Πλατωνικῶν διαλόγων. Ἡ μετάφρασις κριτικωτάτη, φιλολογικὴ καὶ σαφῆς ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπια. Δρ. 3.—

Κρατύλος με βαθυτάτην παρατηρητικότητα καὶ εὐληπτον ἀνάλυσιν ἐξετάζει ὁ διάλογος οὗτος πῶς παρήχθη ἡ γλῶσσα, πῶς πρέπει ν' ἀποβλέπομεν εἰς τὴν μουσικὴν ἐτυμολογίαν τῶν λέξεων καὶ μὲ χρὴ τίνος σημείου ἡ σκέψις δύναται νὰ χειραφετηθῆ ἀπὸ τὰς ἀτελειὰς τῆς γλώσσης. Ἡ μετάφρασις κωμικῆ συνάμα καὶ πιστὴ ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπια. Δρ. 2.50

Σοφιστῆς εἶναι τολμηροτάτη φιλοσοφικὴ ἔξαρσις πρὸς ἐξακριβωσιν τῶν ὀρων τῆς ἀνθρωπίνης νοήσεως, δι' ὃ καὶ θεωρεῖται ὡς ἡ μεταφυσικὴ τοῦ Πλάτωνος, εἶναι δὲ ὁ κατά τὴν λογικὴν πολυτροπιώτερος καὶ ὀξύτερος τῶν διαλόγων του. Ἡ ἀγρία φιλολογικὴ του μετάφρασις ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπια. Δρ. 2.50

Πολιτικὸς φιλοσοφικῶς ἀναλύει τὴν ἀνθρωπίνην ἐνεργειαν εἰς πράξιν καὶ θεωρίαν, διὰ μεγάλου δὲ μῦθου κατοπιν παροισάζει ἄλλο νέον πολιτευμα καὶ ὑποδεικνύει τὰς ἀτελειὰς τῶν ὑπαρχόντων πολιτευμάτων, ἀποτελῶν οὕτω τὴν κατ' ἔξοχην κοινωνιολογικὴν μελέτην τοῦ μεγάλου φιλοσόφου. Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπια. Δρ. 2.50

Χαρμίδης ἀποτελεῖ ἐπισκόπησιν τῆς ἠθικῆς, ἐξετάζει δὲ κυρίως τί εἶναι σωφροσύνη καὶ συμπρατναιεὶ ὅτι καὶ αὐτὴ, ὅπως τόσαι ἄλλα ἠθικὰ ἀξία, εἶναι σχετικὴ καὶ ἐπομένως ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις ἀπροδιόριστος. Ἡ μετάφρασις ἐφιλοτεχνήθη ὑπὸ τοῦ κ. Α. Καμπάνη. Δρ. 0.80

Α
C
α
μ
ο
υ
π
ε
τι

PA

